

LEGE nr. 207 din 20 iulie 2015
privind Codul de procedur fiscal

EMITENT:
PARLAMENTUL

PUBLICAT ÎN:
MONITORUL OFICIAL nr. 547 din 23 iulie 2015

Data Intrarii in vigoare: 01 Ianuarie 2016

Parlamentul României adopt prezenta lege.

TITLUL I
Dispozi ii generale

ART. 1

Defini ii

În în elesul prezentului cod, termenii i expresiile de mai jos au urm toarele semnifica ii:

1. actul administrativ fiscal - actul emis de organul fiscal în exercitarea atribu iilor de administrare a impozitelor, taxelor i contribu iilor sociale, pentru stabilirea unei situa ii individuale i în scopul de a produce efecte juridice fa de cel c ruia îi este adresat;

2. administrarea crean elor fiscale - oricare din activit ile desf urate de organele fiscale în leg tur cu:

a) înregistrarea fiscal a contribuabililor/pl titorilor i a altor subiecte ale raporturilor juridice fiscale;

b) declararea, stabilirea, controlul i colectarea crean elor fiscale;

c) solu ionarea contesta iilor împotriva actelor administrative fiscale;

d) asisten a/îndrumarea contribuabililor/pl titorilor, la cerere sau din oficiu;

e) aplicarea sanc iunilor în condi iile legii;

3. analiza de risc - activitatea efectuat de organul fiscal în scopul identific rii riscurilor de neconformare în ceea ce prive te îndeplinirea de c tre contribuabil/pl titor a obliga iilor prev zute de legisla ia fiscal , de a le evalua, de a le gestiona, precum i de a le utiliza în scopul efectu rii activit ilor de administrare fiscal ;

4. contribuabil - orice persoan fizic , juridic sau orice alt entitate f r personalitate juridic ce datoreaz , conform legii, impozite, taxe i contribu ii sociale;

5. contribu ie social - prelevare obligatorie realizat în baza legii, care are ca scop protec ia persoanelor fizice obligate a se asigura împotriva anumitor riscuri sociale, în schimbul c reia aceste persoane beneficiaz de drepturile acoperite de respectiva prelevare;

6. control fiscal - totalitatea activit ilor efectuate de organele fiscale pentru verificarea modului de îndeplinire de c tre contribuabil/pl titor a obliga iilor prev zute de legisla ia fiscal i contabil ;

7. crean bugetar - dreptul la încasarea oric rei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând crean a bugetar principal i crean a bugetar accesorie;

8. crean bugetar principal - dreptul la încasarea oric rei sume care se cuvine bugetului general consolidat, altele decât crean ele bugetare accesorii;

9. crean bugetar accesorie - dreptul la încasarea dobânzilor, penalit ilor sau a altor asemenea sume, în baza legii, aferente unor crean e bugetare principale;

10. crean fiscal - dreptul la încasarea oric rei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând crean a fiscal principal i crean a fiscal accesorie;

11. crean fiscal principal - dreptul la perceperea impozitelor, taxelor i contribu iilor sociale, precum i dreptul contribuabilului la restituirea sumelor pl tite f r a fi datorate i la rambursarea sumelor convenite, în situa iile i condi iile prev zute de lege;

12. crean fiscal accesorie - dreptul la perceperea dobânzilor, penalit ilor sau major rilor aferente unor crean e fiscale principale, precum i dreptul contribuabilului de a primi dobânzi, în condi iile legii;

13. creditor fiscal - titularul unui drept de crean fiscal ;

14. creditor bugetar - titularul unui drept de crean bugetar ;

15. debitor fiscal - titularul unei obliga ii de plat corelativ unui drept de crean fiscal ;

16. debitor bugetar - titularul unei obliga ii de plat corelativ unui drept de crean bugetar ;

17. declara ie fiscal - act întocmit de contribuabil/pl titor, în condi iile i situa iile prev zute de lege, reprezentând declara ia de impunere i declara ia informativ ;

18. declara ie de impunere - actul întocmit de contribuabil/pl titor care se refer la:

a) impozitele, taxele i contribu iile sociale datorate, în cazul în care, potrivit legii, obliga ia calcul rii acestora revine contribuabilului/pl titorului;

b) impozitele, taxele i contribu iile sociale colectate, în cazul în care pl titorul are obliga ia de a calcula, de a re ine i de a pl ti sau, dup caz, de a colecta i de a pl ti impozitele, taxele i contribu iile sociale;

c) bunurile i veniturile impozabile, precum i alte elemente ale bazei de impozitare, dac legea prevede declararea acestora;

19. declara ie informativ - actul întocmit de contribuabil/pl titor referitor la orice informa ii în leg tur cu impozitele, taxele i contribu iile sociale, bunurile i veniturile impozabile, dac legea prevede declararea acestora, altele decât cele prev zute la pct. 18;

20. dobând - obliga ia fiscal accesorie reprezentând echivalentul prejudiciului creat titularului crean ei fiscale principale ca urmare a neachit rii la scaden de c tre debitor a obliga iilor fiscale principale;

21. drepturi vamale - drepturi de import i drepturi de export, astfel cum sunt definite de Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, cu modific rile i complet rile ulterioare;

22. executor fiscal - persoana din cadrul organului de executare cu atribu ii de efectuare a execut rii silite;

23. impozit - prelevare obligatorie, indiferent de denumire, realizat în baza legii, fără contraprestație, în scopul satisfacerii necesităților de interes general;

24. legislație fiscală - totalitatea normelor prevăzute în actele normative referitoare la impozite, taxe, contribuții sociale, precum și la proceduri de administrare a acestora;

25. legislație contabilă - totalitatea normelor prevăzute în actele normative referitoare la organizarea și conducerea contabilității;

26. majorare de întârziere - obligația fiscală accesorie reprezentând echivalentul prejudiciului creat titularului creanței fiscale principale, precum și sancțiunea, ca urmare a neachitării la scadență, de către debitor, a obligațiilor fiscale principale;

27. obligație fiscală - obligația de plată a oricărei sume care se cuvine bugetului general consolidat, reprezentând obligația fiscală principală și obligația fiscală accesorie;

28. obligație fiscală principală - obligația de plată a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale, precum și obligația organului fiscal de a restitui sumele încasate fără a fi datorate și de a rambursa sumele convenite, în situațiile și condițiile prevăzute de lege;

29. obligație fiscală accesorie - obligația de plată sau de restituire a dobânzilor, penalităților sau a majorărilor, aferente unor obligații fiscale principale;

30. organ fiscal - organul fiscal central, organul fiscal local, precum și alte instituții publice care administrează creanțe fiscale;

31. organ fiscal central - Agenția Națională de Administrare Fiscală, denumită în continuare A.N.A.F., prin structurile de specialitate cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale, inclusiv unitățile subordonate A.N.A.F.;

32. organ fiscal local - structurile de specialitate din cadrul autorităților administrației publice locale cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale;

33. penalitate de întârziere - obligația fiscală accesorie reprezentând sancțiunea pentru neachitarea la scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale;

34. penalitate de nedeclarare - obligația fiscală accesorie reprezentând sancțiunea pentru nedeclararea sau declararea incorectă, în declarațiile de impunere, a impozitelor, taxelor și contribuțiilor sociale;

35. plătitor - persoana care, în numele contribuabilului, conform legii, are obligația de a plăti sau de a reține și de a plăti ori de a colecta și plăti, după caz, impozite, taxe și contribuții sociale. Este plătitor și sediul secundar obligat, potrivit legii, să se înregistreze fiscal ca plătitor de salarii și de venituri asimilate salariilor;

36. taxă - prelevarea obligatorie, indiferent de denumire, realizată în baza legii, cu ocazia prestării unor servicii de către instituții sau autorități publice, fără existența unui echivalent între cuantumul taxei și valoarea serviciului;

37. titlu de creanță fiscală - actul prin care, potrivit legii, se stabilește și se individualizează creanța fiscală;

38. titlu de creanță bugetară - actul prin care, potrivit legii, se stabilește și se individualizează creanța bugetară;

39. vector fiscal - totalitatea tipurilor de obligații fiscale pentru care există obligații de declarare cu caracter permanent;

40. date de identificare - numele și prenumele în cazul persoanelor fizice sau denumirea în cazul persoanelor juridice și entităților fără personalitate juridică, domiciliul fiscal și codul de identificare fiscală.

CAP. I

Domeniul de aplicare a Codului de procedur fiscal

ART. 2

Obiectul și sfera de aplicare a Codului de procedur fiscal

(1) Codul de procedur fiscal reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului general consolidat, indiferent de autoritatea care le administrează, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel.

(2) În măsura în care prin lege specială nu se prevede altfel, prezentul cod se aplică și pentru:

- a) administrarea drepturilor vamale;
- b) administrarea redevențelor miniere, a redevențelor petroliere și a redevențelor rezultate din contracte de concesiune, arendă și alte contracte de exploatare eficientă a terenurilor cu destinație agricolă, încheiate de Agenția Domeniilor Statului;
- c) alte creanțe bugetare care, potrivit legii, sunt asimilate creanțelor fiscale.

(3) În scopul aplicării alin. (2), drepturile vamale și redevențele sunt asimilate creanțelor fiscale.

(4) Prezentul cod nu se aplică pentru administrarea creanțelor bugetare rezultate din raporturile juridice contractuale, cu excepția celor prevăzute la alin. (2) lit. b).

ART. 3

Raportul Codului de procedur fiscal cu alte acte normative

(1) Prezentul cod constituie procedura de drept comun pentru administrarea creanțelor prevăzute la art. 2.

(2) Unde prezentul cod nu dispune, se aplică prevederile Codului civil și ale Codului de procedur civil, republicat, în măsura în care acestea pot fi aplicabile raporturilor dintre autorități publice și contribuabili/plătitori.

CAP. II

Principii generale de conduită în administrarea creanțelor fiscale

ART. 4

Principiul legalității

(1) Creanțele fiscale și obligațiile corespunzătoare ale contribuabilului/plătitorului sunt cele prevăzute de lege.

(2) Procedura de administrare a creanțelor fiscale se desfășoară în conformitate cu dispozițiile legii. Organul fiscal are obligația de a asigura respectarea dispozițiilor legale privind

realizarea drepturilor și obligațiilor contribuabilului/pl titorului sau ale altor persoane implicate în procedură .

ART. 5

Aplicarea unitară a legislației

(1) Organul fiscal este obligat să aplice unitară prevederile legislației fiscale pe teritoriul României, urmărind stabilirea corectă a creanțelor fiscale.

(2) Ministerul Finanțelor Publice, în calitate de organ de specialitate al administrației publice centrale, are rolul de a coordona aplicarea unitară a prevederilor legislației fiscale.

(3) În cadrul Ministerului Finanțelor Publice funcționează Comisia fiscală centrală, care are responsabilități de elaborare a deciziilor cu privire la aplicarea unitară a Codului fiscal, a prezentului cod, a legislației subsecvente acestora, precum și a legislației aplicabile în sfera de competență a A.N.A.F.

(4) Componenta și regulamentul de organizare și funcționare a Comisiei fiscale centrale se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(5) Comisia fiscală centrală este coordonată de secretarul de stat din Ministerul Finanțelor Publice care raportează de politicile și legislația fiscală .

(6) În cazul în care Comisia fiscală centrală este învestită cu soluționarea unei probleme care vizează impozitele și taxele locale prevăzute de Codul fiscal, comisia se completează cu 2 reprezentanți ai Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, precum și cu câte un reprezentant al fiecărei structuri asociative a autorităților administrației publice locale.

(7) Deciziile Comisiei fiscale centrale se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ART. 6

Exercitarea dreptului de apreciere

(1) Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța și riscurile de fapt fiscale prin utilizarea mijloacelor de probă prevăzute de lege și să adopte soluția întemeiată pe prevederile legale, precum și pe constatările complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză raportat la momentul luării unei decizii. În exercitarea dreptului său de apreciere, organul fiscal trebuie să ia în considerare opinia emisă în scris de organul fiscal competent respectivului contribuabil/pl titor în cadrul activității de asistență și îndrumare a contribuabililor/pl titorilor, precum și soluția adoptată de organul fiscal în cadrul unui act administrativ fiscal sau de instanță judecătorească, printr-o hotărâre definitivă, emisă anterior, pentru situații de fapt similare la același contribuabil/pl titor. În situația în care organul fiscal constată că există diferențe între starea de fapt fiscală a contribuabilului/pl titorului și informațiile avute în vedere la emiterea unei opinii scrise sau a unui act administrativ fiscal la același contribuabil/pl titor, organul fiscal are dreptul să consemneze constatările în conformitate cu situația fiscală reală și cu legislația fiscală și are obligația să menționeze în scris motivele pentru care nu ia în considerare opinia prealabilă .

(2) Organul fiscal își exercită dreptul de apreciere în limitele rezonabilității și echității, asigurând o proporție justă între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.

(3) Ori de câte ori organul fiscal trebuie să stabilească un termen pentru exercitarea unui drept sau îndeplinirea unei obligații de către contribuabil/pl titor, acesta trebuie să fie rezonabil,

pentru a da posibilitatea contribuabilului/pl titorului s î i exercite dreptul sau s î i îndeplineasc obliga ia. Termenul poate fi prelungit, pentru motive justificate, cu acordul conduc torului organului fiscal.

ART. 7

Rolul activ i alte reguli de conduit pentru organul fiscal

(1) În desf urarea unei proceduri de administrare a crean elor fiscale, organul fiscal în tiineaz contribuabilul/pl titorul asupra drepturilor i obliga iilor prev zute de lege ce îi revin acestuia în desf urarea procedurii.

(2) Organul fiscal are obliga ia s examineze starea de fapt în mod obiectiv i în limitele stabilite de lege, precum i s îndrume contribuabilul/pl titorul în aplicarea prevederilor legisla iei fiscale, în îndeplinirea obliga iilor i exercitarea drepturilor sale, ca urmare a solicit rii contribuabilului/pl titorului sau din ini iativa organului fiscal, dup caz.

(3) Organul fiscal este îndrept it s examineze, din oficiu, starea de fapt, s ob in i s utilizeze toate informa iile i documentele necesare pentru determinarea corect a situa iei fiscale a contribuabilului/pl titorului. În analiza efectuat , organul fiscal este obligat s identifice i s ia în considerare toate circumstan ele edificatoare fiec rui caz în parte.

(4) Organul fiscal decide asupra felului i volumului examin rilor, în func ie de circumstan ele fiec rui caz în parte i de limitele prev zute de lege.

ART. 8

Limba oficial în administra ia fiscal

(1) Limba oficial în administra ia fiscal este limba român .

(2) Dac la organul fiscal se depun peti ii, documente justificative, certificate sau alte înscrisuri într-o limb str in , organul fiscal solicit ca acestea s fie înso ite de traduceri în limba român certificate de traduc tori autoriza i de Ministerul Justi iei, în condi iile legii.

(3) Dac la organul fiscal se depun peti ii, documente justificative, certificate sau alte înscrisuri într-o limb str in , pentru care nu exist traduc tori autoriza i potrivit alin. (2), organul fiscal solicit ca acestea s fie înso ite de traduceri în limba român efectuate sau certificate de o ambasad /oficiu consular al statului în a c rui limb oficial a fost emis documentul respectiv.

(4) Peti iile, documentele justificative, certificatele sau înscrisurile redactate într-o limb str in depuse f r respectarea alin. (3) nu se iau în considerare de organul fiscal.

(5) Dispozi iile art. 19 din Legea administra iei publice locale nr. 215/2001, republicat , cu modific rile i complet rile ulterioare, sunt aplicabile în mod corespunz tor.

ART. 9

Dreptul de a fi ascultat

(1) Înaintea lu rii deciziei, organul fiscal este obligat s asigure contribuabilului/pl titorului posibilitatea de a- i exprima punctul de vedere cu privire la faptele i împrejur rile relevante în luarea deciziei.

(2) Organul fiscal nu este obligat s aplice prevederile alin. (1) când:

a) întârzierea în luarea deciziei determină un pericol pentru constatarea situației fiscale reale privind executarea obligațiilor contribuabilului/plătitorului sau pentru luarea altor măsuri prevăzute de lege;

b) cuantumul creanțelor fiscale urmează să se modifice cu mai puțin de 10% din valoarea creanței fiscale stabilite anterior;

c) se acceptă informațiile prezentate de contribuabil/plătitor, pe care acesta le-a dat într-o declarație sau într-o cerere;

d) urmează să se ia măsuri de executare silită;

e) urmează să se emit deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii.

(3) Audierea se consideră îndeplinită în următoarele situații:

a) contribuabilul/plătitorul refuză explicit să se prezinte la termenul stabilit de organul fiscal în vederea audierii;

b) contribuabilul/plătitorul nu se prezintă, din orice motiv, la două termene consecutive stabilite de organul fiscal în vederea audierii.

(4) Excepția lipsei audierii poate fi invocată de contribuabil/plătitor odată cu formularea contestației depuse potrivit prezentului cod.

(5) La stabilirea termenelor prevăzute la alin. (3) devin aplicabile prevederile art. 6 alin. (3).

ART. 10

Obligația de cooperare

(1) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să coopereze cu organul fiscal în vederea determinării stării de fapt fiscale, prin prezentarea faptelor cunoscute de către acesta, în întregime, conform realității, și prin indicarea mijloacelor doveditoare care îi sunt cunoscute, cu respectarea prevederilor în materie penală și procesual penală.

(2) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să întreprindă măsurile în vederea procurării mijloacelor doveditoare necesare, prin utilizarea tuturor posibilităților ce îi stau la dispoziție.

ART. 11

Secretul fiscal

(1) Personalul din cadrul organului fiscal este obligat să păstreze secretul asupra informațiilor de care a luat cunoștință ca urmare a exercitării atribuțiilor de serviciu.

(2) În categoria informațiilor de natură celor considerate a fi secret fiscal intră datele referitoare la contribuabil/plătitor, cum ar fi: datele de identificare, natura și cuantumul obligațiilor fiscale, natura, sursa și cuantumul veniturilor, natura, sursa și valoarea bunurilor, plăți, conturi, rulaje, transferuri de numerar, solduri, încasări, deduceri, credite, datorii, valoarea patrimoniului net sau orice fel de informații obținute din declarații ori documente prezentate de către contribuabil/plătitor sau terți.

(3) Organul fiscal poate transmite informațiile pe care le deține:

a) autorităților publice, în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege;

b) autorităților fiscale ale altor țări, în condiții de reciprocitate, în baza unor instrumente juridice internaționale semnate de România și care cuprind prevederi privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și/sau recuperarea creanțelor fiscale;

c) autorităților judiciare competente, potrivit legii;

d) oricui solicitant, cu acordul scris al contribuabilului/pl titorului despre care au fost solicitate informații;

e) în alte cazuri prevăzute expres de lege.

(4) Autoritatea care primește informații fiscale este obligată să păstreze secretul asupra informațiilor primite.

(5) Este permisă transmiterea informațiilor de natură celor prevăzute la alin. (1), inclusiv pentru perioada în care a avut calitatea de contribuabil/pl titor:

a) contribuabilului/pl titorului însuși;

b) succesorilor acestuia, precum și persoanelor cu vocație succesorală, calitate dovedită potrivit legii.

(6) În scopul aplicării prevederilor alin. (3) lit. a) și c), autoritățile publice pot încheia protocol privind schimbul de informații cu organul fiscal de înțeles al informației ce se transmite.

(7) Este permisă transmiterea de informații cu caracter fiscal în alte situații decât cele prevăzute la alin. (3), în condițiile în care se asigură că din acestea nu reiese identitatea vreunei persoane fizice, juridice ori unei entități fără personalitate juridică.

(8) Organul fiscal poate aduce la cunoștință publică informațiile pe care le deține:

a) ori de câte ori informațiile sunt calificate de lege ca fiind publice;

b) ori de câte ori, prin acte administrative sau prin hotărâri judecătorești, definitive, se constată încălcări ale obligațiilor prevăzute de legislația fiscală.

(9) Procedura de aducere la cunoștință publică a informațiilor de înțeles de organul fiscal central se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F., iar procedura de aducere la cunoștință publică a informațiilor de înțeles de organul fiscal local se aprobă prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice.

(10) Prelucrarea datelor cu caracter personal de către organele fiscale centrale și locale se realizează cu respectarea prevederilor Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare.

ART. 12

Buna-credință

(1) Relațiile dintre contribuabil/pl titor și organul fiscal trebuie să fie fundamentate pe bună-credință.

(2) Contribuabilul/Pl titorul trebuie să își îndeplinească obligațiile și să exercite drepturile potrivit scopului în vederea căruia au fost recunoscute de lege și să declare corect datele și informațiile privitoare la obligațiile fiscale datorate.

(3) Organul fiscal trebuie să respecte drepturile contribuabilului/pl titorului în fiecare procedură de administrare a creanțelor fiscale aflate în derulare.

(4) Buna-credință a contribuabililor se prezumă până când organul fiscal dovedește contrariul.

CAP. III

Aplicarea prevederilor legislației fiscale

ART. 13

Interpretarea legii

(1) Interpretarea reglementărilor fiscale trebuie să respecte voința legiuitorului așa cum este exprimată în lege.

(2) În cazul în care voința legiuitorului nu reiese clar din textul legii, la stabilirea voinței legiuitorului se ține seama de scopul emiterii actului normativ astfel cum acesta reiese din documentele publice care însoțesc actul normativ în procesul de elaborare, dezbateri și aprobare.

(3) Prevederile legislației fiscale se interpretează unele prin altele, dând fiecare înțelesul care rezultă din ansamblul legii.

(4) Prevederile legislației fiscale susceptibile de mai multe înțelesuri se interpretează în sensul în care corespunde cel mai bine obiectului și scopului legii.

(5) Prevederile legislației fiscale se interpretează în sensul în care pot produce efecte, iar nu în acela în care nu ar putea produce niciunul.

(6) Dacă după aplicarea regulilor de interpretare prevăzute la alin. (1)-(5), prevederile legislației fiscale rămân neclare, acestea se interpretează în favoarea contribuabilului/plătătorului.

ART. 14

Prevalența conținutului economic al situațiilor relevante din punct de vedere fiscal

(1) Veniturile, alte beneficii și elemente patrimoniale sunt supuse legislației fiscale indiferent dacă sunt obținute din acte sau fapte care îndeplinesc sau nu cerințele altor dispoziții legale.

(2) Situațiile de fapt relevante din punct de vedere fiscal se apreciază de organul fiscal în concordanță cu realitatea lor economică, determinată în baza probelor administrate în condițiile prezentului cod. Atunci când există diferențe între fondul sau natura economică a unei operațiuni sau tranzacții și forma sa juridică, organul fiscal apreciază aceste operațiuni sau tranzacții, cu respectarea fondului economic al acestora.

(3) Organul fiscal stabilește tratamentul fiscal al unei operațiuni având în vedere doar prevederile legislației fiscale, tratamentul fiscal nefiind influențat de faptul că operațiunea respectivă îndeplinește sau nu cerințele altor prevederi legale.

ART. 15

Eludarea legislației fiscale

(1) În cazul în care, eludându-se scopul legislației fiscale, obligația fiscală nu a fost stabilită ori nu a fost raportată la baza de impozitare reală, obligația datorată și, respectiv, creanța fiscală corelativă sunt cele legal determinate.

(2) Pentru situațiile prevăzute la alin. (1) sunt aplicabile prevederile art. 21.

Raportul juridic fiscal

CAP. I

Dispoziții privind raportul juridic fiscal

ART. 16

Conținutul raportului juridic fiscal

(1) Raportul juridic fiscal cuprinde raportul de drept material fiscal și raportul de drept procedural fiscal.

(2) Raportul de drept material fiscal cuprinde totalitatea drepturilor și obligațiilor care apar în legătură cu creanțele fiscale.

(3) Raportul de drept procedural fiscal cuprinde totalitatea drepturilor și obligațiilor care apar în legătură cu administrarea creanțelor fiscale.

ART. 17

Subiectele raportului juridic fiscal

(1) Subiecte ale raportului juridic fiscal sunt statul, unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, contribuabilul/plătitorul, precum și alte persoane care dobândesc drepturi și obligații în cadrul acestui raport.

(2) Statul este reprezentat de Ministerul Finanțelor Publice, prin A.N.A.F. și unitățile subordonate acestuia, cu excepția cazului când legea stabilește o altă autoritate în acest sens.

(3) Unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, sunt reprezentate de autoritățile administrației publice locale, precum și de compartimentele de specialitate ale acestora, în limita atribuțiilor delegate de către autoritățile respective.

ART. 18

Împuterniciții

(1) În relațiile cu organul fiscal contribuabilul/plătitorul poate fi reprezentat printr-un împuternicit. Conținutul și limitele reprezentării sunt cele cuprinse în împuternicire sau stabilite de lege, după caz. Desemnarea unui împuternicit nu îl împiedică pe contribuabil/plătitor să își îndeplinească personal obligațiile prevăzute de legislația fiscală, chiar dacă nu a procedat la revocarea împuternicirii potrivit alin. (2).

(2) Împuternicitul este obligat să depună la organul fiscal actul de împuternicire, în original sau în copie legalizată. Revocarea împuternicirii operează față de organul fiscal de la data depunerii actului de revocare, în original sau în copie legalizată.

(3) În cazul reprezentării contribuabilului/plătitorului în relația cu organul fiscal prin avocat, forma și conținutul împuternicirii sunt cele prevăzute de dispozițiile legale privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

(4) Contribuabilul/Plătitorul fără domiciliu fiscal în România, care are obligația de a depune declarații la organul fiscal, trebuie să desemneze un împuternicit, cu domiciliul fiscal în România, care să îndeplinească, în numele și din patrimoniul contribuabilului/plătitorului, obligațiile acestuia din urmă față de organul fiscal.

(5) Dispozițiile alin. (4) nu se aplică :

a) contribuabilului/pl titorului care are rezidența într-un stat membru al Uniunii Europene, respectiv al Spațiului Economic European;

b) contribuabilului/pl titorului care are rezidența într-un stat care este parte a unui instrument juridic internațional semnat de România și care cuprinde prevederi privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și recuperarea creanțelor fiscale.

(6) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile și reprezentanților fiscali desemnați potrivit Codului fiscal, dacă legea nu prevede altfel.

ART. 19

Numirea curatorului fiscal

(1) Dacă nu există un împuternicit potrivit art. 18 alin. (1)-(4) organul fiscal, în condițiile legii, solicită instanței judecătorești competente numirea unui curator fiscal pentru:

a) contribuabilul/pl titorul fără domiciliu fiscal în România, care nu și-a îndeplinit obligația de desemnare a unui împuternicit potrivit art. 18 alin. (4);

b) contribuabilul/pl titorul absent, al cărui domiciliu fiscal este necunoscut ori care, din cauza bolii, unei infirmități, bătrâneții sau unui handicap de orice fel, și din cauza arestului preventiv sau a încarcerării în penitenciar, nu poate și își exercite și își îndeplinească personal drepturile și obligațiile ce îi revin potrivit legii.

(2) Pentru activitatea sa, curatorul fiscal este remunerat potrivit hotărârii judecătorești, toate cheltuielile legate de această reprezentare fiind suportate de cel reprezentat.

ART. 20

Obligațiile reprezentanților legali

(1) Reprezentanții legali ai persoanelor fizice și juridice, precum și reprezentanții desemnați ai asocierilor fără personalitate juridică sunt obligați să îndeplinească obligațiile ce revin potrivit legislației fiscale persoanelor sau entităților reprezentate. Acești reprezentanți îndeplinesc obligațiile fiscale de plată ale persoanelor sau entităților reprezentate din acele mijloace pe care le administrează.

(2) În cazul în care, din orice motiv, obligațiile fiscale ale asocierilor fără personalitate juridică nu sunt achitate potrivit alin. (1), asociații răspund solidar pentru îndeplinirea acestora.

CAP. II

Dispoziții generale privind raportul sarcinii fiscale

ART. 21

Nașterea creanțelor și obligațiilor fiscale

(1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscal și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impozitare care le generează sau în momentul la care contribuabilul/pl titorul este îndreptățit, potrivit legii, să ceară restituirea.

(2) Potrivit alin. (1), se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată sau dreptul contribuabilului/pl titorului de a solicita restituirea.

ART. 22

Stingerea crean elor fiscale

Crean ele fiscale se sting prin plat , compensare, executare silit , scutire, anulare, prescrip ie, dare în plat i prin alte modalit i prev zute expres de lege.

ART. 23

Preluarea obliga iei fiscale

(1) În cazul în care obliga ia fiscal nu a fost îndeplinit de debitor, debitori devin, în condi iile legii, urm toarele persoane:

- a) mo tenitorul care a acceptat succesiunea debitorului, în condi iile dreptului comun;
- b) cel care preia, în tot sau în parte, drepturile i obliga iile debitorului supus diviz rii, fuziunii ori transform rii, dup caz;
- c) alte persoane, în condi iile legii.

(2) Debitorii care preiau obliga ia fiscal potrivit alin. (1) lit. a) i b) se substituie vechiului debitor, în condi iile legilor care reglementeaz încetarea existen ei persoanelor în cauz .

ART. 24

Garantarea obliga iei fiscale

(1) Pentru obliga iile fiscale ale debitorului r spunde ca debitor garant, cu renun area la beneficiul discu iunii i diviziunii:

- a) persoana care îi asum obliga ia de plat printr-un angajament de plat sau printr-un alt act încheiat în form autentic , cu asigurarea unei garan ii reale la nivelul obliga iei de plat , în limita sumei garantate i a sumei realizate din valorificarea garan iei;
- b) persoana juridic pentru obliga iile fiscale datorate, potrivit legii, de sediile secundare ale acesteia.

(2) Organul fiscal este îndrept it s solicite stingerea obliga iei fiscale de c tre debitorul garant.

(3) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprob astfel:

- a) prin ordin al pre edintelui A.N.A.F., în cazul crean elor fiscale administrate de organul fiscal central;
- b) prin ordin comun al ministrului dezvolt rii regionale i administra iei publice i al ministrului finan elor publice, în cazul crean elor fiscale administrate de organul fiscal local.

ART. 25

R spunderea solidar

(1) R spund solidar cu debitorul urm toarele persoane:

- a) asocia ii din asocierile f r personalitate juridic , inclusiv membrii întreprinderilor familiale, pentru obliga iile fiscale datorate de acestea, în condi iile prev zute la art. 20, al turi de reprezentan ii legali care, cu rea-credin , au determinat nedeclararea i/sau neachitarea obliga iilor fiscale la scaden ;

b) ter ii popri i, în situa iile prev zute la art. 236 alin. (9), (11), (13), (14) i (18), în limita sumelor sustrase indisponibiliz rii;

c) reprezentantul legal al contribuabilului care, cu rea-credință, declară bătăncii, potrivit art. 236 alin. (14) lit. a), c) nu deține alte disponibilități bănești.

(2) Pentru obligațiile de plată restante ale debitorului declarat insolubil în condițiile prezentului cod, răspund solidar cu acesta următoarele persoane:

a) persoanele fizice sau juridice care, anterior datei declarării insolabilității, cu rea-credință, au dobândit în orice mod active de la debitorii care și-au provocat astfel insolabilitatea;

b) administratorii, asociații, acționarii și orice alte persoane care au provocat insolabilitatea persoanei juridice debitoare prin înstrăinarea sau ascunderea, cu rea-credință, sub orice formă, a activelor debitorului;

c) administratorii care, în perioada exercitării mandatului, cu rea-credință, nu și-au îndeplinit obligația legală de a cere instanței competente deschiderea procedurii insolvenței, pentru obligațiile fiscale aferente perioadei respective și rambursarea la data declarării stării de insolabilitate;

d) administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credință, au determinat nedeclararea și/sau neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale;

e) administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credință, au determinat restituirea sau rambursarea unor sume de bani de la bugetul general consolidat fără ca acestea să fie cuvenite debitorului.

(3) Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolubil în condițiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlat sau se află sub control comun cu debitorul și dacă este îndeplinit cel puțin în una dintre următoarele condiții:

a) dobândește, cu orice titlu, dreptul de proprietate asupra unor active de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă cel puțin jumătate din valoarea contabilă a tuturor activelor dobânditorului;

b) are sau a avut raporturi contractuale cu clienții și/sau cu furnizorii, alții decât cei de utilitate, care au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul în proporție de cel puțin jumătate din totalul valoric al tranzacțiilor;

c) are sau a avut raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puțin jumătate dintre angajații sau prestatorii de servicii ai debitorului.

(4) În îndeplinirea alin. (3), termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) control - majoritatea drepturilor de vot, fie în adunarea generală a asociaților unei societăți ori a unei asociații sau fundații, fie în consiliul de administrație al unei societăți ori consiliul director al unei asociații sau fundații;

b) control indirect - activitatea prin care o persoană exercită controlul prin una sau mai multe persoane.

(5) Răspunderea persoanelor prevăzute de prezentul articol privește obligațiile fiscale principale și accesoriile ale perioadei pentru care au avut calitatea cea stabilită la baza atragerii răspunderii solidare.

ART. 26

Dispoziții speciale privind stabilirea răspunderii

(1) R spunderea persoanelor prev zute la art. 25 se stabile te prin decizie emis de organul fiscal competent pentru fiecare persoan fizic sau juridic în parte. Decizia este act administrativ fiscal potrivit prezentului cod.

(2) Înaintea emiterii deciziei prev zute la alin. (1), organul fiscal efectueaz audierea persoanei potrivit art. 9. Persoana are dreptul s î i prezinte în scris punctul de vedere, în termen de 5 zile lucr toare de la data audierii.

(3) Prin excep ie de la prevederile art. 9 alin. (4) este nul decizia de atragere a r spunderii solidar emis f r audierea persoanei c reia i s-a atras r spunderea. Dispozi iile art. 9 alin. (3) r mân aplicabile.

(4) Decizia prev zut la alin. (1) cuprinde, pe lâng elementele prev zute la art. 46, i urm toarele:

- a) datele de identificare a persoanei r spunz toare;
- b) datele de identificare a debitorului principal;
- c) quantumul i natura sumelor datorate;
- d) termenul în care persoana r spunz toare trebuie s pl teasc obliga ia debitorului principal;
- e) temeiul legal i motivele în fapt ale angaj rii r spunderii, inclusiv opinia organului fiscal motivat în drept i în fapt cu privire la punctul de vedere al persoanei.

(5) R spunderea se stabile te atât pentru obliga ia fiscal principal , cât i pentru accesoriile acesteia.

(6) În scopul aplic rii m surilor de executare silit decizia prev zut la alin. (1) devine titlu executoriu la data împlinirii termenului de plat prev zut la art. 156 alin. (1).

(7) Stingerea crean elor fiscale prin oricare modalitate prev zut de prezentul cod libereaz fa de creditor pe debitor sau, dup caz, pe celelalte persoane r spunz toare solidar.

(8) Ori de câte ori Codul fiscal sau alte acte normative care reglementeaz crean e fiscale prev d r spunderea solidar a dou sau mai multor persoane pentru aceea i crean fiscal , titlul de crean fiscal se emite pe numele fiec rei persoane cu men ionarea i a celorlalte persoane care r spund solidar pentru crean a respectiv .

(9) Procedura de atragere a r spunderii solidar se aprob astfel:

a) prin ordin al pre edintelui A.N.A.F., în cazul crean elor fiscale administrate de organul fiscal central;

b) prin ordin comun al ministrului dezvolt rii regionale i administra iei publice i al ministrului finan elor publice, în cazul crean elor fiscale administrate de organele fiscale locale.

ART. 27

Drepturile i obliga iile succesorilor

(1) Drepturile i obliga iile din raportul juridic fiscal trec asupra succesorilor debitorului în condi iile dreptului comun, dispozi iile art. 23 r mânând aplicabile.

(2) Dispozi iile alin. (1) nu sunt aplicabile în cazul obliga iei de plat a sumelor ce reprezint amenzi aplicate, potrivit legii, debitorului persoan fizic .

ART. 28

Dispozi ii privind cesiunea crean elor fiscale ale contribuabilului/pl titorului

(1) Creanțele fiscale privind drepturi de rambursare sau de restituire ale contribuabilului/pl titorului pot fi cesionate numai după stabilirea lor prin decizie de restituire.

(2) Cesiunea produce efecte față de organul fiscal competent numai de la data la care aceasta i-a fost notificat.

(3) Desființarea cesiunii sau constatarea nulității acesteia ulterior stingerii obligației fiscale nu este opozabilă organului fiscal.

TITLUL III

Dispoziții procedurale generale

CAP. I

Competența organului fiscal central

ART. 29

Competența generală a organului fiscal central

(1) Administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului de stat, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate și bugetului asigurărilor pentru omaj se realizează prin organul fiscal central, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel.

(2) Organul fiscal central realizează activități de administrare și pentru alte creanțe datorate bugetului general consolidat decât cele prevăzute la alin. (1), potrivit competențelor stabilite prin lege.

(3) În cazul impozitului pe venit și al contribuțiilor sociale, prin hotărârea Guvernului se poate atribui altă competență specială de administrare.

(4) Organul fiscal central realizează activitățile de asistență și îndrumare a contribuabilului/pl titorului pe baza coordonării metodologice a Ministerului Finanțelor Publice. Procedura de coordonare metodologică se stabilește prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(5) Organul fiscal central, prin A.N.A.F., este competent și pentru colectarea creanțelor bugetare stabilite în titluri executorii, cuvenite bugetului de stat, indiferent de natura acestora, care au fost transmise acestuia în vederea recuperării, potrivit legii.

ART. 30

Competența materială și teritorială a organului fiscal central

(1) Pentru administrarea creanțelor fiscale și a altor creanțe datorate bugetelor prevăzute la art. 29 alin. (1) și (2), competența revine aceluși organ fiscal teritorial din cadrul A.N.A.F., stabilit prin ordin al președintelui A.N.A.F., în funcție de raza teritorială în care se află domiciliul fiscal al contribuabilului/pl titorului.

(2) În cazul contribuabilului/pl titorului nerezident care desfășoară activități pe teritoriul României prin unul sau mai multe sedii permanente, competența revine organului fiscal central pe raza teritorială în care se află situat sediul permanent desemnat potrivit Codului fiscal.

(3) În scopul administrării de către organul fiscal central a obligațiilor fiscale datorate de contribuabilii mari și mijlocii, inclusiv de sediile secundare ale acestora, prin ordin al

pre edintelui A.N.A.F. se poate stabili competența de administrare în sarcina altor organe fiscale decât cele prevăzute la alin. (1), precum și criteriile de selecție și listele contribuabililor care dobândesc calitatea de contribuabil mare sau, după caz, contribuabil mijlociu.

(4) Organul fiscal central competent notifică contribuabilul ori de câte ori intervin modificări cu privire la calitatea de contribuabil mare sau, după caz, contribuabil mijlociu.

(5) În scopul administrării de către organul fiscal central a obligațiilor fiscale datorate de un grup fiscal constituit potrivit prevederilor Codului fiscal, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se poate stabili competența de administrare în sarcina altor organe fiscale decât cele prevăzute la alin. (1). Organul fiscal central desemnat este competent să administreze obligațiile fiscale datorate de toți membrii grupului.

ART. 31

Domiciliul fiscal în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central

(1) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin domiciliu fiscal se înțelege:

a) pentru persoanele fizice, adresa unde își au domiciliul, potrivit legii, sau adresa unde locuiesc efectiv, în cazul în care aceasta este diferită de domiciliu;

b) pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, sediul activității sau locul unde se desfășoară efectiv activitatea principală;

c) pentru persoanele juridice, sediul social sau locul unde se exercită gestiunea administrativă și conducerea efectivă a afacerilor, în cazul în care acestea nu se realizează la sediul social declarat;

d) pentru asocierile și alte entități fără personalitate juridică, sediul acestora sau locul unde se desfășoară efectiv activitatea principală.

(2) Prin adresa unde locuiesc efectiv, în sensul alin. (1) lit. a), se înțelege adresa locuinței pe care o persoană o folosește în mod continuu peste 183 de zile într-un an calendaristic, întreruperile de până la 30 de zile nefiind luate în considerare. Dacă șederea are un scop exclusiv de vizită, concediu, tratament sau alte scopuri particulare asemănătoare și nu depășește perioada unui an, nu se consideră adresa unde locuiesc efectiv.

(3) În situația în care domiciliul fiscal nu se poate stabili potrivit alin. (1) lit. c) și d), domiciliul fiscal este locul în care se află majoritatea activelor.

ART. 32

Înregistrarea/modificarea domiciliului fiscal

(1) Domiciliul fiscal definit potrivit art. 31 se înregistrează /modifică la/de organul fiscal central în toate cazurile în care acesta este diferit de domiciliul sau de sediul social prin depunerea de către contribuabil/plătitor a unei cereri de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal, însoțită de acte doveditoare ale informațiilor cuprinse în aceasta.

(2) Cererea se depune la organul fiscal central în a cărei rașă teritorială urmează să se stabilească domiciliul fiscal. Cererea se soluționează în termen de 15 zile lucrătoare de la data depunerii acesteia, prin emiterea deciziei de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal care se comunică contribuabilului/plătitorului.

(3) Organul fiscal prevăzut la alin. (2) emite din oficiu decizia de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal ori de câte ori constată că domiciliul fiscal este diferit de domiciliul sau sediul social, iar contribuabilul/plătitorul nu a depus cerere de modificare a domiciliului fiscal.

(4) Data înregistrării/modificării domiciliului fiscal este data comunicării deciziei de înregistrare/modificare a domiciliului fiscal.

ART. 33

Competența în cazul sediilor secundare

(1) În cazul sediilor secundare înregistrate fiscal, potrivit legii, competența pentru administrarea impozitului pe venitul din salarii datorat de acestea revine organului fiscal competent pentru administrarea obligațiilor datorate de contribuabilul/plătitorul care le-a înființat.

(2) Competența pentru înregistrarea fiscală a sediilor secundare ca plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor, potrivit legii, revine organului fiscal central în a cărui rază teritorială se află situate acestea.

ART. 34

Competența privind impozitul și contribuțiile aferente veniturilor din activități agricole

(1) Prin excepție de la prevederile art. 30 și 38, impozitul și contribuțiile sociale aferente veniturilor din activități agricole, datorate de persoanele fizice, potrivit legii, se pot achita în numerar și la organul fiscal local din localitatea în care își are domiciliul fiscal contribuabilul unde nu există o unitate teritorială A.N.A.F., dacă între autoritatea administrației publice locale și A.N.A.F. s-a încheiat un protocol în acest scop. Data plății este data prevăzută la art. 163 alin. (1) lit. a), inclusiv pentru sumele achitate eronat de către contribuabil pe alte tipuri de obligații sau stinse eronat de către organul fiscal în realizarea procedurii prevăzute la alin. (4).

(2) Sumele încasate potrivit alin. (1) se depun de către organul fiscal local în cont distinct de disponibil, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la încasare, împreună cu situația privind sumele încasate, care va cuprinde cel puțin următoarele informații: numărul și data documentului prin care s-a efectuat încasarea în numerar, CUI/CNP contribuabil, denumirea contribuabilului, tipul obligației achitate, suma achitată.

(3) Sumele depuse în contul prevăzut la alin. (2) se virează de unitățile Trezoreriei Statului în conturile corespunzătoare de venituri ale bugetului de stat și ale bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate, în termen de două zile lucrătoare de la depunere, potrivit procedurii prevăzute la alin. (4).

(4) Procedura de încasare și de virare la bugetul de stat și la bugetul Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate a sumelor încasate potrivit alin. (1), precum și modul de colaborare și de realizare a schimbului de informații dintre organele fiscale centrale și organele fiscale locale se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

ART. 35

Competența în cazul contribuabilului nerezident

În cazul contribuabilului nerezident care nu are pe teritoriul României un sediu permanent, competența revine organului fiscal central stabilit prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 36

Schimbarea competenței

(1) În cazul în care se schimbă domiciliul fiscal, potrivit legii, competența teritorială trece la noul organ fiscal central de la data schimbării domiciliului fiscal.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător în contribuabililor mari și mijlocii, definiți potrivit legii, în cazul în care se modifică această calitate.

(3) În situația în care se află în curs de derulare o procedură de administrare, cu excepția procedurii de executare silită, organul fiscal central care a început procedura este competent să o finalizeze.

CAP. II

Competența organului fiscal local

ART. 37

Competența generală a organului fiscal local

Administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului local, inclusiv a impozitului pe profit care se face venit la bugetul local, potrivit Codului fiscal, se realizează prin organul fiscal local, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel.

ART. 38

Competența teritorială a organului fiscal local

(1) Administrarea creanțelor fiscale datorate bugetului local al unei unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale se realizează prin organul fiscal local al respectivei unități/subdiviziuni administrativ-teritoriale, cu excepția cazului când prin lege se prevede altfel.

(2) În scopul administrării de către organul fiscal local a obligațiilor fiscale datorate de contribuabilii mari și mijlocii, prin hotărârea autorității deliberative se pot stabili criteriile în funcție de care se stabilesc contribuabilii mari sau, după caz, contribuabilii mijlocii, precum și listele cu respectivii contribuabili.

(3) Organul fiscal local notifică contribuabilul ori de câte ori intervin modificări cu privire la calitatea de contribuabil mare sau, după caz, contribuabil mijlociu.

ART. 39

Domiciliul fiscal în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local

(1) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin domiciliu fiscal se înțelege domiciliul reglementat potrivit dreptului comun sau sediul social înregistrat potrivit legii.

(2) În situa ia în care contribuabilul/pl titorul are înregistrat un domiciliu fiscal potrivit art. 32, în scopul comunicării actelor administrative fiscale emise de organul fiscal local se utilizează acest domiciliu fiscal.

CAP. III

Alte dispozi ii privind competen a

ART. 40

Competen a special

(1) În situa ia în care contribuabilul/pl titorul nu are un domiciliu fiscal cunoscut sau nu are domiciliu fiscal în România, competen a teritorial revine organului fiscal în raza c ruia se face constatarea actului sau faptului supus dispozi iilor legale fiscale.

(2) Dispozi iile alin. (1) se aplic i pentru luarea de urgen a m surilor legale ce se impun în cazurile de dispari ie a elementelor de identificare a bazei de impozitare reale, precum i în caz de executare silit .

(3) În cazul contribuabilului/pl titorului cu domiciliul fiscal în România care aplic regimul special pentru serviciile electronice, de telecomunica ii, de radiodifuziune sau televiziune reglementat de Codul fiscal, competen a de administrare a taxei pe valoarea ad ugat aferent serviciilor supuse acestui regim revine organului fiscal central stabilit prin ordin al pre edintelui A.N.A.F.

ART. 41

Conflictul de competen

(1) Exist conflict de competen când dou sau mai multe organe fiscale se declar deopotriv competente sau necompetente.

(2) Prin conflict de competen în sensul prezentului articol se în elege conflictul ap rut în leg tur cu modul de aplicare a regulilor de competen privind administrarea crean elor fiscale prev zute de prezentul cod i/sau, dup caz, de Codul fiscal sau alte legi care reglementeaz crean ele fiscale în leg tur cu care a ap rut conflictul.

(3) În cazul în care apare un conflict de competen , organul fiscal care s-a învestit primul sau care s-a declarat ultimul necompetent continu procedura de administrare în derulare i solicit organului competent s hot rasc asupra conflictului.

(4) Organul competent s solu ioneze conflictul de competen hot r te de îndat asupra conflictului, iar solu ia adoptat se comunic organelor fiscale aflate în conflict, pentru a fi dus la îndeplinire, cu informarea, dup caz, a persoanelor interesate.

(5) În situa ia în care exist conflict de competen între organul fiscal central i o institu ie public ce administrează crean e fiscale, conflictul de competen se solu ionează de c tre Comisia fiscal central .

ART. 42

Conflictul de competen în cazul organelor fiscale centrale

În cazul în care există conflict de competență între două sau mai multe organe fiscale centrale, conflictul se soluționează de către organul ierarhic superior comun. În cazul în care în conflictul de competență este implicat o structură de la nivelul central al A.N.A.F., conflictul se soluționează de preedintele A.N.A.F..

ART. 43

Conflictul de competență în cazul organelor fiscale locale

(1) În cazul în care există un conflict de competență între organele fiscale locale sau între organul fiscal central și un organ fiscal local, conflictul de competență poate fi soluționat amiabil, sub coordonarea reprezentanților desemnați în acest scop de Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Dezvoltării Regionale și Administrației Publice. În cazul în care conflictul de competență nu se poate soluționa pe cale amiabilă, conflictul se soluționează de către Comisia fiscală centrală. În această situație, Comisia se completează cu 2 reprezentanți ai Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, precum și cu câte un reprezentant al fiecărei structuri asociative a autorităților administrației publice locale.

(2) În cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale locale, conflictul de competență în sensul prezentului articol nu vizează conflictul apărut în legătură cu modul de delimitare a teritoriului între unitățile administrativ-teritoriale și/sau subdiviziuni administrativ-teritoriale ale municipiilor.

(3) În cazul în care se ivește un conflict cu privire la delimitarea teritorială între două sau mai multe unități administrativ-teritoriale și/sau subdiviziuni administrativ-teritoriale ale municipiilor, cu privire la aceeași materie impozabilă, până la clarificarea conflictului, contribuabilul datorează impozitele și taxele locale aferente materiei impozabile, la bugetul local al unității administrativ-teritoriale sau subdiviziunii administrativ-teritoriale în care este înscrisă materia impozabilă până la apariția conflictului. Celelalte organe fiscale locale nu au dreptul să perceapă impozitele și taxele locale până la soluționarea conflictului. Impozitele și taxele locale plătite de contribuabil rămân venit al bugetului local la care au fost plătite chiar dacă după soluționarea conflictului dreptul de impunere aparține altui organ fiscal local. În acest caz, dreptul de impunere revine noului organ fiscal local competent, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a soluționat conflictul.

(4) Dispozițiile alin. (3) sunt aplicabile în mod corespunzător și pentru amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul local.

ART. 44

Conflictul de interese

Persoana din cadrul organului fiscal implicat într-o procedură de administrare se află în conflict de interese, dacă :

a) în cadrul procedurii respective acesta este contribuabil/plătitor, este soț/soție al/a contribuabilului/plătitorului, este rudă sau afin până la gradul al treilea inclusiv al/a contribuabilului/plătitorului, este reprezentant sau împuternicit al contribuabilului/plătitorului;

b) în cadrul procedurii respective poate dobândi un avantaj ori poate suporta un dezavantaj, direct sau indirect;

c) există un conflict de orice natură între el, soțul/soția, rudele sale sau afiniții până la gradul al treilea inclusiv și una dintre părți sau soțul/soția, rudele părții sau afiniții până la gradul al treilea inclusiv;

d) în alte cazuri prevăzute de lege.

ART. 45

Abținerea și recuzarea

(1) Persoana care trebuie să se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 44 este obligată, de îndată ce a luat la cunoștință de existența situației, să înținze conducătorul ierarhic și să se abțină de la efectuarea oricărui act privind procedura de administrare în derulare.

(2) Abținerea se propune de persoană și se decide de îndată de conducătorul ierarhic.

(3) Contribuabilul/plătitorul implicat în procedura în derulare poate solicita recuzarea persoanei aflate în conflict de interese. Cererea de recuzare nu suspendă procedura de administrare în derulare.

(4) Recuzarea persoanei se decide de îndată de conducătorul organului fiscal din care face parte persoana recuzată sau de organul fiscal ierarhic superior dacă persoana recuzată este chiar conducătorul organului fiscal. În cazul persoanelor din cadrul structurii centrale a A.N.A.F., recuzarea se decide de către președintele acestei instituții.

(5) Decizia prin care se respinge cererea de recuzare poate fi atacată la instanța judecătorească competentă.

CAP. IV

Actele emise de organele fiscale

ART. 46

Conținutul și motivarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal se emite în scris, pe suport hârtie sau în formă electronică.

(2) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie cuprinde următoarele elemente:

- a) denumirea organului fiscal emitent;
- b) data la care a fost emis și data de la care își produce efectele;
- c) datele de identificare a contribuabilului/plătitorului și, dacă este cazul, datele de identificare a persoanei împuternicite de contribuabil/plătitor;
- d) obiectul actului administrativ fiscal;
- e) motivele de fapt;
- f) temeiul de drept;
- g) numele și calitatea persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii;
- h) semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, precum și stampila organului fiscal emitent;
- i) posibilitatea de a fi contestat, termenul de depunere a contestației și organul fiscal la care se depune contestația;
- j) mențiuni privind audierea contribuabilului/plătitorului.

(3) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică cuprinde elementele prevăzute la alin. (2), cu excepția elementelor prevăzute la lit. h).

(4) Actul administrativ fiscal emis în form electronic de organul fiscal central se semnează cu semnătură electronică extinsă a Ministerului Finanțelor Publice, bazată pe un certificat calificat.

(5) Actul administrativ fiscal emis în form electronic de organul fiscal local se semnează cu semnătură electronică extinsă a autorității administrației publice locale din care face parte organul fiscal local emitent, bazată pe un certificat calificat.

(6) Actul administrativ fiscal emis în condițiile alin. (2) și tipărit prin intermediul unui centru de imprimare masiv este valabil și în cazul în care nu poartă semnătură persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și tampila organului emitent, dacă îndeplinește cerințele legale aplicabile în materie.

(7) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se stabilesc categoriile de acte administrative fiscale care se emit, în condițiile alin. (6), de către organul fiscal central.

(8) Prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice se stabilesc categoriile de acte administrative fiscale care pot fi emise în condițiile alin. (6) de către organele fiscale locale. În cazul în care organul fiscal local are în dotare sau are acces la un centru de imprimare masiv consiliile locale stabilesc, prin hotărâre, dacă organul fiscal local din cadrul autorității administrației publice locale respective poate emite acte administrative fiscale în condițiile alin. (6).

(9) Actul administrativ fiscal se consideră emis și înregistrat la organul fiscal astfel:

a) la data semnării acestuia de către persoana împuternicită din cadrul organului fiscal, în cazul actului administrativ fiscal emis pe suport hârtie;

b) la data generării actului, în cazul actului administrativ fiscal emis pe suport hârtie și tipărit prin intermediul unui centru de imprimare masiv;

c) la data aplicării semnăturii electronice extinse, în cazul actului administrativ fiscal emis în formă electronică.

ART. 47

Comunicarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal trebuie comunicat contribuabilului/plătitorului cărui este destinat. În situația contribuabilului/plătitorului fără domiciliu fiscal în România, care și-a desemnat împuternicit potrivit art. 18 alin. (4), precum și în situația numirii unui curator fiscal, în condițiile art. 19, actul administrativ fiscal se comunică împuternicitului sau curatorului, după caz.

(2) Actul administrativ fiscal emis pe suport hârtie se comunică contribuabilului/plătitorului ori împuternicitului acestora, la domiciliul fiscal, direct, dacă se asigură primirea sub semnătură actului administrativ fiscal, sau prin poștă, cu scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

(3) Actul administrativ fiscal emis în formă electronică se comunică prin mijloace electronice de transmitere la distanță ori de câte ori contribuabilul/plătitorul a optat pentru această modalitate de emitere și de comunicare.

(4) În cazul în care comunicarea potrivit alin. (2) sau (3), după caz, nu a fost posibilă, aceasta se realizează prin publicitate.

(5) Comunicarea prin publicitate se efectuează prin afișarea unui anunț în care se menționează că a fost emis actul administrativ fiscal pe numele contribuabilului/plătitorului, după cum urmează:

a) în cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal central prin afișarea anunțului, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a A.N.A.F.;

b) în cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal local prin afișarea anunțului, concomitent, la sediul organului fiscal emitent și pe pagina de internet a autorității administrației publice locale respective.

(6) Anunțul prevăzut la alin. (5) se menține afișat cel puțin în 60 de zile de la data publicării acestuia și conține următoarele elemente:

a) numele și prenumele sau denumirea contribuabilului/plătitorului;

b) domiciliul fiscal al contribuabilului/plătitorului;

c) denumirea, numărul și data emiterii actului administrativ fiscal.

(7) În cazul în care actul administrativ fiscal se comunică prin publicitate, acesta se consideră comunicat în termen de 15 zile de la data afișării anunțului.

(8) În cazul actelor administrative fiscale emise de către organul fiscal central, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de comunicare a actelor administrative fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice, cu avizul ministrului pentru societatea informațională.

(9) În cazul actelor administrative fiscale emise de organul fiscal local, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de comunicare a actelor administrative fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice, cu avizul ministrului pentru societatea informațională. Pentru organul fiscal local, consiliul local stabilite, prin hotărâre, în funcție de capacitatea tehnică disponibilă, mijloacele electronice de transmitere la distanță ce urmează să fie utilizate de către respectivul organ fiscal local.

(10) În termen de cel mult 10 zile lucrătoare de la data emiterii actului administrativ fiscal, organul fiscal trebuie să inițieze acțiunile pentru comunicarea actului.

ART. 48

Opozabilitatea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal produce efecte din momentul în care este comunicat contribuabilului/plătitorului sau la o dată ulterioară menționată în actul administrativ comunicat, potrivit legii.

(2) Actul administrativ fiscal care nu a fost comunicat potrivit art. 47 nu este opozabil contribuabilului/plătitorului și nu produce niciun efect juridic.

ART. 49

Nulitatea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal este nul în oricare din următoarele situații:

a) este emis cu încălcarea prevederilor legale privind competența;

b) nu cuprinde unul dintre elementele acestuia referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului/plătitorului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei

împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 40 alin. (3), precum și organul fiscal emitent;

c) este afectat de o gravă și evidentă eroare. Actul administrativ fiscal este afectat de o gravă și evidentă eroare atunci când cauzele care au stat la baza emiterii acestuia sunt atât de viciate încât, dacă acestea ar fi fost în luate anterior sau concomitent emiterii actului, ar fi determinat neemiterea sa.

(2) Nulitatea se poate constata de organul fiscal competent sau de organul de soluționare a contestației, la cerere sau din oficiu. În situația în care nulitatea se constată de organul fiscal competent, acesta emite o decizie ce se comunică contribuabilului/plătitorului.

(3) Actele administrative fiscale prin care sunt încalcate alte prevederi legale decât cele prevăzute la alin. (1) sunt anulabile. Prevederile art. 50 sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 50

Anularea, desființarea sau modificarea actului administrativ fiscal

(1) Actul administrativ fiscal poate fi anulat, desființat sau modificat de către organul fiscal competent în condițiile prezentului cod.

(2) Anularea ori desființarea totală sau parțială, cu titlu definitiv, potrivit legii, a actelor administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale principale atrage anularea, desființarea sau modificarea, totală sau parțială, atât a actelor administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii aferente creanțelor fiscale principale individualizate în actele administrative fiscale anulate, desființate ori modificate, cât și a actelor administrative fiscale subsecvente emise în baza actelor administrative fiscale anulate, desființate sau modificate, chiar dacă actele administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii sau actele administrative fiscale subsecvente au rămas definitive în sistemul celor administrative de atac sau judiciare ori nu au fost contestate. În acest caz, organul fiscal emitent, din oficiu sau la cererea contribuabilului/plătitorului, emite un nou act administrativ fiscal, prin care desființează sau modifică în mod corespunzător actele administrative fiscale prin care s-au stabilit creanțe fiscale accesorii sau actele administrative fiscale subsecvente.

ART. 51

Efectele anulării actului administrativ fiscal

(1) Ori de câte ori se anulează un act administrativ fiscal, organul fiscal competent emite un alt act administrativ fiscal, dacă acest lucru este posibil în condițiile legii.

(2) Emiterea unui alt act administrativ fiscal nu mai este posibilă în situații cum sunt:

- a) s-a împlinit termenul de prescripție prevăzută de lege;
- b) viciile care au condus la anularea actului administrativ fiscal privesc fondul actului.

ART. 52

Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans

(1) Soluția fiscală individuală anticipată este actul administrativ emis de organul fiscal central în vederea soluționării unei cereri a contribuabilului/plătitorului referitoare la reglementarea unor situații fiscale de fapt viitoare. Situația fiscală de fapt viitoare se apreciază în funcție de data depunerii cererii.

(2) Acordul de pre în avans este actul administrativ emis de organul fiscal central în vederea soluționării unei cereri a contribuabilului/pl titorului, referitoare la stabilirea condițiilor modalităților în care urmează să fie determinate, pe parcursul unei perioade fixe, prețurile de transfer, în cazul tranzacțiilor efectuate cu persoane afiliate, astfel cum sunt definite în Codul fiscal. Tranzacțiile viitoare care fac obiectul acordului de pre în avans se apreciază în funcție de data depunerii cererii. Contribuabilul/pl titorul va putea solicita un acord de pre în avans și pentru determinarea rezultatului fiscal atribuibil unui sediu permanent.

(3) Anterior depunerii cererii de emitere a unei soluții fiscale individuale anticipate sau de emitere/modificare a unui acord de pre în avans, contribuabilul/pl titorul poate solicita în scris organului fiscal competent o discuție preliminară în vederea stabilirii existenței și rii de fapt viitoare pentru emiterea unei soluții fiscale, respectiv pentru încheierea unui acord sau, după caz, a condițiilor pentru modificarea acordului.

(4) Cererea pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate sau a acordului de pre în avans trebuie să fie însoțită de documente relevante pentru emitere, precum și de dovada plății taxei de emitere.

(5) Prin cerere contribuabilul/pl titorul propune conținutul soluției fiscale individuale anticipate sau al acordului de pre în avans, după caz.

(6) În scopul soluționării cererii, organul fiscal competent poate solicita contribuabilului/pl titorului clarificări cu privire la cerere și/sau documentele depuse.

(7) Înainte de emiterea soluției fiscale individuale anticipate sau acordului de pre în avans, după caz, organul fiscal competent prezintă contribuabilului/pl titorului proiectul actului administrativ în cauză, acordându-i acestuia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere potrivit art. 9 alin. (1), cu excepția cazului în care contribuabilul/pl titorul renunță la acest drept și notifică acest fapt organului fiscal.

(8) Contribuabilul/Pl titorul poate prezenta clarificările prevăzute la alin. (6) sau poate exprima punctul de vedere prevăzut la alin. (7) în termen de 60 de zile lucrătoare de la data solicitării clarificărilor necesare ori de la data comunicării proiectului soluției fiscale individuale anticipate sau acordului de pre în avans.

(9) În soluționarea cererii contribuabilului/pl titorului se emite soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de pre în avans. În situația în care contribuabilul/pl titorul nu este de acord cu soluția fiscală individuală anticipată sau cu acordul de pre în avans emis, acesta transmite, în termen de 30 zile de la comunicare, o notificare la organul fiscal emitent. Soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de pre în avans pentru care contribuabilul/pl titorul a transmis o notificare nu produce niciun efect juridic.

(10) Soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de pre în avans se comunică contribuabilului/pl titorului cărui sunt destinate, precum și organului fiscal competent pentru administrarea creanțelor fiscale datorate de contribuabilul/pl titorul solicitant.

(11) Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de pre în avans sunt opozabile și obligatorii față de organul fiscal, numai dacă termeniile și condițiile acestora au fost respectate de contribuabil/pl titor.

(12) Termenul pentru soluționarea cererii de emitere a unui acord de pre în avans este de 12 luni în cazul unui acord unilateral, respectiv de 18 luni în cazul unui acord bilateral sau multilateral, după caz. Termenul pentru soluționarea cererii de emitere a soluției fiscale individuale anticipate este de până la 3 luni. Dispozițiile art. 77 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(13) Contribuabilul/Pl titorul, titular al unui acord de pre în avans, are obligația de a depune anual, la organul fiscal emitent al acordului, un raport privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului în anul de raportare. Raportul se depune până la termenul prevăzut de lege pentru depunerea situațiilor financiare anuale, respectiv a raporturilor contabile anuale.

(14) În perioada de valabilitate, acordul de pre în avans poate fi modificat prin prelungirea valabilității, extindere sau, după caz, revizuire la solicitarea titularului acordului, prin depunerea unei cereri în acest sens. Prolungirea valabilității acordului de pre în avans poate avea loc atunci când contribuabilul/pl titorul solicită aceasta în situația existenței aceluiași termenii și condițiilor. Extinderea poate avea loc în situația în care contribuabilul/pl titorul solicită includerea în acordul de pre în avans încheiat a altor tranzacții cu persoane afiliate. Revizuirea poate avea loc în situația în care intervin circumstanțele și elemente de fapt ce nu au fost previzionate sau au fost inexact previzionate la momentul emiterii acordului de pre în avans și care pot influența termenii și condițiile acordului. Cererea de modificare poate fi depusă cu cel puțin în 30 de zile înainte de împlinirea termenului de valabilitate, sub sancțiunea decaderii. În cazul în care cererea de modificare se aprobă după împlinirea termenului de valabilitate a acordului de pre în avans, aceasta produce efecte și pentru trecut, respectiv pentru perioada cuprinsă între momentul împlinirii termenului de valabilitate și data comunicării deciziei de aprobare a modificării.

(15) Acordul de pre în avans poate fi emis unilateral, bilateral sau multilateral. Acordul de pre în avans unilateral este emis de organul fiscal competent din România. Acordul de pre în avans bilateral sau multilateral este emis în comun de către organul fiscal competent din România și autoritățile fiscale competente din statele în a căror jurisdicție se află persoanele afiliate contribuabilului/pl titorului solicitant. Acordul de pre în avans bilateral/multilateral poate fi emis numai pentru tranzacții cu contribuabili/pl titori care provin din țări cu care România are încheiate convenții pentru evitarea dublei impuneri. În acest caz, sunt aplicabile prevederile referitoare la "Procedura amiabilă" prevăzute în convențiile pentru evitarea dublei impuneri.

(16) Emiterea unei soluții fiscale individuale anticipate se supune unei taxe de emiteră după cum urmează:

- a) de 5.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României pentru ziua efectuării plății, pentru contribuabilii mari;
- b) de 3.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României pentru ziua efectuării plății, pentru celelalte categorii de contribuabili/pl titori.

(17) Emiterea unui acord de pre în avans se supune unei taxe de emiteră/modificare, după cum urmează:

- a) de 20.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății, pentru contribuabilii mari. În cazul modificării acordului taxa este de 15.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății;
- b) de 10.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății, pentru celelalte categorii de contribuabili/pl titori. În cazul în care valoarea consolidată a tranzacțiilor incluse în acord depășește echivalentul a 4.000.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României la data de 31 decembrie a anului fiscal pentru care se depune raportul privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului, sau contribuabilul/pl titorul este încadrat în categoria "mari contribuabili" în perioada de valabilitate a acordului, taxa de emiteră este cea prevăzută la lit. a). În cazul modificării acordului, taxa este de 6.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României în ziua efectuării plății. În

cazul în care valoarea consolidată a tranzacțiilor incluse în acord depășește echivalentul a 4.000.000 euro, la cursul comunicat de Banca Națională a României la data de 31 decembrie a anului fiscal pentru care se depune raportul privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului, sau contribuabilul/plătitorul este încadrat în categoria "mari contribuabili" în perioada de valabilitate a acordului, taxa de modificare este cea prevăzută la lit. a).

(18) Eventualele diferențe de taxă datorate potrivit alin. (17) se achită la data depunerii raportului privind modul de realizare a termenilor și condițiilor acordului în care se constată depășirea plafonului sau încadrarea la categoria "mari contribuabili".

(19) Contribuabilul/Plătitorul solicitant are dreptul la restituirea taxei achitate în cazul în care organul fiscal competent respinge emiterea soluției fiscale individuale anticipate, respectiv emiterea/modificarea acordului de preț în avans.

(20) Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans nu mai sunt valabile dacă prevederile legale de drept material fiscal în baza cărora a fost luată decizia se modifică.

(21) Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans, precum și respingerea cererii de emitere a soluției fiscale individuale anticipate și acordului de preț în avans se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(22) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se stabilește procedura privind emiterea soluției fiscale individuale anticipate sau a acordului de preț în avans, precum și conținutul cererii pentru emiterea soluției fiscale individuale anticipate sau a acordului de preț în avans și a cererii de modificare, extindere sau revizuire a acordului de preț în avans.

ART. 53

Îndreptarea erorilor materiale din actul administrativ fiscal

(1) Organul fiscal poate îndrepta oricând erorile materiale din cuprinsul actului administrativ fiscal, din oficiu sau la cererea contribuabilului/plătitorului.

(2) Prin erori materiale, în sensul prezentului articol, se înțelege orice greșeli de redactare, omisiuni sau mențiuni greșite din actele administrative fiscale, cu excepția acelor care atrag nulitatea actului administrativ fiscal, potrivit legii, sau care privesc fondul actului administrativ fiscal.

(3) În cazul în care, după comunicarea actului administrativ fiscal, organul fiscal constată, din oficiu, că există erori materiale în cuprinsul său, acesta comunică contribuabilului/plătitorului un act de îndreptare a erorii materiale.

(4) În situația în care îndreptarea erorii materiale este solicitată de contribuabil/plătitor, organul fiscal procedează astfel:

a) dacă cererea de îndreptare a erorii materiale este întemeiată, emite și comunică contribuabilului/plătitorului actul de îndreptare a erorii materiale;

b) dacă cererea de îndreptare a erorii materiale nu este întemeiată, respinge cererea printr-o decizie ce se comunică contribuabilului/plătitorului.

(5) Actul de îndreptare a erorii materiale și decizia de respingere a cererii de îndreptare a erorii materiale urmează regimul juridic al actului inițial și pot fi contestate în condițiile legii în care putea fi contestat actul inițial.

ART. 54

Prevederi aplicabile actelor de executare și altor acte emise de organele fiscale

Dispozițiile art. 46 alin. (6), art. 47, 48 și 53 se aplică în mod corespunzător și actelor de executare și altor acte emise de organele fiscale, cu excepția cazului în care prin lege se prevede altfel.

CAP. V

Administrarea și aprecierea probelor

SECȚIUNEA 1

Dispoziții generale

ART. 55

Mijloace de probă

(1) Constituie probă orice element de fapt care servește la constatarea unei stări de fapt fiscale, inclusiv înregistrări audiovideo, date și informații aflate în orice mediu de stocare, precum și alte mijloace materiale de probă, care nu sunt interzise de lege.

(2) Pentru determinarea stării de fapt fiscale, organul fiscal, în condițiile legii, administrează mijloace de probă, putând proceda la:

a) solicitarea informațiilor, de orice fel, din partea contribuabilului/pl titorului și a altor persoane;

b) solicitarea de expertize;

c) folosirea înscrisurilor;

d) efectuarea de constatări la fața locului;

e) efectuarea, în condițiile legii, de controale curente, operative și inopinate sau controale tematice, după caz.

(3) Probele administrate vor fi coroborate și apreciate înându-se seama de forța lor doveditoare recunoscută de lege.

ART. 56

Dreptul organului fiscal de a solicita prezența contribuabilului/pl titorului la sediul său

(1) Organul fiscal poate solicita prezența contribuabilului/pl titorului la sediul său pentru a da informații și lămuriri necesare stabilirii situației sale fiscale reale. Odată cu această solicitare, când este cazul, organul fiscal indică și documentele pe care contribuabilul/pl titorul este obligat să le prezinte.

(2) Solicitarea se face în scris și cuprinde în mod obligatoriu:

a) data, ora și locul la care contribuabilul/pl titorul este obligat să se prezinte;

b) baza legală a solicitării;

c) scopul solicitării;

d) documentele pe care contribuabilul/pl titorul este obligat să le prezinte.

(3) La stabilirea datei la care contribuabilul/pl titorul trebuie să se prezinte la sediul organului fiscal, acesta va avea în vedere un termen rezonabil, care să dea posibilitatea contribuabilului/pl titorului să își îndeplinească obligația.

(4) Contribuabilul/Pl titorul poate solicita amânarea datei stabilite de către organul fiscal potrivit prezentului articol, pentru motive justificate.

ART. 57

Comunicarea informațiilor între organele fiscale

(1) Dacă într-o procedură de administrare se constată fapte care prezintă importanță pentru alte raporturi juridice fiscale, organele fiscale își vor comunica reciproc informațiile de înuțe.

(2) Neîndeplinirea cu celeritate sau obstrucționarea schimbului de informații reprezintă abatere disciplinară, iar conducătorul organului fiscal are obligația să ia măsurile de sancționare a persoanelor vinovate și de furnizare a informațiilor solicitate.

SEC IUNEA a 2-a

Informații și expertize

ART. 58

Obligația de a furniza informații

(1) Contribuabilul/Plătitorul sau altă persoană împuternicită de acesta are obligația de a furniza organului fiscal informațiile necesare pentru determinarea stării de fapt fiscale. În același scop, organul fiscal are dreptul să solicite informații și altor persoane cu care contribuabilul/plătitorul are sau a avut raporturi economice sau juridice, iar acestea au obligația de a furniza informațiile solicitate. Informațiile furnizate de alte persoane se iau în considerare numai în măsura în care sunt confirmate și de alte mijloace de probă.

(2) Cererea de furnizare a informațiilor se formulează în scris. În cerere organul fiscal trebuie să specifice natura informațiilor solicitate pentru determinarea stării de fapt fiscale și documentele care susțin informațiile furnizate.

(3) Declarația persoanelor obligate potrivit alin. (1) să furnizeze informații va fi, după caz, prezentată sau consemnată în scris.

(4) În situația în care persoana obligată să furnizeze informația în scris este, din motive independente de voință sa, în imposibilitate de a scrie, organul fiscal întocmește un proces-verbal.

ART. 59

Furnizarea periodică de informații

(1) Contribuabilul/Plătitorul este obligat să furnizeze periodic organului fiscal central informații referitoare la activitatea desfășurată.

(2) Furnizarea informațiilor prevăzute la alin. (1) se face prin completarea unei declarații pe propria răspundere.

(3) Natura informațiilor, periodicitatea, precum și modelul declarațiilor se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 60

Obligații declarative cu privire la rezidenții altor state membre ale Uniunii Europene

(1) Plătitorii de venituri de natură celor prevăzute la art. 291 alin. (1) lit. a)-d) au obligația să depună la organul fiscal central o declarație privind veniturile plătite fiecărui beneficiar care

este rezident al altor state membre ale Uniunii Europene, până în ultima zi a lunii februarie a anului curent, pentru anul expirat.

(2) Contribuabilii rezidenți ai altor state membre ale Uniunii Europene care obțin venituri din proprietăți imobiliare situate în România au obligația să depună la organul fiscal central o declarație privind veniturile realizate până în data de 25 mai a anului curent, pentru anul expirat.

(3) Modelul și conținutul declarațiilor prevăzute la alin. (1) și (2) se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(4) În scopul realizării schimbului automat obligatoriu de informații prevăzut la art. 291, organul fiscal local are obligația de a transmite organului fiscal central informații cu privire la bunurile imobile deținute în proprietate de rezidenți ai altor state membre ale Uniunii Europene pe teritoriul respectivei unități administrativ-teritoriale. Transmiterea și conținutul informațiilor, precum și termenele și procedura de realizare a acestora se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice. Organul fiscal local transmite organului fiscal central, la cererea acestuia, și alte informații cu relevanță fiscală disponibile, în format electronic.

(5) În scopul transmiterii de către organul fiscal local a informațiilor prevăzute la alin. (4), rezidenții din alte state membre ale Uniunii Europene care dobândesc proprietatea unui bun imobil în România au obligația depunerii declarației fiscale în condițiile și la termenele prevăzute de Codul fiscal. Modelul și conținutul declarației se aprobă prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

(6) Organul fiscal central are obligația de a comunica organelor fiscale locale, prin schimb automat, informații cu relevanță fiscală disponibile, stabilite pe bază de protocol.

(7) Organul fiscal central are obligația de a comunica organelor fiscale locale, la cererea acestora, și alte informații cu relevanță fiscală disponibile, în format electronic.

(8) În cazul operaționalizării schimbului de informații, pe baza protocoalelor încheiate între organul fiscal central și organele fiscale locale, informațiile prevăzute la alin. (4) se preiau în mod automat de către organul fiscal central, iar organul fiscal local este exonerat de transmiterea informațiilor respective.

ART. 61

Obligația instituțiilor de credit de a furniza informații

(1) Instituțiile de credit au obligația ca, la solicitarea organului fiscal central, să comunice, pentru fiecare titular care face subiectul solicitării, toate rulajele și/sau soldurile conturilor deschise la acestea, precum și informațiile și documentele privind operațiunile derulate prin respectivele conturi.

(2) Instituțiile de credit sunt obligate să comunice organului fiscal central, zilnic, următoarele informații:

a) lista titularilor persoane fizice, juridice sau orice alte entități fără personalitate juridică ce deschid ori închid conturi, precum și datele de identificare ale persoanelor care dețin dreptul de semnătură pentru conturile deschise la acestea;

b) lista persoanelor care închiriază casete de valori, precum și încetarea contractului de închiriere.

(3) Organul fiscal central la cererea justificată a organului fiscal local sau a altei autorități publice centrale și locale transmite informațiile primite potrivit alin. (2) lit. a) referitoare la conturile bancare, în scopul îndeplinirii de către aceste autorități a atribuțiilor prevăzute de lege.

Solicitarea și transmiterea de informații se fac prin intermediul sistemului informatic pus la dispoziție de către A.N.A.F. Pe bază de protocol, încheiat între organul fiscal central și organul fiscal local sau altă autoritate publică, se poate asigura accesul direct în baza de date a organului fiscal central.

(4) Persoanele fizice, persoanele juridice și orice alte entități care au obligația transmiterii de informații către Oficiul Național de Prevenire și Combatere a Spălării Banilor, potrivit Legii nr. 656/2002 pentru prevenirea și sancționarea spălării banilor, precum și pentru instituirea unor măsuri de prevenire și combatere a finanțării terorismului, republicată, cu modificările ulterioare, transmit concomitent și pe același format informațiile respective către A.N.A.F.

(5) Prin excepție de la prevederile art. 11 alin. (3), informațiile obținute potrivit alin. (1), alin. (2) lit. b) și alin. (4) sunt utilizate doar în scopul îndeplinirii atribuțiilor specifice ale organului fiscal central.

(6) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 62

Obligația instituțiilor financiare de a furniza informații privind contribuabilii nerezidenți

(1) În scopul realizării schimbului de informații privind contribuabilii rezidenți ai statelor cu care România s-a angajat printr-un instrument juridic de drept internațional și pentru îmbunătățirea conformității fiscale internaționale, instituțiile financiare, inclusiv instituțiile de credit, au obligația să declare anual organului fiscal din cadrul A.N.A.F. informații de natură financiară referitoare la conturile deschise și/sau închise de contribuabilii menționați în acest alineat la astfel de instituții.

(2) Prin ordin al ministrului finanțelor publice, avizat de Banca Națională a României și Autoritatea de Supraveghere Financiară, se stabilesc:

a) instituțiile financiare, inclusiv instituțiile de credit, care au obligația de declarare;

b) categoriile de informații privind identificarea contribuabililor menționați la alin. (1), precum și informațiile de natură financiară referitoare la conturile deschise și/sau închise de aceștia la instituțiile menționate la alin. (1);

c) entitățile nonraportoare din România și conturile excluse de la obligația de declarare;

d) regulile de conformare aplicabile de către instituțiile menționate la alin. (1), în vederea identificării conturilor raportabile de către aceste instituții, precum și procedura de declarare a informațiilor privind identificarea contribuabililor menționați la alin. (1) și a informațiilor de natură financiară referitoare la conturile deschise și/sau închise de aceștia la instituțiile menționate la alin. (1);

e) norme și proceduri administrative menite să asigure punerea în aplicare și respectarea procedurilor de raportare și precauție prevăzute în instrumentele juridice de drept internațional la care România s-a angajat.

(3) Declararea informațiilor menționate la alin. (1) se face până la data de 15 mai inclusiv a anului calendaristic curent pentru informațiile aferente anului calendaristic precedent.

(4) Informațiile menționate la alin. (1) obținute de organul fiscal din cadrul A.N.A.F. se utilizează de către acesta doar în scopul prevăzut la alin. (1) și cu respectarea dispozițiilor art. 11.

(5) Fără a aduce atingere alin. (1) și (6), fiecare instituție menționată la alin. (1), care are obligația de declarare, informează contribuabilii menționați la alin. (1) cu privire la faptul că datele privind identificarea conturilor lor sunt selectate și declarate în conformitate cu prezentul articol, furnizând acestora toate informațiile la care au dreptul în temeiul Legii nr. 677/2001, cu

modificările și completările ulterioare. Informarea se realizează în timp util, astfel încât contribuabilii să își poată exercita drepturile în materie de protecție a datelor cu caracter personal, înainte ca informațiile menționate la alin. (1) să fie transmise organului fiscal din cadrul A.N.A.F. informațiile menționate la alin. (1).

(6) Informațiile menționate la alin. (1) se pot strezări o perioadă care nu depășește perioada necesară pentru atingerea scopului prevăzut la alin. (1) și în conformitate cu legislația referitoare la termenele de prescripție ale fiecărui operator de date.

ART. 63

Expertiza

(1) Ori de câte ori consider necesar, organul fiscal are dreptul să apeleze la serviciile unui expert pentru întocmirea unei expertize. Organul fiscal este obligat să comunice contribuabilului/plătitorului numele expertului.

(2) Contribuabilul/plătitorul poate să numească un expert pe cheltuiala proprie.

(3) Experții au obligația să păstreze secretul fiscal asupra datelor și informațiilor pe care le dobândesc.

(4) Expertiza se întocmește în scris.

(5) Onorariile stabilite pentru expertizele prevăzute de prezentul articol se plătesc din bugetul organului fiscal care a apelat la serviciile expertului.

(6) Dacă organul fiscal nu este lămurit prin expertiza efectuată, poate dispune întregirea expertizei sau o nouă expertiză.

SEC IUNEA a 3-a

Înscrierile și constatarea la fața locului

ART. 64

Prezentarea de înscrieri

(1) În vederea stabilirii stării de fapt fiscale, contribuabilul/plătitorul are obligația să pună la dispoziție organului fiscal registre, evidențe, documente de afaceri și orice alte înscrieri. În același scop, organul fiscal are dreptul să solicite înscrieri și altor persoane cu care contribuabilul/plătitorul are sau a avut raporturi economice sau juridice.

(2) Organul fiscal poate solicita punerea la dispoziție a înscrierilor la sediul său ori la domiciliul fiscal al persoanei obligate să le prezinte.

(3) Organul fiscal are dreptul să reintră, în scopul protejării împotriva înstrăinării sau distrugerii, indiferent de mediul în care sunt stocate, documente, acte, înscrieri, registre și documente financiar-contabile în original sau orice element material care face dovada stabilirii, înregistrării și achitării obligațiilor fiscale de către contribuabil/plătitor, pe o perioadă de cel mult 30 de zile. În cazuri excepționale, cu aprobarea conducătorului organului fiscal, perioada de reținere poate fi prelungită cu cel mult 90 de zile. Contribuabilul/plătitorul are dreptul să solicite copii ale documentelor reținute atât timp cât acestea sunt în posesia organului fiscal.

(4) Dovada reinerii documentelor prevăzute la alin. (3) o constituie actul întocmit de organul fiscal, în care sunt specificate toate elementele necesare individualizării probei sau dovezii respective, precum și mențiunea că aceasta a fost reținută, potrivit dispozițiilor legale, de către organul fiscal. Actul se întocmește în două exemplare și se semnează de organul fiscal și de contribuabil/plătitor, un exemplar comunicându-i-se contribuabilului/plătitorului.

(5) În cazul în care pentru stabilirea stării de fapt fiscale contribuabilul/pl titorul pune la dispoziția organului fiscal înscrisuri sau alte documente, în original, acestea se înapoiază contribuabilului/pl titorului, păstrându-se în copie, conform cu originalul, numai înscrisuri relevante din punct de vedere fiscal. Conformitatea cu originalul a copiilor se efectuează de către contribuabil/pl titor prin înscrierea mențiunii "conform cu originalul" și prin semnătura acestuia.

(6) Ori de câte ori contribuabilul/pl titorul depune la organul fiscal un document semnat de către o persoană fizică sau juridică care exercită activități specifice unor profesii reglementate cum ar fi consultanță fiscală, audit financiar, expertiză contabilă, evaluare, documentul trebuie să conțină în mod obligatoriu și numele și prenumele sau denumirea persoanei în cauză, precum și codul de identificare fiscală al acesteia atribuit de organul fiscal competent.

(7) În cazul în care legea prevede depunerea de către contribuabil/pl titor de copii ale unor documente, acestea trebuie certificate de contribuabil/pl titor pentru conformitate cu originalul. Dispozițiile alin. (5) sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 65

Constatarea la fața locului

(1) În condițiile legii, organul fiscal poate efectua o constatare la fața locului, întocmind în acest sens proces-verbal de constatare.

(2) Procesul-verbal cuprinde cel puțin următoarele elemente:

- a) data și locul unde este încheiat;
- b) numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite, precum și denumirea organului fiscal din care face parte aceasta;
- c) temeiul legal în baza căruia s-a efectuat constatarea la fața locului;
- d) constatările efectuate la fața locului;
- e) susținerile contribuabilului/pl titorului, ale experților sau ale altor persoane care au participat la efectuarea constatării;
- f) semnătura persoanei împuternicite, precum și a persoanelor prevăzute la lit. e). În caz de refuz al semnării de către persoanele prevăzute la lit. e), se face mențiune despre aceasta în procesul-verbal;
- g) alte mențiuni considerate relevante.

(3) Contribuabilul/Pl titorul are obligația să permită persoanelor împuternicite de organul fiscal pentru a efectua o constatare la fața locului, precum și experților folosiți pentru această acțiune intrarea acestora pe terenuri, în încaperi și în orice alte incinte, în măsură în care acest lucru este necesar pentru a face constatările în interes fiscal.

(4) De îndată ce terenurile ori incintele respective trebuie înținute într-un termen rezonabil despre constatare, cu excepția controlului inopinat. Persoanele fizice trebuie informate asupra dreptului de a refuza intrarea în domiciliu sau reședință.

(5) În caz de refuz, intrarea în domiciliul sau în reședința persoanei fizice se face cu autorizarea instanței judecătorești competente, dispozițiile privind ordonanța președințială din Codul de procedură civilă, republicat, fiind aplicabile.

(6) La cererea organului fiscal, organele de poliție, jandarmerie ori alți agenți ai forțelor publice sunt obligați să îi acorde sprijinul pentru aplicarea prevederilor prezentului articol.

SEC IUNEA a 4-a

Dreptul de a refuza furnizarea de dovezi

ART. 66

Dreptul rudelor de a refuza furnizarea de informații, efectuarea de expertize și prezentarea unor înscrisuri

(1) Soțul/soția și rudele ori afini contribuabilului/plătitorului până la gradul al treilea inclusiv pot refuza furnizarea de informații, efectuarea de expertize, precum și prezentarea unor înscrisuri.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) trebuie să țină seama asupra acestui drept.

ART. 67

Dreptul altor persoane de a refuza furnizarea de informații

(1) Pot refuza să furnizeze informații cu privire la datele de care au luat cunoștință în exercitarea activităților lor profesionale, avocații, notarii publici, consultanții fiscali, executorii judecătorești, auditorii, experții contabili, medicii și psihoterapeuții. Aceste persoane nu pot refuza furnizarea informațiilor cu privire la îndeplinirea obligațiilor prevăzute de legislația fiscală în sarcina lor.

(2) Sunt asimilate persoanelor prevăzute la alin. (1) asistenții acestora, precum și persoanele care participă la activitatea profesională a acestora.

(3) Persoanele prevăzute la alin. (1), cu excepția preoților, pot furniza informații, cu acordul persoanei despre care au fost solicitate informațiile.

SECȚIUNEA a 5-a

Colaborarea dintre autoritățile publice

ART. 68

Obligația autorităților și instituțiilor publice de a furniza informații și de a prezenta acte

(1) Autoritățile publice, instituțiile publice și de interes public, centrale și locale, precum și serviciile deconcentrate ale autorităților publice centrale au obligația să furnizeze informații și acte organului fiscal, la cererea acestuia.

(2) Organele fiscale locale sunt obligate să transmită organului fiscal central informații privind bunurile imobile și mijloacele de transport deținute de persoanele fizice sau juridice pentru care există obligația declarării conform Codului fiscal. Periodicitatea, formatul și modalitatea de transmitere se stabilesc prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

(3) Organul fiscal central este obligat să transmită organelor fiscale locale informații privind sursele de venit ale persoanelor fizice. Periodicitatea, formatul și modalitatea de transmitere se stabilesc prin ordin comun al ministrului finanțelor publice și al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice.

(4) În realizarea scopului prezentului cod, organul fiscal poate accesa on-line baza de date a autorităților publice și instituțiilor prevăzute la alin. (1), pentru informațiile stabilite pe bază de protocol.

ART. 69

Colaborarea dintre autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public

(1) Autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public sunt obligate să colaboreze în realizarea scopului prezentului cod.

(2) Nu constituie activitate de colaborare acțiunile întreprinse de autoritățile prevăzute la alin. (1), în conformitate cu atribuțiile ce le revin potrivit legii.

(3) Organul fiscal care solicită colaborarea răspunde pentru legalitatea solicitării, iar autoritatea solicitată răspunde pentru datele furnizate.

(4) Ori de câte ori o instituție sau autoritate publică trebuie să soluționeze o cerere a unei persoane fizice sau juridice, iar pentru soluționarea cererii legislația specifică prevede prezentarea unui certificat de atestare fiscală, a unei adeverințe de venit sau a unui alt document cu privire la situația fiscală a persoanei în cauză, instituția sau autoritatea publică are obligația să solicite certificatul de atestare fiscală, adeverința de venit sau documentul respectiv de la organul fiscal competent. În acest caz, persoana fizică sau juridică nu mai are obligația depunerii certificatului, adeverinței sau documentului.

(5) Certificatul de atestare fiscală, adeverința de venit sau documentul prevăzut la alin. (4) poate fi emis și transmis în formă electronică în baza unui protocol încheiat între instituția/autoritatea publică și organul fiscal emitent al acestuia. În acest caz, certificatul, adeverința sau documentul prevăzut la alin. (4) este valabil și fără semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și tampila organului emitent.

ART. 70

Condiții și limite ale colaborării

(1) Colaborarea dintre autoritățile publice, instituțiile publice sau de interes public se realizează în limita atribuțiilor ce le revin potrivit legii.

(2) Dacă autoritatea publică, instituția publică sau de interes public solicitată refuză colaborarea, autoritatea publică superioară ambelor organe va decide. Dacă o asemenea autoritate nu există, decizia va fi luată de autoritatea superioară celei solicitate. În cazul în care un organ fiscal local refuză colaborarea, decizia este luată de primar sau de președintele consiliului județean, după caz, conform competențelor legale.

ART. 71

Colaborarea interstatală dintre autoritățile publice

(1) În baza convențiilor internaționale, organele fiscale colaborează cu autoritățile fiscale similare din alte state.

(2) În lipsa unei convenții, organele fiscale pot acorda sau pot solicita colaborarea altei autorități fiscale din alt stat pe bază de reciprocitate.

SEC IUNEA a 6-a

Sarcina probei

ART. 72

Fora probantă a documentelor justificative și evidențelor contabile

Documentele justificative și evidențele contabile ale contribuabilului/plătitorului constituie probe la stabilirea bazei de impozitare. În cazul în care există și alte acte doveditoare, acestea vor fi luate în considerare la stabilirea bazei de impozitare.

ART. 73

Sarcina probei în dovedirea situației de fapt fiscale

(1) Contribuabilul/Plătitorul are sarcina de a dovedi actele și faptele care au stat la baza declarațiilor sale și a oricăror cereri adresate organului fiscal.

(2) Organul fiscal are sarcina de a motiva actele administrative fiscale emise pe bază de probe sau constatări proprii.

ART. 74

Dovedirea titularului dreptului de proprietate în scopul impozitării

(1) În cazul în care constatăm anumite bunuri, venituri sau alte valori care, potrivit legii, constituie bază de impozitare sunt deținute de persoane care în mod continuu beneficiază de câștigurile sau de orice foloase obișnuite aduse de acestea și persoanele respective declară în scris că nu sunt proprietarii bunurilor, veniturilor sau valorilor în cauză, fără să arate înșă care sunt titularii dreptului de proprietate, organul fiscal procedează la stabilirea provizorie a obligației fiscale corespunzătoare în sarcina acelor persoane.

(2) În condițiile legii, obligația fiscală privind baza de impozitare prevăzută la alin. (1) va putea fi stabilită în sarcina titularilor dreptului de proprietate. Tot astfel, aceștia datorează despăgubiri persoanelor care au făcut plata pentru stingerea obligației stabilite potrivit alin. (1). În cazul în care obligația fiscală este stabilită în sarcina titularului dreptului de proprietate încetează procedura de stabilire provizorie a obligației fiscale potrivit alin. (1).

CAP. VI

Termene

ART. 75

Calcularea termenelor

Termenele de orice fel privind exercitarea drepturilor și îndeplinirea obligațiilor prevăzute de Codul fiscal, de prezentul cod, precum și de alte dispoziții legale aplicabile în materie, dacă legislația fiscală nu dispune altfel, se calculează potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă, republicat.

ART. 76

Prelungirea termenelor

Termenele stabilite în baza legii de un organ fiscal pot fi prelungite de acesta în situații temeinic justificate, la cerere sau din oficiu.

ART. 77

Termenul de soluționare a cererilor contribuabilului/plătitorului

(1) Cererile depuse de c tre contribuabil/pl titor la organul fiscal se solu ioneaz de c tre acesta în termen de 45 de zile de la înregistrare.

(2) În situa iile în care, pentru solu ionarea cererii, este necesar administrarea de probe suplimentare relevante pentru luarea deciziei, acest termen se prelunge te cu perioada cuprins între data solicit rii probei i data ob inerii acesteia, dar nu mai mult de:

a) dou luni, în cazul în care sunt solicitate probe suplimentare de la contribuabilul/pl titorul solicitant;

b) 3 luni, în cazul în care sunt solicitate probe suplimentare de la autorit i sau institu ii publice ori de la ter e persoane din România;

c) 6 luni, în cazul în care sunt solicitate probe suplimentare de la autorit i fiscale din alte state, potrivit legii.

(3) În situa iile prev zute la alin. (2) lit. b) i c), organul fiscal are obliga ia s în tiin eze contribuabilul/pl titorul cu privire la prelungirea termenului de solu ionare a cererii.

(4) În situa ia prev zut la alin. (2) lit. a), termenul de dou luni poate fi prelungit de organul fiscal la cererea contribuabilului/pl titorului.

(5) În situa ia în care, pe baza analizei de risc, solu ionarea cererii necesit efectuarea inspec iei fiscale, termenul de solu ionare a cererii este de cel mult 90 de zile de la înregistrarea cererii, prevederile alin. (2)-(4) aplicându-se în mod corespunz tor. În acest caz contribuabilul/pl titorul este notificat cu privire la termenul de solu ionare aplicabil în termen de 5 zile de la finalizarea analizei de risc. Inspec ia fiscal pentru solu ionarea cererii este o inspec ie fiscal par ial în sensul art. 115.

(6) Inspec ia fiscal pentru solu ionarea cererii potrivit alin. (5) poate fi suspendat în condi iile art. 127. În acest caz, nu sunt aplicabile prevederile alin. (2). Perioadele în care inspec ia fiscal este suspendat nu sunt incluse în calculul termenului prev zut la alin. (5).

ART. 78

Cazul de for major i cazul fortuit

(1) Termenele prev zute de lege pentru îndeplinirea obliga iilor fiscale, dup caz, nu încep s curg sau se suspend în situa ia în care îndeplinirea acestor obliga ii a fost împiedicat de ivirea unui caz de for major sau a unui caz fortuit.

(2) Obliga iile fiscale se consider a fi îndeplinite în termen, f r perceperea de dobânzi, penalit i de întârziere sau major ri de întârziere, dup caz, ori aplicarea de sanc iuni prev zute de lege, dac acestea se execut în termen de 60 de zile de la încetarea evenimentelor prev zute la alin. (1).

CAP. VII

Transmiterea cererilor de c tre contribuabili/pl titori i identificarea acestora în mediul electronic

ART. 79

Transmiterea cererilor la organul fiscal prin mijloace electronice de transmitere la distan

(1) Contribuabilul/Pl titorul poate transmite organului fiscal competent cereri, înscrisuri sau orice alte documente și prin mijloace electronice de transmitere la distanță în condițiile alin. (4) și (5).

(2) Data depunerii cererii, înscrisului sau documentului este data înregistrării acesteia/acestui, astfel cum rezultă din mesajul electronic transmis de registratura electronică a Ministerului Finanțelor Publice sau a autorității administrației publice locale, după caz.

(3) În sensul prezentului cod, prin registratură electronică se înțelege sistemul electronic de înregistrare și tranzacționare a documentelor și a informațiilor primite sau emise de organul fiscal prin mijloace electronice.

(4) În cazul cererilor, înscrisurilor sau documentelor transmise de către contribuabil/pl titor organului fiscal central, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de transmitere a cererilor, înscrisurilor și documentelor prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice cu avizul ministrului pentru societatea informațională.

(5) În cazul cererilor, înscrisurilor sau documentelor transmise de către contribuabil/pl titor organului fiscal local, mijloacele electronice de transmitere la distanță, procedura de transmitere a cererilor, înscrisurilor și documentelor prin mijloace electronice de transmitere la distanță, precum și condițiile în care aceasta se realizează se aprobă prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice, cu avizul ministrului pentru societatea informațională. Pentru organul fiscal local, consiliul local stabilește, prin hotărâre, în funcție de capacitatea tehnică disponibilă, mijloacele electronice de transmitere la distanță ce pot fi utilizate de către contribuabil/pl titor.

ART. 80

Identificarea contribuabilului/pl titorului în mediul electronic

Contribuabilul/Pl titorul care depune cereri, înscrisuri sau documente la organul fiscal, prin mijloace electronice de transmitere la distanță, se identifică în relația cu organul fiscal astfel:

a) persoanele juridice, asocierile și alte entități fără personalitate juridică, precum și persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent ori exercită profesii libere se identifică numai cu certificate calificate;

b) persoanele fizice, altele decât cele prevăzute la lit. a), se identifică prin intermediul furnizorilor de servicii publice de autentificare electronică autorizată potrivit legii sau prin diverse dispozitive, cum ar fi certificat calificat, credențiale de tip utilizator/parol însoțite de liste de coduri de autentificare de unică folosință, telefon mobil, digipass ori alte dispozitive stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice, cu avizul ministrului pentru societatea informațională, în cazul identificării acestor persoane în relația cu organul fiscal central sau, după caz, prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice cu avizul ministrului pentru societatea informațională, în cazul identificării acestor persoane în relația cu organul fiscal local. În aceste cazuri, cererile, înscrisurile sau documentele se consideră semnate dacă sunt îndeplinite toate condițiile din ordinele prevăzute la art. 79 alin. (4) și (5).

TITLUL IV

Înregistrarea fiscală

ART. 81

Sfera activității de înregistrare fiscală

(1) Înregistrarea fiscală reprezintă activitatea de atribuire a codului de identificare fiscală, de organizare a registrului contribuabililor/plătitorilor și de eliberare a certificatului de înregistrare fiscală.

(2) Cu excepția cazului în care prin lege se prevede altfel, atribuirea codului de identificare fiscală se face exclusiv de către organul fiscal central, pe baza declarației de înregistrare fiscală.

ART. 82

Obligația de înregistrare fiscală

(1) Orice persoană sau entitate care este subiect într-un raport juridic fiscal se înregistrează fiscal primind un cod de identificare fiscală. Codul de identificare fiscală este:

a) pentru persoanele juridice, precum și pentru asocieri și alte entități fără personalitate juridică, cu excepția celor prevăzute la lit. b), codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal;

b) pentru persoanele fizice și juridice, precum și pentru alte entități care se înregistrează potrivit legii speciale la registrul comerțului, codul unic de înregistrare atribuit potrivit legii speciale;

c) pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, cu excepția celor prevăzute la lit. b), codul de înregistrare fiscală atribuit de organul fiscal;

d) pentru persoanele fizice, altele decât cele prevăzute la lit. c), codul numeric personal atribuit potrivit legii speciale;

e) pentru persoanele fizice care nu dețin cod numeric personal, numărul de identificare fiscală atribuit de organul fiscal.

(2) În scopul administrării impozitului pe venit, în cazul persoanelor fizice care sunt contribuabili potrivit dispozițiilor din Codul fiscal privind impozitul pe venit, codul de identificare fiscală este codul numeric personal.

(3) Prin excepție de la dispozițiile art. 18 alin. (1), pentru persoanele fizice prevăzute la alin. (1) lit. e), precum și pentru persoanele juridice nerezidente, care realizează numai venituri supuse regulilor de impunere la sursă, iar impozitul reținut este final, atribuirea codului de identificare fiscală se poate face de organul fiscal, la solicitarea plătitorului de venit.

(4) Au obligația depunerii declarației de înregistrare fiscală și persoanele prevăzute la alin. (1) lit. d) și e) care au calitatea de angajator.

(5) Persoanele fizice care dețin cod numeric personal și sunt supuse impozitului pe venit se înregistrează fiscal la data depunerii primei declarații fiscale.

(6) Declarația de înregistrare fiscală se depune în termen de 30 de zile de la:

a) data înființării potrivit legii, în cazul persoanelor juridice, asocierilor și al altor entități fără personalitate juridică;

b) data eliberării actului legal de funcționare, data începerii activității, data obținerii primului venit sau dobândirii calității de angajator, după caz, în cazul persoanelor fizice.

(7) În scopul administrării creanțelor fiscale, organul fiscal central poate să înregistreze, din oficiu sau la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale, un subiect de drept fiscal care nu și-a îndeplinit obligația de înregistrare fiscală, potrivit legii. Procedura de înregistrare din

oficiu sau la cererea altei autorități care administrează creanțe fiscale se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(8) În cazul contribuabililor nerezidenți care desfășoară activități pe teritoriul României prin unul sau mai multe sedii permanente, odată cu depunerea declarației de înregistrare fiscală, aceștia au obligația să indice sediul permanent desemnat potrivit dispozițiilor din Codul fiscal. În cazul înregistrării fiscale declarația de înregistrare fiscală se depune la organul fiscal în raza căruia se află sediul permanent ce urmează să fie desemnat.

(9) În cazurile prevăzute la alin. (3) și (7), atribuirea codului de identificare fiscală se face pe baza cererii depuse de solicitant, cu excepția cazului în care înregistrarea fiscală se efectuează din oficiu.

(10) Declarația de înregistrare fiscală depusă potrivit prezentului articol trebuie însoțită de copii ale documentelor doveditoare ale informațiilor înscrise în aceasta.

(11) Data înregistrării fiscale este:

- a) data depunerii declarației fiscale, în cazul contribuabililor prevăzuți la alin. (5);
- b) data atribuirii codului de identificare fiscală, în celelalte cazuri.

ART. 83

Prevederi speciale privind înregistrarea fiscală a persoanelor fizice nerezidente

(1) Odată cu solicitarea înregistrării unei societăți la registrul comerului, potrivit legii, sau, după caz, la cesiunea părților sociale ori a acționarilor, respectiv la numirea de noi reprezentanți legali sau la cooptarea de noi asociați ori acționari, cu prilejul efectuării majorității de capital social, oficiile registrului comerului de pe lângă tribunale transmit direct sau prin intermediul Oficiului Național al Registrului Comerului, pe cale electronică, Ministerului Finanțelor Publice, solicitarea de atribuire a numărului de identificare fiscală pentru persoanele fizice nerezidente care, potrivit actului constitutiv, au calitatea de fondator, asociat, acționar ori administrator în cadrul societății respective.

(2) Pe baza datelor transmise potrivit prevederilor alin. (1), Ministerul Finanțelor Publice atribuie numărul de identificare fiscală, înregistrează fiscal persoanele fizice nerezidente prevăzute la alin. (1) și emite certificatul de înregistrare fiscală, cu excepția cazului în care aceste persoane sunt înregistrate fiscal. Prevederile art. 87 sunt aplicabile în mod corespunzător. Certificatul de înregistrare fiscală se emite și se transmite către oficiul registrului comerului de pe lângă tribunal în aceeași zi sau cel mai târziu a doua zi.

(3) Certificatul de înregistrare fiscală se comunică către oficiile registrului comerului de pe lângă tribunale societății în care această persoană deține una dintre calitățile menționate la alin. (1), împreună cu documentele prevăzute la art. 8 din Legea nr. 359/2004 privind simplificarea formalităților la înregistrarea în registrul comerului a persoanelor fizice, asociațiilor familiale și persoanelor juridice, înregistrarea fiscală a acestora, precum și la autorizarea funcționării persoanelor juridice, cu modificările și completările ulterioare.

ART. 84

Identificarea contribuabilului/plătitorului în relația cu organul fiscal local

În scopul administrării impozitelor și taxelor locale, contribuabilul/plătitorul se identifică în relația cu organul fiscal local, astfel:

- a) persoanele fizice, prin codul numeric personal atribuit potrivit legii speciale;

- b) persoanele fizice care nu dețin cod numeric personal, prin numărul de identificare fiscal atribuit de organul fiscal potrivit art. 82;
- c) persoanele juridice, prin codul de înregistrare fiscal atribuit de organul fiscal potrivit art. 82.

ART. 85

Declararea filialelor și sediilor secundare

- (1) Contribuabilul/Plătitorul are obligația de a declara organului fiscal central, în termen de 30 de zile, înființarea de sedii secundare.
- (2) Contribuabilul/Plătitorul cu domiciliul fiscal în România are obligația de a declara, în termen de 30 de zile, înființarea de filiale și sedii secundare în străinătate.
- (3) În sensul prezentului articol, prin sediu secundar se înțelege un loc prin care se desfășoară integral sau parțial activitatea contribuabilului/plătitorului, cum ar fi: birou, magazin, atelier, depozit și altele asemenea.
- (4) Prin sediu secundar se înțelege și un atelier de construcții, un proiect de construcție, ansamblu sau montaj ori activități de supervizare legate de acestea, numai dacă atelierul, proiectul sau activitățile durează mai mult de 6 luni. Sunt sedii secundare sediile permanente definite potrivit Codului fiscal.
- (5) Contribuabilul/Plătitorul care înregistrează sediile secundare ca plătitoare de salarii și de venituri asimilate salariilor potrivit Legii nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările și completările ulterioare, nu are obligația declarării acestor sedii potrivit prezentului articol. Dispozițiile art. 32 alin. (7) din Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, rămân aplicabile.
- (6) Declarația este însoțită de o copie de pe certificatul de înregistrare fiscal a contribuabilului/plătitorului de care aparține sediul secundar sau filiala, precum și de copii ale documentelor doveditoare ale informațiilor înscrise în aceasta.

ART. 86

Forma și conținutul declarației de înregistrare fiscală

- (1) Declarația de înregistrare fiscală se întocmește prin completarea unui formular pus la dispoziție gratuit de organul fiscal central și este însoțită de acte doveditoare ale informațiilor cuprinse în aceasta.
- (2) Declarația de înregistrare fiscală cuprinde: datele de identificare a contribuabilului/plătitorului, datele privind vectorul fiscal, datele privind sediile secundare, datele de identificare a împuternicitului, datele privind situația juridică a contribuabilului/plătitorului, precum și alte informații necesare administrării creanțelor fiscale.

ART. 87

Certificatul de înregistrare fiscală

- (1) Pe baza declarației de înregistrare fiscală depuse potrivit art. 81 alin. (2) sau, după caz, a cererii depuse potrivit art. 82 alin. (9), organul fiscal central eliberează certificatul de înregistrare fiscală, în termen de 10 zile de la data depunerii declarației ori a cererii. În certificatul de înregistrare fiscală se înscrie obligatoriu codul de identificare fiscală.

(2) Eliberarea certificatelor de înregistrare fiscală nu este supusă taxelor extrajudiciare de timbru.

(3) În cazul pierderii, furtului sau distrugerii certificatului de înregistrare fiscală, organul fiscal eliberează un duplicat al acestuia, în baza cererii contribuabilului/plătitorului și a dovezii de publicare a pierderii, furtului ori distrugerii în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(4) Dispozițiile prezentului articol sunt aplicabile, în mod corespunzător, și pentru certificatul de înregistrare în scopuri de TVA.

ART. 88

Modificări ulterioare înregistrării fiscale

(1) Modificările ulterioare ale datelor din declarația de înregistrare fiscală trebuie aduse la cunoștință organului fiscal central, în termen de 15 zile de la data producerii acestora, prin completarea și depunerea declarației de meniu.

(2) În cazul modificărilor intervenite în datele declarate inițial și înscrise în certificatul de înregistrare fiscală, contribuabilul/plătitorul depune, odată cu declarația de meniu, și certificatul de înregistrare fiscală, în vederea anulării acestuia și eliberării unui nou certificat.

(3) Declarația de meniu este însoțită de documente care atestă modificările intervenite.

(4) Prevederile prezentului articol se aplică în mod corespunzător ori de câte ori contribuabilul/plătitorul constată erori în declarația de înregistrare fiscală.

ART. 89

Modificări ulterioare înregistrării fiscale în cazul persoanelor fizice sau juridice ori altor entități supuse înregistrării în registrul comerului

(1) Modificările intervenite în datele declarate inițial de persoanele fizice, juridice sau de alte entități care se înregistrează potrivit legii speciale la registrul comerului se fac potrivit dispozițiilor legii speciale.

(2) În cazul persoanelor sau entităților prevăzute la alin. (1), modificările intervenite în datele declarate inițial în vectorul fiscal se declară la organul fiscal central.

ART. 90

Radierea înregistrării fiscale

(1) Radierea înregistrării fiscale reprezintă activitatea de retragere a codului de identificare fiscală și a certificatului de înregistrare fiscală.

(2) La încetarea calității de subiect de drept fiscal, persoanele sau entitățile înregistrate fiscal prin declarație de înregistrare fiscală potrivit art. 81 și 82 trebuie să solicite radierea înregistrării fiscale, prin depunerea unei declarații de radiere. Declarația se depune în termen de 30 de zile de la încetarea calității de subiect de drept fiscal și trebuie însoțită de certificatul de înregistrare fiscală în vederea anulării acestuia. Radierea înregistrării fiscale se poate efectua și din oficiu, de către organul fiscal, ori de câte ori acesta constată îndeplinirea condițiilor de radiere a înregistrării și nu s-a depus declarație de radiere.

(3) Radierea înregistrării fiscale se efectuează din oficiu, de către organul fiscal central, în cazul decesului persoanei fizice sau, după caz, încetării existenței persoanei juridice potrivit legii.

(4) Codul de identificare fiscal retras ca urmare a radierii înregistrării fiscale poate fi utilizat ulterior radierii numai pentru îndeplinirea, de către succesorii persoanelor/entităților care și-au încetat existența, a obligațiilor fiscale aferente perioadelor în care persoana/entitatea a avut calitatea de subiect de drept fiscal.

ART. 91

Registrul contribuabililor/pl titorilor

(1) Organul fiscal central organizează evidența contribuabililor/pl titorilor în cadrul registrului contribuabililor/pl titorilor, care conține:

- a) datele de identificare a contribuabilului/pl titorului;
- b) date privind vectorul fiscal;
- c) alte informații necesare administrării creanțelor fiscale.

(2) Datele prevăzute la alin. (1) se completează pe baza informațiilor comunicate de contribuabil/pl titor, de oficiul registrului comerțului, de serviciul de evidență a populației, de la alte autorități instituite, precum și a constatrilor proprii ale organului fiscal central.

(3) Datele din registrul contribuabililor/pl titorilor pot fi modificate din oficiu ori de câte ori se constată că acestea nu corespund stării de fapt reale. Modificările se comunică contribuabilului/pl titorului.

(4) Tipurile de obligații fiscale pentru care, potrivit legii, contribuabilul/pl titorul are obligația declarării lor și care formează vectorul fiscal sunt stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 92

Registrul contribuabililor/pl titorilor inactivi/reactivați

(1) Contribuabilul/Pl titorul persoană juridică sau orice entitate fără personalitate juridică este declarat inactiv și îi sunt aplicabile prevederile din Codul fiscal privind efectele inactivității dacă se află în una dintre următoarele situații:

- a) nu își îndeplinește, pe parcursul unui semestru calendaristic, nicio obligație declarativă prevăzută de lege;
- b) se sustrage controalelor efectuate de organul fiscal central prin declararea unor date de identificare a domiciliului fiscal care nu permit organului fiscal identificarea acestuia;
- c) organul fiscal central constată că nu funcționează la domiciliul fiscal declarat;
- d) inactivitatea temporară înscrisă la registrul comerțului;
- e) durata de funcționare a societății este expirată;
- f) societatea nu mai are organe statutare;
- g) durata de înregistrării spațiului cu destinația de sediu social este expirată.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1) lit. a), declararea în inactivitate nu se poate face înainte de împlinirea termenului de 15 zile prevăzut la art. 107 alin. (1).

(3) În cazurile prevăzute la alin. (1) lit. f) și g), declararea în inactivitate se va face după împlinirea termenului de 30 de zile de la comunicarea către contribuabil/pl titor a unei notificări referitoare la situațiile respective.

(4) Declararea ca inactivă a contribuabilului/pl titorului, precum și reactivarea acestuia se efectuează de către organul fiscal central, prin decizie, emisă conform competențelor și

procedurii stabilite prin ordin al președintelui A.N.A.F., care se comunică contribuabilului/pl titorului.

(5) Contribuabilul/Pl titorul declarat inactiv se reactivează dacă sunt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiții:

a) îndeplinește toate obligațiile declarative prevăzute de lege;

b) nu înregistrează obligații fiscale restante;

c) organul fiscal central constată și funcționează la domiciliul fiscal declarat.

(6) În cazul contribuabilului/pl titorului prevăzut la alin. (1) lit. d)-g), în vederea reactivării, pe lângă condițiile prevăzute la alin. (5), trebuie să nu se mai afle în situația pentru care a fost declarat inactiv, conform mențiunilor înscrise în registrele în care a fost înregistrat.

(7) Condiția prevăzută la alin. (5) lit. a) se consideră îndeplinită în cazul în care obligațiile fiscale au fost stabilite, prin decizie, de către organul fiscal central.

(8) Prin excepție de la prevederile alin. (5), contribuabilul/pl titorul pentru care s-a deschis procedura insolvenței în formă simplificată, contribuabilul/pl titorul care a intrat în faliment sau contribuabilul/pl titorul pentru care s-a pronunțat ori a fost adoptată o hotărâre de dizolvare se reactivează de organul fiscal central, la cererea acestora, după îndeplinirea obligațiilor declarative.

(9) Ori de câte ori se constată că un contribuabil/pl titor a fost declarat inactiv din eroare, organul fiscal central emite anulează decizia de declarare a contribuabilului/pl titorului ca inactiv, cu efect pentru viitor și pentru trecut.

(10) A.N.A.F. organizează evidența contribuabililor/pl titorilor declarați inactivi/reactivați în cadrul Registrului contribuabililor/pl titorilor inactivi/reactivați, care conține:

a) datele de identificare a contribuabilului/pl titorului;

b) data declarării ca inactiv a contribuabilului/pl titorului;

c) data reactivării;

d) denumirea organului fiscal central care a emis decizia de declarare în inactivitate/reactivare;

e) alte mențiuni.

(11) Registrul contribuabililor/pl titorilor inactivi/reactivați este public și se afișează pe site-ul A.N.A.F.

(12) Înscrisura în registrul prevăzut la alin. (11) se face de către organul fiscal central emitent, după comunicarea deciziei de declarare în inactivitate/reactivare, în termen de cel mult 5 zile de la data comunicării.

(13) Decizia de declarare în inactivitate/reactivare produce efecte față de terți din ziua următoare datei înscrierii în registrul prevăzut la alin. (10).

(14) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

TITLUL V

Stabilirea creanțelor fiscale

CAP. I

Dispoziții generale

ART. 93

Sfera și actele de stabilire a creanțelor fiscale

(1) Stabilirea creanțelor fiscale reprezintă activitatea de determinare a materiei impozabile, de calculare a bazei de impozitare și a creanțelor fiscale.

(2) Creanțele fiscale se stabilesc astfel:

a) prin declarațiile de impunere, în condițiile art. 95 alin. (4) și art. 102 alin. (2);

b) prin decizie de impunere emisă de organul fiscal, în celelalte cazuri.

(3) Dispozițiile alin. (2) sunt aplicabile și în cazurile în care creanțele fiscale sunt scutite la plată conform reglementărilor legale, precum și în cazul unei rambursări de taxă pe valoarea adăugată.

ART. 94

Stabilirea creanțelor fiscale sub rezerva verificării ulterioare

(1) Cuantumul creanțelor fiscale se stabilește sub rezerva verificării ulterioare, cu excepția cazului în care stabilirea a avut loc ca urmare a unei inspecții fiscale sau a unei verificări a situației fiscale personale.

(2) Decizia de impunere sub rezerva verificării ulterioare poate fi desființată sau modificată, din inițiativa organului fiscal ori la solicitarea contribuabilului/plătitorului, pe baza constatărilor organului fiscal competent.

(3) Rezerva verificării ulterioare se anulează numai la împlinirea termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale sau ca urmare a inspecției fiscale ori a verificării situației fiscale personale.

(4) În situația în care contribuabilul/plătitorul corectează declarațiile de impunere în condițiile art. 105 alin. (6), se redeschide rezerva verificării ulterioare astfel:

a) pentru elementele bazei de impozitare ce fac obiectul corecției, în cazul în care rezerva verificării ulterioare s-a anulat ca urmare a inspecției fiscale ori a verificării situației fiscale personale;

b) pentru toate elementele bazei de impozitare, în cazul în care rezerva verificării ulterioare s-a anulat ca urmare a împlinirii termenului de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale.

CAP. II

Dispoziții privind decizia de impunere

ART. 95

Decizia de impunere

(1) Decizia de impunere se emite de organul fiscal competent.

(2) Organul fiscal emite decizie de impunere ori de câte ori acesta stabilește sau modifică baza de impozitare ca urmare a unei verificări documentare, a unei inspecții fiscale ori a unei verificări a situației fiscale personale, efectuate în condițiile legii.

(3) Decizia de impunere se emite, dacă este necesar, și în cazul în care nu s-a emis decizie referitoare la baza de impozitare potrivit art. 99.

(4) Declarația de impunere întocmită potrivit art. 102 alin. (2) este asimilată cu o decizie de impunere, sub rezerva unei verificări ulterioare, și produce efectele juridice ale întinerii de plată de la data depunerii acesteia.

(5) În situația în care legea nu prevede obligația de calculare a impozitului, declarația de impunere este asimilată unei decizii referitoare la baza de impozitare.

(6) Decizia de impunere și decizia referitoare la obligațiile de plată accesorii constituie și întineri de plată, de la data comunicării acestora, în condițiile în care se stabilesc sume de plată.

ART. 96

Renunțarea la stabilirea creanței fiscale

(1) Organul fiscal renunță la stabilirea creanței fiscale și nu emite decizie de impunere ori de câte ori constată încetarea persoanei juridice sau decesul persoanei fizice și nu există succesori.

(2) Organul fiscal central renunță la stabilirea creanței fiscale și nu emite decizie de impunere în situația în care creanța fiscală principală este mai mică de 20 de lei. În situația în care decizia are ca obiect mai multe tipuri de creanțe fiscale principale, plafonul se aplică totalului acestor creanțe.

(3) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre, autoritățile deliberative pot stabili plafonul creanțelor fiscale la care pot renunța, care nu poate depăși limita maximă prevăzută la alin. (2).

ART. 97

Forma și conținutul deciziei de impunere

Decizia de impunere trebuie să cuprindă, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, și tipul creanței fiscale, baza de impozitare, precum și cuantumul acesteia, pentru fiecare perioadă impozabilă.

ART. 98

Acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere

Sunt asimilate deciziilor de impunere și următoarele acte administrative fiscale:

- a) deciziile privind soluționarea cererilor de rambursare de taxă pe valoarea adăugată și deciziile privind soluționarea cererilor de restituiri de creanțe fiscale;
- b) deciziile referitoare la bazele de impozitare;
- c) deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii;
- d) deciziile privind nemodificarea bazei de impozitare.

ART. 99

Deciziile referitoare la bazele de impozitare

(1) Bazele de impozitare se stabilesc separat, prin decizie referitoare la bazele de impozitare, în următoarele situații:

a) când venitul impozabil este realizat de mai multe persoane. Decizia cuprinde și repartizarea venitului impozabil pe fiecare persoană care a participat la realizarea venitului;

b) când sursa venitului impozabil se află pe raza altui organ fiscal decât cel competent teritorial. În acest caz, competența de a stabili baza de impozitare o deține organul fiscal pe raza căreia se află sursa venitului.

(2) Dacă venitul impozabil este realizat de mai multe persoane, atunci acestea pot să-și numească un împuternicit comun în relația cu organul fiscal.

ART. 100

Decizii privind stabilirea unor creanțe bugetare

(1) Creanțele bugetare reprezentând prejudicii/plăți nelegale din fonduri publice ce trebuie recuperate potrivit legii se stabilesc prin decizie, de către autoritățile competente, în măsura în care legea specială nu prevede altfel.

(2) Decizia prevăzută la alin. (1) este titlu de creanță bugetară potrivit art. 1 pct. 38 și poate fi contestată potrivit prezentului cod. Contestația se soluționează de către autoritatea emitentă. Dispozițiile titlului VIII sunt aplicabile în mod corespunzător.

CAP. III

Dispoziții privind declarația fiscală

ART. 101

Obligația depunerii declarației fiscale

(1) Declarația fiscală se depune de către persoanele obligate potrivit Codului fiscal sau altor legi speciale, la termenele stabilite de acestea.

(2) În cazul în care legea nu prevede termenul de depunere a declarației fiscale, acest termen se stabilește astfel:

a) prin ordin al ministrului finanțelor publice, în cazul declarațiilor fiscale ce se depun la organul fiscal central;

b) prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice, în cazul declarațiilor fiscale ce se depun la organul fiscal local.

(3) Obligația de a depune declarația fiscală se menține și în cazurile în care:

a) a fost efectuată plata obligației fiscale;

b) obligația fiscală respectiv este scutită la plată, conform reglementărilor legale;

c) pentru obligația fiscală nu rezultă, în perioada de raportare, sume de plată, dar există obligația declarativă, conform legii;

d) veniturile sunt obținute în România de contribuabili rezidenți și care potrivit convențiilor de evitare a dublei impuneri nu sunt impozabile în România.

(4) În caz de inactivitate temporară sau în cazul obligațiilor de declarare a unor venituri care, potrivit legii, sunt scutite la plata impozitului pe venit, organul fiscal central poate aproba, la cererea contribuabilului/plătitorului, alte termene sau condiții de depunere a declarațiilor fiscale, în funcție de necesitățile administrației obligațiilor fiscale. Asupra termenelor și condițiilor decide organul fiscal central potrivit competențelor aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(5) Contribuabilul/Pl titorul care are sedii secundare înregistrate fiscal ca pl titoare de salarii și venituri asimilate salariilor are obligația de a declara, în numele sediilor secundare, impozitul pe venitul din salarii datorat de acestea, potrivit legii.

(6) În cazul contribuabililor nerezidenți care desfășoară activități pe teritoriul României prin mai multe sedii permanente, obligația de declarare prevăzută la alin. (5) se îndeplinește pe prin sediul permanent desemnat potrivit prevederilor din Codul fiscal.

ART. 102

Forma și conținutul declarației fiscale

(1) Declarația fiscală se întocmește prin completarea unui formular pus la dispoziție gratuit de organul fiscal.

(2) În declarația de impunere contribuabilul/pl titorul trebuie să calculeze cuantumul obligației fiscale, dacă acest lucru este prevăzut de lege.

(3) Contribuabilul/Pl titorul are obligația de a completa declarația fiscală înscriind corect, complet și cu bună credință informațiile prevăzute de formular, corespunzătoare situației sale fiscale. Declarația fiscală se semnează de către contribuabil/pl titor sau, după caz, reprezentantul legal ori împuternicitul acestuia.

(4) Obligația de semnare a declarației fiscale se consideră a fi îndeplinită și în următoarele situații:

a) în cazul transmiterii declarației fiscale prin sistemul electronic de plăți;

b) în cazul transmiterii declarației fiscale prin sisteme electronice de transmitere la distanță în condițiile art. 103 alin. (1).

(5) Declarația fiscală trebuie însoțită de documentația cerută de prevederile legale.

(6) În cazul creanțelor fiscale administrate de către organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se pot stabili tipurile de creanțe fiscale pentru care organul fiscal poate transmite contribuabilului/pl titorului formularele de declarare a creanțelor fiscale, instrucțiunile de completare a acestora, alte informații utile, precum și plicurile preadresate. În acest caz, contravaloarea corespunzătoare se suportă de către organul fiscal central.

ART. 103

Depunerea declarației fiscale

(1) Declarația fiscală se depune la registratura organului fiscal competent sau se comunică prin poștă, cu confirmare de primire. Declarația fiscală poate fi transmisă prin mijloace electronice sau prin sisteme electronice de transmitere la distanță. În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, procedura privind transmiterea declarației fiscale prin mijloace electronice sau prin sisteme electronice de transmitere la distanță se stabilește prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(2) Declarația fiscală poate fi redactată de organul fiscal sub formă de proces-verbal, dacă din motive independente de voința contribuabilului/pl titorului acesta este în imposibilitatea de a scrie.

(3) Data depunerii declarației fiscale este data înregistrării acesteia la organul fiscal sau data depunerii la poștă, după caz. În situația în care declarația fiscală se depune prin mijloace electronice de transmitere la distanță, data depunerii declarației este data înregistrării acesteia pe

pagina de internet a organului fiscal, astfel cum rezultă din mesajul electronic de confirmare transmis ca urmare a primirii declarației.

(4) Data depunerii declarației fiscale prin mijloace electronice de transmitere la distanță este data înregistrării acesteia pe portal, astfel cum rezultă din mesajul electronic transmis de sistemul de tranzacționare a informațiilor, cu condiția validării conținutului declarației. În cazul în care declarația nu este validată, data depunerii declarației este data validării astfel cum rezultă din mesajul electronic.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), în situația în care declarația fiscală a fost depusă până la termenul legal, iar din mesajul electronic transmis de sistemul de tranzacționare a informațiilor rezultă că aceasta nu a fost validată ca urmare a detectării unor erori în completarea declarației, data depunerii declarației este data din mesajul transmis inițial în cazul în care contribuabilul/plătitorul depune o declarație validă până în ultima zi a lunii în care se împlineste termenul legal de depunere.

ART. 104

Certificarea declarației fiscale depuse la organul fiscal central

(1) Contribuabilul/Plătitorul poate opta pentru certificarea declarației fiscale, inclusiv a declarației fiscale rectificative, anterior depunerii acestora la organul fiscal central, de către un consultant fiscal care a dobândit această calitate potrivit reglementărilor legale cu privire la organizarea și exercitarea activității de consultanță fiscală și care este înscris ca membru activ în Registrul consultanților fiscali și al societăților de consultanță fiscală.

(2) Certificarea declarației fiscale se realizează cu/fără rezerve, potrivit normelor de certificare aprobate, în condițiile legii, de Camera Consultanților Fiscali, cu avizul Ministerului Finanțelor Publice. Documentele care se încheie ca urmare a certificării trebuie să cuprind obligatoriu explicații cu privire la cuantumul și natura creanțelor fiscale declarate, precum și, după caz, cauzele care au generat rectificarea, iar în cazul unei certificări cu rezerve, motivația acesteia.

(3) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se aprobă procedura de depunere la organul fiscal a documentului de certificare întocmit de consultantul fiscal potrivit normelor prevăzute la alin. (2), precum și procedura privind schimbul de informații între A.N.A.F. și Camera Consultanților Fiscali.

(4) Certificarea declarației fiscale de către un consultant fiscal care nu este înscris ca membru activ în Registrul consultanților fiscali și al societăților de consultanță fiscală sau de către o persoană care nu are calitatea de consultant fiscal are ca efect lipsa certificării.

(5) Organul fiscal central notifică contribuabilul/plătitorul în cazul în care constată că a fost depusă o declarație fiscală certificată de un consultant fiscal care nu este înscris ca membru activ în Registrul consultanților fiscali și al societăților de consultanță fiscală sau de către o persoană care nu are calitatea de consultant fiscal, potrivit legii. În cazul în care certificarea nu se depune în termen de 30 de zile de la notificare, sunt aplicabile prevederile alin. (4).

(6) Certificarea declarației fiscale de către un consultant fiscal reprezintă un criteriu de evaluare în analiza de risc efectuată de organul fiscal central în scopul selectării contribuabililor/plătitorilor pentru inspecția fiscală.

ART. 105

Corectarea declara iei fiscale

(1) Declara ia de impunere poate fi corectat de c tre contribuabil/pl titor, pe perioada termenului de prescrip ie a dreptului de a stabili crean e fiscale.

(2) Declara ia informativ poate fi corectat de c tre contribuabil/pl titor indiferent de perioada la care se refer .

(3) Declara iile prev zute la alin. (1) i (2) pot fi corectate prin depunerea unei declara ii rectificative.

(4) În cazul taxei pe valoarea ad ugat , corectarea erorilor din deconturile de tax se realizeaz potrivit prevederilor Codului fiscal. Erorile materiale din decontul de tax pe valoarea ad ugat se corectez potrivit procedurii aprobate prin ordin al pre edintelui A.N.A.F.

(5) Declara ia de impunere nu poate fi depus i nu poate fi corectat dup anularea rezervei verific rii ulterioare.

(6) Prin excep ie de la prevederile alin. (5), declara ia de impunere poate fi depus sau corectat dup anularea rezervei verific rii ulterioare în urm toarele situa ii:

a) în situa ia în care corec ia se datoreaz îndeplinirii sau neîndeplinirii unei condi ii prev zute de lege care impune corectarea bazei de impozitare i/sau a crean ei fiscale aferente;

b) în situa ia în care prin hot râri judec toare ti definitive s-au stabilit în sarcina pl titorului obliga ii de plat reprezentând venituri sau diferen e de venituri c tre beneficiarii acestora care genereaz obliga ii fiscale aferente unor perioade pentru care s-a anulat rezerva verific rii ulterioare.

(7) În situa iile prev zute la alin. (6), contribuabilul/pl titorul trebuie s men ioneze în declara ia de impunere depus sau rectificat temeiul legal pentru depunerea ori corectarea bazei de impozitare i/sau a crean ei fiscale aferente.

(8) În situa ia în care în timpul inspec iei fiscale contribuabilul/pl titorul depune sau corectez declara ia de impunere aferent perioadelor i crean elor fiscale ce fac obiectul inspec iei fiscale, aceasta nu va fi luat în considerare de organul fiscal.

CAP. IV

Stabilirea bazei de impozitare prin estimare

ART. 106

Dreptul organului fiscal de a stabili baza de impozitare prin estimare

(1) Organul fiscal stabile te baza de impozitare i crean a fiscal aferent , prin estimarea rezonabil a bazei de impozitare, folosind orice prob i mijloc de prob prev zute de lege, ori de câte ori acesta nu poate determina situa ia fiscal corect .

(2) Stabilirea prin estimare a bazei de impozitare se efectueaz în situa ii cum ar fi:

a) în situa ia prev zut la art. 107 alin. (1) - (4);

b) în situa ia în care organul fiscal nu poate determina situa ia fiscal corect i constat c eviden ele contabile sau fiscale ori declara iile fiscale sau documentele i informa iile prezentate în cursul controlului fiscal sunt incorecte, incomplete, precum i în situa ia în care acestea nu exist ori nu sunt puse la dispozi ia organelor fiscale.

(3) În situa iile în care, potrivit legii, organul fiscal este îndrept it s stabileasc prin estimare bazele de impozitare, acesta identific acele elemente care sunt cele mai apropiate situa iei de fapt fiscale. Organul fiscal are obliga ia men ion rii în actul de impunere a motivelor

de fapt și a temeiului de drept care au determinat folosirea estimării, precum și a criteriilor de estimare.

(4) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central și în scopul stabilirii prin estimare a bazei de impozitare, organul fiscal poate folosi metode de stabilire prin estimare a bazelor de impozitare, aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(5) Cuantumul creanțelor fiscale rezultate din aplicarea prevederilor prezentului articol sunt stabilite sub rezerva verificării ulterioare, cu excepția celor stabilite în cadrul unei inspecții fiscale.

ART. 107

Stabilirea din oficiu a creanțelor fiscale ca urmare a nedeunerii declarației de impunere

(1) Nedeunerea declarației de impunere dă dreptul organului fiscal să procedeze la stabilirea din oficiu a creanțelor fiscale prin decizie de impunere. Stabilirea din oficiu nu se poate face înainte de împlinirea unui termen de 15 zile de la înținerea contribuabilului/plătitorului privind depunerea termenului legal de depunere a declarației de impunere. Aceste prevederi nu sunt aplicabile după începerea inspecției fiscale pentru obligațiile fiscale nedeclarate.

(2) În înținerea prevăzută la alin. (1) organul fiscal informează contribuabilul/plătitorul cu privire la consecințele nedeunerii declarației de impunere.

(3) Stabilirea din oficiu a creanțelor fiscale se face prin estimarea bazei de impozitare, potrivit art. 106. Organul fiscal procedeză la estimarea creanțelor fiscale ori de câte ori informațiile de înținute de organul fiscal nu permit estimarea bazei de impozitare.

(4) Pentru creanțele fiscale administrate de organul fiscal central, în înținerea pentru nedeunerea declarațiilor și stabilirea din oficiu a creanțelor fiscale nu se face în cazul contribuabilului/plătitorului inactiv, atât timp cât se găsește în această situație.

(5) Contribuabilul/Plătitorul poate depune declarația de impunere pentru creanțele fiscale ce au format obiectul deciziei de impunere emisă potrivit alin. (1), în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei, sub sancțiunea decăderii, chiar dacă acest termen se împlineste după împlinirea termenului de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili creanțele fiscale. Decizia de impunere se anulează de organul fiscal la data depunerii declarației de impunere.

(6) În cazul în care se depune declarația de impunere potrivit alin. (4), după împlinirea termenului de prescripție prevăzută la art. 110, de la data depunerii declarației începe să curgă un nou termen de prescripție.

CAP. V

Despre evidențele fiscale și contabile

ART. 108

Obligația de a conduce evidența fiscală

(1) În vederea stabilirii stării de fapt fiscale și a obligațiilor fiscale datorate, contribuabilul/plătitorul are obligația să conducă evidențele fiscale, potrivit actelor normative în vigoare.

(2) În vederea documentării respectării principiului valorii de piață contribuabilul/plătitorul care desfășoară tranzacții cu persoane afiliate are obligația să întocmească dosarul preurilor de transfer. La solicitarea organului fiscal central competent contribuabilul/plătitorul are obligația

de a prezenta dosarul preurilor de transfer. Cuantumul tranzacțiilor pentru care contribuabilul/pl. titorul are obligația întocmirii dosarului preurilor de transfer, termenele pentru întocmirea acestuia, conținutul dosarului preurilor de transfer, precum și condițiile în care se solicită acesta se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(3) Sunt evidențele fiscale registrele, situațiile, precum și orice alte înscrisuri care, potrivit legislației fiscale, trebuie întocmite în mod obligatoriu în scopul stabilirii stării de fapt fiscale și a creanțelor fiscale, cum ar fi: jurnalul pentru vânzări, jurnalul pentru cumpărări, registrul de evidență fiscală.

ART. 109

Reguli pentru conducerea evidențelor contabile și fiscale

(1) Evidențele contabile și fiscale se păstrează, după caz, la domiciliul fiscal al contribuabilului/pl. titorului, la sediul social ori la sediile secundare ale acestuia, inclusiv pe suport electronic, sau pot fi încredințate spre păstrare unei societăți autorizate, potrivit legii, și presteze servicii de arhivare.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), evidențele contabile și fiscale ale exercițiului financiar în curs se păstrează, după caz, la domiciliul fiscal al contribuabilului/pl. titorului, la sediul social ori la sediile secundare ale acestuia sau, în perioada 1-25 a lunii următoare perioadei fiscale de raportare, la sediul persoanei fizice ori juridice autorizate pentru prelucrarea lor în vederea întocmirii declarațiilor fiscale.

(3) Dispozițiile legale privind păstrarea, arhivarea și limba folosită pentru evidențele contabile sunt aplicabile și pentru evidențele fiscale.

(4) În cazul în care evidențele contabile și fiscale sunt înscrise cu ajutorul sistemelor electronice de gestiune, pe lângă datele arhivate în format electronic contribuabilul/pl. titorul este obligat să păstreze și să prezinte aplicațiile informatice cu ajutorul cărora le-a generat.

(5) Contribuabilul/Pl. titorul este obligat să evidențieze veniturile realizate și cheltuielile efectuate din activitățile desfășurate, prin întocmirea registrelor sau a oricor altor documente prevăzute de lege.

(6) Contribuabilul/Pl. titorul este obligat să utilizeze pentru activitatea desfășurată documente primare și de evidență contabilă stabilite prin lege și să completeze integral rubricile formularelor, corespunzător operațiunilor înregistrate.

(7) Organul fiscal poate lua în considerare orice evidențe relevante pentru impozitare înscrise de contribuabil/pl. titor.

CAP. VI

Prescripția dreptului de a stabili creanțe fiscale

ART. 110

Obiectul, termenul și momentul de la care începe să curgă termenul de prescripție a dreptului de stabilire a creanțelor fiscale

(1) Dreptul organului fiscal de a stabili creanțe fiscale se prescrie în termen de 5 ani, cu excepția cazului în care legea dispune altfel.

(2) Termenul de prescrip ie a dreptului prev zut la alin. (1) începe s curg de la data de 1 iulie a anului urm tor celui pentru care se datoreaz obliga ia fiscal , dac legea nu dispune altfel.

(3) Dreptul de a stabili crean e fiscale se prescrie în termen de 10 ani în cazul în care acestea rezult din s vâr irea unei fapte prev zute de legea penal .

(4) Termenul prev zut la alin. (3) curge de la data s vâr irii faptei ce constituie infrac iune sanc ionat ca atare printr-o hot râre judec toareasc definitiv .

ART. 111

Întreruperea i suspendarea termenului de prescrip ie a dreptului de a stabili crean e fiscale

(1) Termenele de prescrip ie prev zute la art. 110 se întrerup:

a) în cazurile i în condi iile stabilite de lege pentru întreruperea termenului de prescrip ie a dreptului la ac iune;

b) la data depunerii de c tre contribuabil/pl titor a declara iei de impunere dup expirarea termenului legal de depunere a acesteia;

c) la data la care contribuabilul/pl titorul corectează declara ia de impunere sau efectueaz un alt act voluntar de recunoa tere a crean ei fiscale datorate.

(2) Termenele de prescrip ie prev zute la art. 110 se suspend :

a) în cazurile i în condi iile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescrip ie a dreptului la ac iune;

b) pe perioada cuprins între data începerii inspec iei fiscale/verific rii situa iei fiscale personale i data emiterii deciziei de impunere ca urmare a efectu rii inspec iei fiscale/verific rii situa iei fiscale personale, în condi iile respect rii duratei legale de efectuare a acestora;

c) pe timpul cât contribuabilul/pl titorul se sustrage de la efectuarea inspec iei fiscale/verific rii situa iei fiscale personale;

d) pe perioada cuprins între data declar rii unui contribuabil/pl titor inactiv i data reactiv rii acestuia.

ART. 112

Efectul împlinirii termenului de prescrip ie a dreptului de a stabili crean e fiscale

Dac organul fiscal constat împlinirea termenului de prescrip ie a dreptului de stabilire a crean ei fiscale, procedeaz la încetarea procedurii de emitere a titlului de crean fiscal .

TITLUL VI

Controlul fiscal

CAP. I

Inspe ia fiscal

ART. 113

Obiectul inspec iei fiscale

(1) Inspecia fiscal reprezintă activitatea ce are ca obiect verificarea legalității și conformității declarațiilor fiscale, corectitudinii și exactității îndeplinirii obligațiilor în legătură cu stabilirea obligațiilor fiscale de către contribuabil/plătitor, respectarea prevederilor legislației fiscale și contabile, verificarea sau stabilirea, după caz, a bazelor de impozitare și a situațiilor de fapt aferente, stabilirea diferențelor de obligații fiscale principale.

(2) În scopul efectuării inspeciei fiscale, organul de inspecție fiscală procedează la:

a) examinarea documentelor aflate în dosarul fiscal al contribuabilului/plătitorului;

b) verificarea concordanței dintre datele din declarațiile fiscale cu cele din evidența contabilă și fiscală a contribuabilului/plătitorului;

c) analiza și evaluarea informațiilor fiscale, în vederea confruntării declarațiilor fiscale cu informațiile proprii sau din alte surse și, după caz, a descoperirii de elemente noi relevante pentru aplicarea legislației fiscale;

d) verificarea, constatarea și investigarea fiscală a actelor și faptelor rezultând din activitatea contribuabilului/plătitorului supus inspeciei sau altor persoane privind legalitatea și conformitatea declarațiilor fiscale, corectitudinea și exactitatea îndeplinirii obligațiilor prevăzute de legislația fiscală și contabilă ;

e) solicitarea de informații de la terți;

f) verificarea locurilor unde se realizează activități generatoare de venituri impozabile ori unde se află bunurile impozabile;

g) solicitarea de explicații scrise de la reprezentantul legal al contribuabilului/plătitorului sau împuternicitul acestuia ori de la persoanele prevăzute la art. 124 alin. (1), după caz, ori de câte ori acestea sunt necesare în timpul inspeciei fiscale, pentru clarificarea și definitivarea constatrilor;

h) informarea reprezentantului legal al contribuabilului/plătitorului sau a împuternicitului acestuia, după caz, cu privire la constatările inspeciei fiscale, precum și discutarea acestora;

i) stabilirea corectitudinii bazei de impunere, a diferențelor datorate în plus sau în minus, după caz, fa de obligația fiscală principală declarată de către contribuabil/plătitor și/sau stabilită, după caz, de organul fiscal;

j) sancționarea potrivit legii a faptelor reprezentând încălcări ale legislației fiscale și contabile constatate și dispunerea de măsuri pentru prevenirea și combaterea abaterilor de la prevederile legislației fiscale și contabile;

k) dispunerea măsurilor asigurătorii în condițiile legii;

l) aplicarea de sigilii asupra bunurilor, întocmind în acest sens proces-verbal.

(3) Nu intră în atribuțiile inspeciei fiscale efectuarea de constatări tehnico-științifice sau orice alte verificări solicitate de organele de urmărire penală în vederea lămuririi unor fapte ori împrejurări ale cauzelor aflate în lucru la aceste instituții.

ART. 114

Persoanele supuse inspeciei fiscale

Inspecia fiscală se exercită asupra oricăror persoane și entități, indiferent de forma lor de organizare, care au obligații de stabilire, reținere sau plată a obligațiilor fiscale prevăzute de lege.

ART. 115

Formele și întinderea inspeciei fiscale

(1) Formele de inspecție fiscală sunt:

a) inspecția fiscală generală, care reprezintă activitatea de verificare a modului de îndeplinire a tuturor obligațiilor fiscale și a altor obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce revin unui contribuabil/plătitor, pentru o perioadă de timp determinat;

b) inspecția fiscală parțială, care reprezintă activitatea de verificare a modului de îndeplinire a uneia sau mai multor obligații fiscale, precum și a altor obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă, ce revin unui contribuabil/plătitor pentru o perioadă de timp determinat.

(2) Organul de inspecție fiscală decide asupra efectuării unei inspecții fiscale generale sau parțiale, pe baza analizei de risc.

(3) Inspecția fiscală se poate extinde asupra tuturor raporturilor relevante pentru impozitare, dacă acestea prezintă interes pentru aplicarea legislației fiscale/contabile.

ART. 116

Metode de control

(1) Pentru efectuarea inspecției fiscale se pot folosi următoarele metode de control:

a) verificarea prin sondaj, care constă în activitatea de verificare selectivă a documentelor și operațiunilor semnificative, care stau la baza modului de calcul, de evidențiere și de plată a obligațiilor fiscale;

b) verificarea exhaustivă, care constă în activitatea de verificare a tuturor documentelor și operațiunilor, care stau la baza modului de calcul, de evidențiere și de plată a obligațiilor fiscale;

c) controlul electronic, care constă în activitatea de verificare a contabilității și a surselor acesteia, prelucrate în mediu electronic, utilizând metode de analiză, evaluare și testare asistate de instrumente informatice specializate.

(2) Selectarea documentelor și a operațiunilor semnificative se apreciază de inspector.

(3) În cazul efectuării inspecției fiscale de către organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.F. se pot aproba metode și proceduri de sondaj.

ART. 117

Perioada supusă inspecției fiscale

(1) Inspecția fiscală se efectuează în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a stabili creanțe fiscale.

(2) Perioada supusă inspecției fiscale începe de la sfârșitul perioadei controlate anterior, în condițiile alin. (1).

ART. 118

Reguli privind inspecția fiscală

(1) Activitatea de inspecție fiscală se organizează și se desfășoară în baza unor programe anuale, trimestriale și lunare. Condițiile pentru întocmirea programelor se aprobă astfel:

a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul inspecției fiscale efectuate de organul fiscal central;

b) prin acte ale autorităților administrației publice locale emise în condițiile legii, în cazul inspecției fiscale efectuate de organul fiscal local.

(2) Inspec ia fiscal se exercit pe baza principiilor independen ei, unicit ii, autonomiei, ierarhiz rii, teritorialit ii i descentraliz rii.

(3) Inspec ia fiscal se efectueaz o singur dat pentru fiecare tip de crean fiscal i pentru fiecare perioad supus impozit rii.

(4) La începerea inspec iei fiscale, organul de inspec ie fiscal trebuie s prezinte contribuabilului/pl titorului legitima ia de inspec ie i ordinul de serviciu semnat de conduc torul organului de inspec ie fiscal . Începerea inspec iei fiscale trebuie consemnat în registrul unic de control ori de câte ori exist obliga ia inerii acestuia.

(5) Inspec ia fiscal are în vedere examinarea tuturor st rilor de fapt i raporturile juridice care sunt relevante pentru impozitare sau verificarea modului de respectare a altor obliga ii prev zute de legisla ia fiscal i contabil .

(6) Inspec ia fiscal se efectueaz în a a fel încât s afecteze cât mai pu in activitatea curent a contribuabilului/pl titorului i s utilizeze eficient timpul stabilit pentru efectuarea inspec iei fiscale.

(7) La finalizarea inspec iei fiscale, contribuabilul/pl titorul este obligat s dea o declara ie scris , pe propria r spundere, din care s rezulte c au fost puse la dispozi ie toate documentele i informa iile solicitate pentru inspec ia fiscal . În declara ie se men ioneaz i faptul c au fost restituite toate documentele solicitate i puse la dispozi ie de contribuabil/pl titor.

(8) Contribuabilul/Pl titorul are obliga ia s îndeplineasc m surile prev zute în actul întocmit cu ocazia inspec iei fiscale, în termenele i condi iile stabilite de organul de inspec ie fiscal .

ART. 119

Competen a de efectuare a inspec iei fiscale

Inspec ia fiscal se exercit exclusiv, nemijlocit i neîngr dit de organul fiscal competent potrivit cap. I i II ale titlului III. Organele fiscale care sunt competente s efectueze inspec ia fiscal sunt denumite în sensul prezentului capitol organe de inspec ie fiscal .

ART. 120

Reguli speciale privind competen a de efectuare a inspec iei fiscale de c tre organul fiscal central

(1) În cazul crean elor fiscale administrate de organul fiscal central, prin ordin al pre edintelui A.N.A.F. se pot constitui, la nivelul aparatului central, structuri care au competen în efectuarea inspec iei fiscale pe întreg teritoriul rii.

(2) Competen a de efectuare a inspec iei fiscale de c tre organul fiscal central se poate delega altui organ fiscal central, în condi iile stabilite prin ordin al pre edintelui A.N.A.F.

(3) În cazul deleg rii competen ei potrivit alin. (2), organul de inspec ie fiscal c ruia i s-a delegat competen a în tiineaz contribuabilul/pl titorul despre delegarea de competen .

ART. 121

Selectarea contribuabililor/pl titorilor pentru inspec ie fiscal

(1) Selectarea contribuabililor/pl titorilor ce urmează a fi supuși inspecției fiscale este efectuat de către organul de inspecție fiscală competent, în funcție de nivelul riscului. Nivelul riscului se stabilește pe baza analizei de risc.

(2) Contribuabilul/Pl titorul nu poate face obiecții cu privire la procedura de selectare folosită.

(3) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și în cazul solicitărilor primite de la alte instituții ale statului, precum și în cazul în care în alte acte normative este prevăzută efectuarea unei acțiuni de inspecție fiscală.

ART. 122

Avizul de inspecție fiscală

(1) Înaintea desfășurării inspecției fiscale, organul de inspecție fiscală are obligația să înștiințeze, în scris, contribuabilul/pl titorul în legătură cu acțiunea care urmează să se desfășoare, prin transmiterea unui aviz de inspecție fiscală.

(2) Avizul de inspecție fiscală se comunică contribuabilului/pl titorului, înainte de începerea inspecției fiscale, astfel:

- a) cu 30 de zile pentru marii contribuabili;
- b) cu 15 zile pentru ceilalți contribuabili/pl titori.

(3) Contribuabilul/Pl titorul poate renunța la beneficiul perioadei de comunicare a avizului de inspecție fiscală prevăzută la alin. (2).

(4) Avizul de inspecție fiscală se comunică la începerea inspecției fiscale în următoarele situații:

- a) în cazul efectuării unei inspecții fiscale la un contribuabil/pl titor aflat în procedura de insolvență;
- b) în cazul în care, ca urmare a unui control inopinat, se impune începerea imediată a inspecției fiscale;
- c) pentru extinderea inspecției fiscale la perioade sau creanțe fiscale, altele decât cele cuprinse în avizul de inspecție fiscală inițial;
- d) în cazul refacerii inspecției fiscale ca urmare a unei decizii de soluționare a contestației;
- e) în cazul unor cereri ale contribuabilului/pl titorului pentru a căror soluționare, ca urmare a analizei de risc, este necesară efectuarea inspecției fiscale.

(5) În cazul prevăzută la alin. (2), după primirea avizului de inspecție fiscală, contribuabilul/pl titorul poate solicita, o singură dată, pentru motive justificate, amânarea datei de începere a inspecției fiscale. Amânarea se aprobă sau se respinge prin decizie emisă de conducătorul activității de inspecție fiscală care se comunică contribuabilului. În cazul în care cererea de amânare a fost admisă, în decizie se menționează și data la care a fost reprogramată inspecția fiscală.

(6) În cazul prevăzută la alin. (4), contribuabilul/pl titorul poate solicita suspendarea inspecției fiscale. Prevederile art. 127 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(7) Avizul de inspecție fiscală cuprinde:

- a) temeiul juridic al inspecției fiscale;
- b) data de începere a inspecției fiscale;
- c) obligațiile fiscale, alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă, precum și perioadele ce urmează a fi supuse inspecției fiscale;
- d) posibilitatea de a solicita amânarea datei de începere a inspecției fiscale.

ART. 123

Începerea inspeciei fiscale

(1) În situația în care data de începere a inspeciei fiscale înscris în aviz este ulterioară împlinirii termenului prevăzut la art. 122 alin. (2), inspecția fiscală nu poate începe înainte de data înscris în aviz.

(2) Data începerii inspeciei fiscale este data menționată în registrul unic de control ori de câte ori există obligația înregistrării acestuia. În cazul contribuabilului/plătitorului care nu vine sau nu prezintă organului de inspecție fiscală registrul unic de control, acesta dat se înregistrează într-un proces-verbal de constatare. Procesul-verbal se semnează de către organul de inspecție fiscală și contribuabilul/plătitor și se înregistrează la registratura contribuabilului/plătitorului ori de câte ori există o astfel de registratură.

(3) Dacă inspecția fiscală nu poate începe în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data prevăzută în aviz, contribuabilul/plătitorul este înștiințat, în scris, asupra noii date de începere a inspeciei fiscale.

ART. 124

Obligația de colaborare a contribuabilului/plătitorului

(1) La începerea inspeciei fiscale, contribuabilul/plătitorul trebuie informat că poate numi persoane care să dea informații. Dacă informațiile furnizate de contribuabil/plătitor sau de către persoana numită de acesta sunt insuficiente, atunci organul de inspecție fiscală se poate adresa și altor persoane pentru obținerea de informații necesare realizării inspeciei fiscale.

(2) Contribuabilul/Plătitorul are obligația să colaboreze la constatarea stărilor de fapt fiscale. Acesta este obligat să dea informații, să prezinte la locul de desfășurare a inspeciei fiscale toate documentele, precum și orice alte date necesare clarificării situațiilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal.

(3) Pe toată durata exercitării inspeciei fiscale contribuabilul/plătitorul are dreptul de a beneficia de asistență de specialitate sau juridică.

ART. 125

Locul și timpul desfășurării inspeciei fiscale

(1) Inspecția fiscală se desfășoară, de regulă, în spațiile de lucru ale contribuabilului/plătitorului. Contribuabilul/Plătitorul trebuie să pună la dispoziție un spațiu adecvat, precum și logistica necesară desfășurării inspeciei fiscale.

(2) Dacă nu există sau nu poate fi pus la dispoziție un spațiu de lucru adecvat pentru derularea inspeciei fiscale, atunci activitatea de inspecție se poate desfășura la sediul organului fiscal sau în orice alt loc stabilit de comun acord cu contribuabilul/plătitorul.

(3) Indiferent de locul unde se desfășoară inspecția fiscală, organul de inspecție fiscală are dreptul să inspecteze locurile în care se desfășoară activitatea, sau unde se află bunurile impozabile, în prezența contribuabilului/plătitorului ori a unei persoane desemnate de acesta.

(4) Inspecția fiscală se desfășoară, de regulă, în timpul programului de lucru al contribuabilului/plătitorului. Inspecția fiscală se poate desfășura și în afara programului de lucru

al contribuabilului/pl titorului, cu acordul scris al acestuia și cu aprobarea conducătorului organului de inspecție fiscală .

ART. 126

Durata efecturii inspecției fiscale

(1) Durata efecturii inspecției fiscale este stabilită de organul de inspecție fiscală , în funcție de obiectivele inspecției, și nu poate fi mai mare de:

a) 180 de zile pentru contribuabilii mari, precum și pentru contribuabilii/pl titorii care au sedii secundare, indiferent de mărime;

b) 90 de zile pentru contribuabilii mijlocii;

c) 45 de zile pentru ceilalți contribuabili.

(2) În cazul în care inspecția fiscală nu se finalizează într-o perioadă reprezentând dublul perioadei prevăzute la alin. (1), inspecția fiscală încetează, fără a se emite raport de inspecție fiscală și decizie de impunere sau decizie de nemodificare a bazei de impunere. În acest caz, organul de inspecție fiscală poate relua inspecția, cu aprobarea organului ierarhic superior celui care a aprobat inspecția fiscală inițială, o singură dată pentru aceeași perioadă și aceleași obligații fiscale, cu respectarea prevederilor art. 117 alin. (1).

(3) În cazul încetării inspecției fiscale potrivit alin. (2), prevederile art. 111 alin. (2) lit. b) nu sunt aplicabile.

ART. 127

Suspendarea inspecției fiscale

(1) Conducătorul inspecției fiscale competent poate decide suspendarea unei inspecții fiscale în oricare din următoarele situații și numai dacă apariția acestei situații împiedică finalizarea inspecției fiscale:

a) pentru desfășurarea unuia sau mai multor controale încruciate în legătură cu actele și operațiunile efectuate de contribuabilul/pl titorul supus inspecției fiscale;

b) pentru ducerea la îndeplinire a măsurilor dispuse de organul de inspecție fiscală , inclusiv în situația în care acestea privesc elaborarea și prezentarea dosarului preurilor de transfer;

c) pentru emiterea unei decizii a Comisiei fiscale centrale;

d) pentru efectuarea unei expertize, potrivit art. 63;

e) pentru efectuarea de cercetări specifice în vederea identificării unor persoane sau stabilirii realității unor tranzacții;

f) pentru solicitarea de informații sau documente de la autorități, instituții ori terți, inclusiv de la autorități fiscale din alte state, în legătură cu obiectul inspecției fiscale;

g) pentru finalizarea unor acțiuni de control fiscal efectuate în condițiile legii la același contribuabil/pl titor care pot influența rezultatele inspecției fiscale;

h) pentru efectuarea verificărilor la ceilalți membri ai grupului fiscal unic, definit potrivit Codului fiscal;

i) atunci când, în scopul valorificării informațiilor rezultate din alte acțiuni de inspecție fiscală sau obținute de la alte autorități ori de la terți, se impune începerea de îndată a unei inspecții fiscale la un alt contribuabil/pl titor;

j) în alte cazuri temeinic justificate.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), inspecția fiscală este suspendată până la data la care încetează motivul suspendării, dar nu mai mult de 6 luni de la data suspendării.

(3) Conducătorul inspecției fiscale competente poate decide suspendarea unei inspecții fiscale la cererea justificată a contribuabilului/plătitorului. În acest caz, suspendarea nu poate fi mai mare de 3 luni.

(4) Conducătorul inspecției fiscale competente poate decide suspendarea unei inspecții fiscale în situația în care soluționarea contestației formulate împotriva unui act administrativ fiscal emis anterior sau a unei acțiuni în contencios-administrativ, pentru același contribuabil/plătitor, poate influența rezultatele inspecției fiscale în curs. În acest caz, inspecția fiscală se reia după emiterea deciziei de soluționare a contestației sau după data rămânerei definitive a hotărârii judecătorești.

(5) Ori de câte ori conducătorul inspecției fiscale decide suspendarea inspecției, se emite o decizie de suspendare care se comunică contribuabilului/plătitorului.

(6) Data reluării inspecției fiscale se aduce la cunoștință contribuabilului/plătitorului.

(7) Perioadele în care inspecția fiscală este suspendată nu sunt incluse în calculul duratei acesteia.

ART. 128

Reverificarea

(1) Prin excepție de la prevederile art. 118 alin. (3), conducătorul organului de inspecție fiscală poate decide reverificarea unor tipuri de obligații fiscale pentru o anumită perioadă impozabilă, ca urmare a apariției unor date suplimentare necunoscute organului de inspecție fiscală la data efectuării inspecției fiscale, care influențează rezultatele acesteia.

(2) Prin date suplimentare se înțelege informații, documente sau alte înscrisuri obținute ca urmare a unor controale inopinate desfășurate la alți contribuabili/plătitori ori comunicate organului fiscal de către organele de urmărire penală sau de alte autorități publice ori obținute în orice mod de organul de inspecție fiscală, de natură să modifice rezultatele inspecției fiscale anterioare.

(3) La începerea acțiunii de reverificare, organul de inspecție fiscală este obligat să comunice contribuabilului/plătitorului decizia de reverificare, care poate fi contestată în condițiile prezentului cod. Decizia se comunică în condițiile prevăzute la art. 122 alin. (2)-(6). În acest caz nu se emite și nu se comunică aviz de inspecție fiscală.

(4) Decizia de reverificare conține, pe lângă elementele prevăzute la art. 46 și elementele prevăzute la art. 122 alin. (7) lit. b)-d).

ART. 129

Refacerea inspecției fiscale

(1) În situația în care, ca urmare a deciziei de soluționare emise potrivit art. 279 se desființează total sau parțial actul administrativ-fiscal atacat, emis în procedura de inspecție fiscală, organul de inspecție fiscală refacă inspecția fiscală, cu respectarea dispozițiilor art. 276 alin. (3).

(2) Refacerea inspecției fiscale trebuie să respecte strict perioadele fiscale, precum și considerentele deciziei de soluționare a contestației care au condus la desființare, astfel cum acestea sunt menționate în decizie.

(3) Refacerea inspeciei fiscale și emiterea noului act administrativ-fiscal sunt posibile chiar dacă pentru perioadele și obligațiile fiscale vizate de refacere s-a anulat rezerva verificării ulterioare potrivit art. 94 alin. (3).

(4) Refacerea inspeciei fiscale se realizează de către o altă echipă de inspecție fiscală decât cea care a încheiat actul de încheiere.

ART. 130

Dreptul contribuabilului/pl. titorului de a fi informat

(1) Contribuabilul/Pl. titorul trebuie informat pe parcursul desfășurării inspeciei fiscale despre aspectele constatate în cadrul acțiunii de inspecție fiscală, iar la încheierea acesteia, despre constatările și consecințele lor fiscale.

(2) Organul de inspecție fiscală comunică contribuabilului/pl. titorului proiectul de raport de inspecție fiscală, în format electronic sau pe suport hârtie, acordându-i acestuia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere. În acest scop, odată cu comunicarea proiectului de raport, organul de inspecție fiscală comunică și data, ora și locul la care va avea loc discuția finală.

(3) Contribuabilul/Pl. titorul poate renunța la discuția finală, notificând acest fapt organului de inspecție fiscală.

(4) Data încheierii inspeciei fiscale este data programată pentru discuția finală cu contribuabilul/pl. titorul sau data notificării de către contribuabil/pl. titor că renunță la acest drept.

(5) Contribuabilul/Pl. titorul are dreptul să își prezinte, în scris, punctul de vedere cu privire la constatările organului de inspecție fiscală, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data încheierii inspeciei fiscale. În cazul marilor contribuabili termenul de prezentare a punctului de vedere este de cel mult 7 zile lucrătoare. Termenul poate fi prelungit pentru motive justificate cu acordul conducătorului organului de inspecție fiscală.

ART. 131

Rezultatul inspeciei fiscale

(1) Rezultatul inspeciei fiscale se consemnează, în scris, într-un raport de inspecție fiscală, în care se prezintă constatările organului de inspecție fiscală din punctul de vedere factual și legal și consecințele lor fiscale.

(2) Raportul de inspecție fiscală se întocmește la finalizarea inspeciei fiscale și cuprinde toate constatările în legătură cu perioadele și obligațiile fiscale verificate, precum și în legătură cu alte obligații prevăzute de legislația fiscală și contabilă ce au fost obiectul verificării. În cazul în care contribuabilul/pl. titorul și-a exercitat dreptul prevăzut la art. 130 alin. (5), raportul de inspecție fiscală cuprinde și opinia organului de inspecție fiscală, motivată în drept și în fapt, cu privire la punctul de vedere exprimat de contribuabil/pl. titor.

(3) La raportul de inspecție fiscală se anexează, ori de câte ori este cazul, acte privind constatările efectuate la sediul contribuabilului/pl. titorului sau la sediile secundare ale acestuia, cum ar fi procese-verbale încheiate cu ocazia controalelor inopinate sau de constatare la fața locului și alte asemenea acte.

(4) Raportul de inspecție fiscală stă la baza emiterii:

a) deciziei de impunere, pentru diferențe în plus sau în minus de obligații fiscale principale aferente diferențelor de baze de impozitare;

b) deciziei de nemodificare a bazelor de impozitare, dac nu se constata diferen e ale bazelor de impozitare i respectiv de obliga ii fiscale principale;

c) deciziei de modificare a bazelor de impozitare dac se constata diferen e ale bazelor de impozitare, dar f r stabilirea de diferen e de obliga ii fiscale principale.

(5) Deciziile prev zute la alin. (4) se emit n termen de cel mult 25 de zile lucr toare de la data ncheierii inspec iei fiscale.

(6) Deciziile prev zute la alin. (4) se comunic contribuabilului/pl titorului n condi iile art. 47.

ART. 132

Sesizarea organelor de urm rire penal

(1) Organul de inspec ie fiscal are obliga ia de a sesiza organele judiciare competente n leg tur cu constat rile efectuate cu ocazia inspec iei fiscale i care ar putea ntruni elemente constitutive ale unei infrac iuni, n condi iile prev zute de legea penal .

(2) n situa iile prev zute la alin. (1) organul de inspec ie fiscal are obliga ia de a ntocmi proces-verbal semnat de organul de inspec ie fiscal i de c tre contribuabilul/pl titorul supus inspec iei, cu sau f r explica ii ori obiec iuni din partea contribuabilului/pl titorului. n cazul n care cel supus inspec iei fiscale refuz s semneze procesul-verbal, organul de inspec ie fiscal consemneaz despre aceasta n procesul-verbal. n toate cazurile procesul-verbal trebuie comunicat contribuabilului/pl titorului.

(3) Procesul-verbal ntocmit potrivit alin. (2) reprezint act de sesizare i st la baza documenta iei de sesizare a organelor de urm rire penal .

ART. 133

Decizia de impunere provizorie

(1) Pe perioada desf ur rii inspec iei fiscale, organul de inspec ie fiscal emite decizii de impunere provizorii pentru obliga iile fiscale principale suplimentare aferente unei perioade i unui tip de obliga ie verificat . n acest caz, prin excep ie de la prevederile art. 131, nu se ntocmesc rapoart de inspec ie fiscal . n acest scop, organul fiscal informeaz n cel mult 5 zile lucr toare, contribuabilul/pl titorul cu privire la finalizarea unei perioade fiscale i a unui tip de obliga ie fiscal verificat .

(2) Deciziile de impunere provizorii prev zute la alin. (1) se emit la cererea contribuabilului/pl titorului, n scopul pl ii obliga iilor fiscale suplimentare.

(3) Obliga iile fiscale stabilite prin decizii de impunere provizorii se includ n deciziile ntocmite n condi iile art. 131 i se contest împreun cu acestea. Sumele stabilite prin decizie de impunere provizorie se regularizeaz n decizia de impunere emis potrivit art. 131.

(4) Titlul de crean prev zut la alin. (1) devine executoriu la data la care devine executorie decizia de impunere emis potrivit art. 131.

CAP. II

Controlul inopinat

ART. 134

Obiectul controlului inopinat

(1) Organul fiscal poate efectua un control fiscal în tîn area prealabil a contribuabilului/pl titorului, denumit în continuare control inopinat.

(2) Controlul inopinat constă în:

a) verificarea faptic și documentar, în principal, ca urmare a unor informații cu privire la existența unor fapte de încălcare a legislației fiscale;

b) verificarea documentelor și operațiunilor impozabile ale unui contribuabil/pl titor, în corelație cu cele de înute de persoana sau entitatea supus unui control fiscal, denumit control încrucișat;

c) verificarea unor elemente ale bazei de impozitare sau cu privire la situația fiscală faptic, precum și constatarea, analizarea și evaluarea unui risc fiscal specific.

(3) Durata efectuării controlului inopinat este stabilită de conducătorul organului de control, în funcție de obiectivele controlului, și nu poate fi mai mare de 30 de zile.

(4) Pentru aceleași operațiuni și obligațiile fiscale aferente acestora nu se poate derula concomitent și un control inopinat cu o inspecție fiscală derulată la același contribuabil.

ART. 135

Reguli privind desfășurarea controlului inopinat

(1) La începerea controlului inopinat, organul de control este obligat să prezinte contribuabilului/pl titorului legitimația de control și ordinul de serviciu.

(2) Efectuarea controlului inopinat trebuie consemnată în registrul unic de control, potrivit legii.

(3) La finalizarea controlului inopinat se încheie proces-verbal, care constituie mijloc de probă în sensul art. 55. Un exemplar al procesului-verbal se comunică contribuabilului/pl titorului.

(4) Contribuabilul/Pl titorul își poate exprima punctul de vedere față de constatările menționate în procesul-verbal în termen de 5 zile lucrătoare de la comunicare.

(5) Prevederile art. 113 alin. (2) lit. a), b), e), f), g), j), k) și l), art. 118 alin. (8), art. 124, 125 și art. 132 sunt aplicabile în mod corespunzător și în cazul controlului inopinat.

CAP. III

Controlul antifraudă

ART. 136

Competența de efectuare a controlului operativ și inopinat

Controlul operativ și inopinat se efectuează de către inspectorii antifraudă, cu excepția celor din cadrul Direcției de combatere a fraudelor, în condițiile legii.

ART. 137

Reguli privind controlul operativ și inopinat

(1) Controlul operativ și inopinat se poate efectua și în scopul realizării de operațiuni de control tematic care reprezintă activitatea de verificare prin care se urmărește constatarea, analiza și evaluarea unui risc fiscal specific uneia sau mai multor activități economice determinate.

(2) La începerea controlului operativ și inopinat, inspectorul antifraudă este obligat să se legitimeze în condițiile legii.

(3) Ori de câte ori controlul operativ și inopinat se efectuează la sediul social sau la sediile secundare ale contribuabilului/plătitorului, acesta se consemnează în registrul unic de control, potrivit legii.

(4) La finalizarea controlului operativ și inopinat se încheie procese-verbale de control/acte de control, în condițiile legii.

CAP. IV

Verificarea situației fiscale personale de către organul fiscal central

ART. 138

Obiectul și regulile privind verificarea persoanelor fizice

(1) Organul fiscal central are dreptul de a efectua o verificare fiscală a ansamblului situației fiscale personale a persoanei fizice cu privire la impozitul pe venit.

(2) Pentru verificarea situației fiscale personale a persoanei fizice, organul fiscal central efectuează următoarele activități preliminare:

a) analiza de risc pentru stabilirea riscului probabil pentru un grup de persoane fizice sau pentru cazuri punctuale, la solicitarea unor instituții ori autorități publice;

b) selectarea grupului de persoane care vor fi supuse verificării fiscale prealabile documentare;

c) verificarea fiscală prealabilă documentară.

(3) Competența de exercitare a verificării situației fiscale personale și a activităților preliminare acestora se stabilește prin ordin al președintelui A.N.A.F. Aparatul central al A.N.A.F. are competența în efectuarea verificării persoanelor fizice, potrivit prezentului capitol, pe întregul teritoriu al țării.

(4) Prin situație fiscală personală se înțelege totalitatea drepturilor și a obligațiilor de natură patrimonială, a fluxurilor de trezorerie și a altor elemente de natură să determine starea de fapt fiscală reală a persoanei fizice pe perioada verificată.

(5) Verificarea fiscală prealabilă documentară constă în compararea între, pe de o parte, veniturile declarate de persoana fizică sau de plătitorii, pe de altă parte, veniturile estimate determinate în baza situației fiscale personale a persoanei fizice. Această verificare se efectuează având în vedere documentele și informațiile de încredere/obținute de organul fiscal central care au relevanță pentru determinarea situației fiscale, fără notificarea persoanei fizice.

(6) Dacă organul fiscal central constată o diferență semnificativă între, pe de o parte, veniturile declarate de persoana fizică sau de plătitorii, pe de altă parte, veniturile estimate determinate în baza situației fiscale personale, acesta continuă verificarea prevăzută la alin. (1) prin comunicarea avizului de verificare. Diferența este semnificativă dacă între veniturile estimate calculate în baza situației fiscale personale și veniturile declarate de persoana fizică sau

de plătitori este o diferență mai mare de 10% din veniturile declarate, dar nu mai puțin de 50.000 lei.

(7) În situația în care organul fiscal central constată diferențe semnificative conform alin. (6), acesta solicită persoanei fizice prezentarea, în termen de cel mult 60 de zile de la comunicarea avizului de verificare, sub sancțiunea decalării, de documente justificative sau alte clarificări relevante pentru situația sa fiscală. Termenul se poate prelungi cu 30 de zile, o singură dată, la solicitarea justificată a persoanei fizice, cu acordul organului fiscal central.

(8) Persoana supusă verificării are obligația de a depune o declarație de patrimoniu și de venituri la solicitarea organului fiscal central. În situația în care solicitarea are loc odată cu comunicarea avizului de verificare, declarația se depune în termenul prevăzut la alin. (7). În acest caz, solicitarea se anexează la avizul de verificare. În situația în care solicitarea are loc pe perioada verificării, declarația se depune în termen de 15 zile de la data comunicării solicitării.

(9) Elementele de patrimoniu și de venituri ce trebuie declarate de persoana fizică supusă verificării, precum și modelul declarației se stabilesc prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(10) Cu ocazia verificării situației fiscale personale, organul fiscal central stabilește veniturile obținute de persoana fizică în cursul perioadei verificate. În acest scop organul fiscal central utilizează metode indirecte de stabilire a veniturilor, aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(11) În cazul în care există diferențe între veniturile stabilite potrivit alin. (10) și veniturile declarate de persoana fizică, organul fiscal central solicită persoanei fizice informarea și documente pentru clarificarea diferențelor.

(12) Organul fiscal central apreciază asupra metodei indirecte folosite și a întinderii acesteia, în limitele rezonabilității și echității, asigurând o proporție justă între scopul urmărit și mijloacele utilizate pentru atingerea acestuia.

(13) Ori de câte ori, pe parcursul verificării situației fiscale personale, organul fiscal central apreciază că sunt necesare noi documente sau informații relevante pentru verificare, le poate solicita persoanei fizice, în condițiile prezentului cod. În acest caz, organul fiscal central stabilește un termen rezonabil, care nu poate fi mai mic de 10 zile, pentru prezentarea documentelor și/sau a informațiilor solicitate.

(14) Pe parcursul derulării verificării situației fiscale personale, persoana fizică supusă verificării are dreptul să prezinte orice documente justificative sau explicații pentru stabilirea situației fiscale reale. Cu ocazia prezentării documentelor justificative sau explicațiilor, concluziile se consemnează într-un document semnat de ambele părți. În cazul în care persoana fizică verificată refuză semnarea documentului, se consemnează refuzul de semnare.

(15) La începerea verificării situației fiscale personale, persoana fizică verificată este informată că poate numi persoane care să dea informații.

(16) Dacă informațiile persoanei fizice verificate sau cele ale persoanei numite de aceasta sunt insuficiente, atunci organul fiscal central se poate adresa și altor persoane pentru obținerea de informații, în condițiile prezentului cod.

(17) Persoana fizică verificată trebuie informată pe parcursul desfășurării verificării situației fiscale personale asupra constatărilor rezultate din verificare.

(18) Verificarea situației fiscale personale se efectuează o singură dată pentru impozitul pe venit și pentru fiecare perioadă impozabilă.

Drepturile și obligațiile organului fiscal central

În scopul verificării situației fiscale personale, organul fiscal central poate proceda la:

- a) solicitarea, în condițiile legii, de informații de la autorități și instituții publice;
- b) analiza tuturor informațiilor, documentelor și a altor mijloace de probă referitoare la situația fiscală a persoanei fizice verificate;
- c) confruntarea informațiilor obținute prin administrarea mijloacelor de probă cu cele din declarațiile fiscale depuse, conform legii, de persoana fizică verificată sau, după caz, de plătitorii de venit ori terți persoane;
- d) solicitarea, în condițiile legii, de informații, clarificări, explicații, documente și alte asemenea mijloace de probă de la persoana fizică verificată și/sau de la persoane cu care aceasta a avut ori are raporturi economice sau juridice;
- e) discutarea constatrilor organului fiscal central cu persoana fizică verificată și/sau cu împuterniciții acesteia;
- f) stabilirea, dacă este cazul, a bazei de impozitare, ajustată pe fiecare categorie de venit, precum și a obligațiilor fiscale corespunzătoare acesteia;
- g) dispunerea măsurilor asigurătorii, în condițiile legii.

ART. 140

Perioada, locul și durata desfășurării verificării situației fiscale personale

(1) Perioada pentru care se determină starea de fapt fiscală a persoanei fizice verificate este perioada impozabil definită de Codul fiscal.

(2) Verificarea situației fiscale personale se efectuează în cadrul termenului de prescripție a dreptului organului fiscal de a stabili creanțe fiscale.

(3) Verificarea situației fiscale personale se desfășoară la sediul organului fiscal central sau, la cererea persoanei fizice supuse verificării, la domiciliul său ori la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență de specialitate sau juridică potrivit art. 124 alin. (3).

(4) Solicitarea scrisă a persoanei fizice pentru desfășurarea verificării la domiciliul său ori la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență se depune la organul fiscal înainte de data începerii verificării fiscale înscris în avizul de verificare. Cererea se soluționează în termen de 5 zile de la înregistrare.

(5) Pentru efectuarea verificării la domiciliul persoanei fizice sau la domiciliul/sediul persoanei care îi acordă asistență de specialitate ori juridică trebuie ca spațiul pus la dispoziția organului fiscal central să fie adecvat pentru efectuarea verificărilor. Prin spațiul adecvat desfășurării verificărilor se înțelege asigurarea unui spațiu, în limita posibilității persoanei fizice, care să permit desfășurarea activităților legate de controlul documentelor și elaborarea actului de control.

(6) Durata efectuării verificării situației fiscale personale este stabilită de organul fiscal central și nu poate fi mai mare de 6 luni de la data începerii verificării fiscale comunicate, respectiv de 12 luni în cazul în care sunt necesare informații din străinătate.

(7) Perioadele prevăzute de lege sau stabilite de organul fiscal central pentru prezentarea documentelor și/sau a informațiilor solicitate nu sunt incluse în calculul duratei verificării fiscale.

ART. 141

Avizul de verificare

(1) Avizul de verificare prevăzut la art. 138 alin. (6) cuprinde:

- a) temeiul juridic al verificării;
- b) data de începere a verificării;
- c) perioada ce urmează a fi supusă verificării;

d) posibilitatea de a solicita amânarea datei de începere a verificării. Amânarea se poate solicita o singură dată, pentru motive justificate;

e) solicitarea de informații înscrise relevante pentru verificare.

(2) Cererea de amânare prevăzută la alin. (1) lit. d) se soluționează în termen de cel mult 5 zile de la data înregistrării acesteia. În situația în care organul fiscal central a aprobat amânarea datei de începere a verificării fiscale, comunică persoanei fizice data la care a fost reprogramată acțiunea de verificare fiscală.

(3) Prin avizul de verificare, persoana fizică este înștiințată că are dreptul de a beneficia de asistență de specialitate sau juridică.

ART. 142

Suspendarea verificării

(1) Verificarea situației fiscale personale poate fi suspendată când este îndeplinită una dintre următoarele condiții și numai dacă neîndeplinirea acesteia împiedică finalizarea verificării:

- a) pentru efectuarea unei expertize potrivit prezentului cod;
- b) pentru efectuarea de cercetări în vederea identificării unor persoane sau în vederea stabilirii realității unor tranzacții;

c) la solicitarea scrisă a persoanei fizice ca urmare a apariției unei situații obiective, confirmată de organul fiscal central desemnat pentru efectuarea verificării, care conduce la imposibilitatea continuării verificării. Pe parcursul unei verificări, persoana fizică poate solicita suspendarea acesteia doar o singură dată;

d) pentru solicitarea unor informații suplimentare de la terțe persoane sau de la autoritățile fiscale similare din alte state;

e) la propunerea structurii care coordonează activitatea de verificare fiscală a persoanelor fizice, pentru valorificarea unor informații rezultate din alte verificări, primite de la autorități sau instituții publice ori de la terți.

(2) Data de la care se suspendă acțiunea de verificare este comunicată persoanei fizice prin decizie de suspendare.

(3) După încetarea condițiilor care au generat suspendarea, verificarea situației fiscale personale este reluată, data acesteia fiind comunicată în scris persoanei fizice.

ART. 143

Dreptul de colaborare al persoanei fizice verificate

Persoana fizică verificată are dreptul să colaboreze la constatarea stărilor de fapt fiscale, în condițiile legii. Aceasta are dreptul să dea informații, să prezinte înscrise relevante pentru verificarea fiscală, precum și orice alte date necesare clarificării situațiilor de fapt relevante din punct de vedere fiscal.

ART. 144

Reverificarea

Prin excepție de la prevederile art. 138 alin. (18), conducătorul organului fiscal central competent poate decide re-verificarea unei anumite perioade dacă de la data încheierii verificării fiscale și până la data împlinirii termenului de prescripție apar date suplimentare necunoscute organului fiscal la data efectuării verificării.

ART. 145

Raportul de verificare

(1) Rezultatul verificării situației fiscale personale se consemnează într-un raport scris în care se prezintă constatările din punct de vedere factual și legal.

(2) La raportul privind rezultatele verificării se anexează documentele care au stat la baza constatărilor, documentele întâlnirilor și orice alte acte care au legătură cu constatările efectuate în cauză. Documentele prezentate de persoana fizică verificată se predau organului fiscal central, sub semnătură.

(3) La finalizarea verificării situației fiscale personale, organul fiscal central prezintă persoanei fizice constatările și consecințele lor fiscale, acordându-i acesteia posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere potrivit art. 9, cu excepția cazului în care bazele de impozitare nu au suferit nicio modificare în urma verificării sau a cazului în care persoana fizică renunță la acest drept și notifică, în scris, acest fapt organului fiscal.

(4) Data, ora și locul prezentării concluziilor se comunică, în scris, persoanei fizice, în timp util.

(5) Persoana fizică are dreptul să prezinte, în scris, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data prezentării concluziilor, punctul de vedere cu privire la constatările verificării situației fiscale personale, punct de vedere ce se anexează la raportul de verificare și asupra căruia organul fiscal central se pronunță în cuprinsul raportului.

ART. 146

Decizia de impunere

(1) Raportul prevăzut la art. 145 stă la baza emiterii deciziei de impunere sau, după caz, a unei decizii de încetare a procedurii de verificare, în cazul în care nu se ajustează baza de impozitare.

(2) Decizia de impunere sau de încetare a procedurii de verificare se comunică persoanei fizice verificate.

(3) În cazul în care se constată că declarațiile fiscale, documentele și informațiile prezentate în cadrul procedurii de verificare sunt incorecte, incomplete, false sau dacă persoana fizică verificată refuză, în cadrul aceleiași proceduri, prezentarea documentelor pentru verificare ori acestea nu sunt prezentate în termenul legal sau persoana se sustrage prin orice alte mijloace de la verificare, organul fiscal central stabilește baza de impozitare ajustată pentru impozitul pe venit și emite decizia de impunere.

ART. 147

Alte norme aplicabile

Dispozițiile prezentului capitol se completează cu dispozițiile capitolului I în măsura în care nu contravin regulilor speciale privind verificarea situației fiscale personale.

CAP. V

Verificarea documentar

ART. 148

Sfera și obiectul verificării documentare

(1) Pentru stabilirea corectă a situației fiscale a contribuabilului/pl titorului, organul fiscal poate proceda la o verificare documentar .

(2) Verificarea documentar constă în efectuarea unei analize de coerență a situației fiscale a contribuabilului/pl titorului, pe baza documentelor existente la dosarul fiscal al contribuabilului/pl titorului, precum și pe baza oricăror informații și documente transmise de terți sau de inute de organul fiscal, care au relevanță pentru determinarea situației fiscale.

ART. 149

Rezultatul verificării documentare

(1) În situația în care, ca urmare a verificării documentare, organul fiscal constată diferențe față de creanțele fiscale, veniturile sau bunurile impozabile și/sau informațiile în legătură cu acestea declarate de contribuabil/pl titor, acesta în timp ce contribuabilul/pl titorul despre constatările efectuate. Odată cu înțelegerea, organul fiscal solicită documentele pe care contribuabilul/pl titorul trebuie să le prezinte în vederea clarificării situației fiscale.

(2) În cazul în care documentele solicitate potrivit alin. (1) nu au fost prezentate de contribuabil/pl titor în termen de 30 de zile de la comunicarea în timp ce sau documentele prezentate nu sunt suficiente pentru clarificarea situației fiscale, organul fiscal stabilește diferențele de creanțe fiscale datorate prin emiterea unei decizii de impunere sau dispune măsurile necesare respectării prevederilor legale, după caz.

(3) Decizia de impunere prevăzută la alin. (2) este o decizie sub rezerva verificării ulterioare.

(4) Decizia de impunere emisă în condițiile prezentului articol fără audierea contribuabilului/pl titorului este nulă .

CAP. VI

Dispoziții finale privind controlul fiscal efectuat de organul fiscal central

ART. 150

Regimul actelor de sesizare a organelor de urmărire penală

(1) Procesele-verbale de sesizare a organelor de urmărire penală prin care organele fiscale constată situații de fapt ce ar putea întruni elementele constitutive ale unei infracțiuni, precum și procesele-verbale încheiate la solicitarea organelor de urmărire penală , prin care se evaluează prejudiciul nu sunt acte administrativ-fiscale în sensul prezentului cod.

(2) Pe baza proceselor-verbale prevăzute la alin. (1), organul fiscal organizează evidența fiscală a sumelor reprezentând prejudiciul înscrise în aceste procese-verbale, distinct de evidența creanțelor fiscale.

(3) Contribuabilul/Pl titorul sau alt persoan interesat poate s pl teasc sumele înscrise în procesele-verbale prev zute la alin. (1) sau, dup caz, preten iile organului fiscal înscrise în documentele prin care s-a constituit parte civil în procesul penal.

(4) Ori de câte ori, prin actele emise de organele judiciare, rezult c persoana care a efectuat plata nu datoreaz sumele achitate, acestea se restituie. În acest caz, dreptul la restituire se na te la data comunic rii actului de c tre organul judiciar.

(5) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprob astfel:

a) prin ordin al pre edintelui A.N.A.F., în cazul crean elor fiscale administrate de organul fiscal central;

b) prin ordin comun al ministrului dezvolt rii regionale i administra iei publice i al ministrului finan elor publice, în cazul crean elor fiscale administrate de organele fiscale locale.

ART. 151

Dispozi ii finale privind controlul fiscal efectuat de organul fiscal central i local

(1) Delimitarea competen elor diferitelor structuri de control din cadrul A.N.A.F. se realizeaz prin ordin al pre edintelui A.N.A.F.

(2) Structurile de control din cadrul A.N.A.F. au obliga ia de a colabora în scopul efectu rii controlului fiscal prev zut de prezentul titlu, în condi iile stabilite prin ordinul prev zut la alin. (1).

(3) Delimitarea competen elor diferitelor structuri de control din cadrul organului fiscal local se realizeaz prin hot rre a autorit ii deliberative.

TITLUL VII

Colectarea crean elor fiscale

CAP. I

Dispozi ii generale

ART. 152

Colectarea crean elor fiscale

(1) În sensul prezentului titlu, colectarea crean elor fiscale reprezint totalitatea activit ilor care au ca scop stingerea crean elor fiscale.

(2) Colectarea crean elor fiscale se face în temeiul unui titlu de crean fiscal sau al unui titlu executoriu, dup caz.

ART. 153

Eviden a crean elor fiscale

(1) În scopul exercit rii activit ii de colectare a crean elor fiscale, organul fiscal organizeaz , pentru fiecare contribuabil/pl titor, eviden a crean elor fiscale i modul de stingere a acestora. Eviden a se organizeaz pe baza titlurilor de crean fiscal i a actelor referitoare la stingerea crean elor fiscale.

(2) Contribuabilul/Plătitorul are acces la informațiile din evidența creanțelor fiscale, la cererea acestuia, adresată organului fiscal competent.

(3) Accesul la evidența creanțelor fiscale se efectuează potrivit procedurii și condițiilor aprobate, astfel:

a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul evidenței creanțelor fiscale organizate de organul fiscal central;

b) prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice, în cazul evidenței creanțelor fiscale organizate de organul fiscal local.

ART. 154

Scadența creanțelor fiscale

(1) Creanțele fiscale sunt scadente la expirarea termenelor prevăzute de Codul fiscal sau de alte legi care le reglementează.

(2) În cazul în care legea nu prevede scadența, aceasta se stabilește astfel:

a) prin ordin al ministrului finanțelor publice, în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central;

b) prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice, în cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale locale.

(3) Pentru creanțele fiscale administrate de organul fiscal central stabilite pe baza declarațiilor de impunere, care se plătesc în contul unic și care au scadență diferită de data de 25, aceasta se înlocuiește cu data de 25 a lunii prevăzute de actul normativ care le reglementează.

ART. 155

Prevederi speciale privind scadența și declararea creanțelor fiscale

(1) Persoanele juridice care, în cursul unei perioade fiscale, se dizolvă cu lichidare potrivit legii, au obligația să depună declarațiile fiscale și să plătească obligațiile fiscale aferente până la data depunerii bilanșului în condițiile legii.

(2) Creanțele fiscale administrate de organul fiscal central pentru care, potrivit Codului fiscal sau altor legi care le reglementează, scadența și/sau termenul de declarare se împlinesc la 25 decembrie, sunt scadente și/sau se declară până la data de 21 decembrie. În situația în care data de 21 decembrie, este zi nelucrătoare, creanțele fiscale sunt scadente și/sau se declară până în ultima zi lucrătoare anterioară datei de 21 decembrie.

(3) Obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal central prin decizii de plăți anticipate comunicate după expirarea termenelor de plată prevăzute de Codul fiscal, în cazul contribuabililor care nu au avut obligația efectuării de plăți anticipate în anul precedent întrucât nu au realizat venituri sunt scadente în termen de 5 zile de la data comunicării deciziei de plăți anticipate.

ART. 156

Termenele de plată

(1) Pentru diferențele de obligații fiscale principale și pentru obligațiile fiscale accesorii, stabilite prin decizie potrivit legii, termenul de plată se stabilește în funcție de data comunicării deciziei, astfel:

a) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 1-15 din lună, termenul de plată este până la data de 5 a lunii următoare, inclusiv;

b) dacă data comunicării este cuprinsă în intervalul 16-31 din lună, termenul de plată este până la data de 20 a lunii următoare, inclusiv.

(2) Dispozițiile alin. (1) sunt aplicabile în mod corespunzător în următoarele cazuri:

a) al deciziei de atragere a răspunderii solidare, emisă potrivit art. 26;

b) al deciziei emise potrivit art. 100 în cazul în care legea nu prevede un alt termen de plată;

c) al deciziei de impunere emise de organul fiscal, potrivit legii, pe baza declarațiilor rectificative depuse de contribuabil.

(3) Pentru obligațiile fiscale evaluate alonate la plată, precum și pentru accesoriile acestora termenul de plată se stabilește prin documentul prin care se acordă alonarea.

ART. 157

Obligații fiscale restante

(1) Prin obligații fiscale restante se înțelege:

a) obligații fiscale pentru care s-a împlinit scadența sau termenul de plată;

b) diferențele de obligații fiscale principale și accesorii stabilite prin decizie de impunere, chiar dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut la art. 156 alin. (1).

(2) Nu sunt considerate obligații fiscale restante:

a) obligațiile fiscale pentru care s-au acordat și sunt în derulare înlesniri la plată, potrivit legii, dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut în actul de acordare a înlesnirii;

b) obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale a căror executare este suspendată în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare;

c) obligațiile fiscale cu termene de plată viitoare stabilite în planul de reorganizare judiciar aprobat în condițiile legii.

(3) Nu se consideră un contribuabil înregistrează obligații fiscale restante în situația în care suma obligațiilor fiscale înscrise în certificatul de atestare fiscal emis de organul fiscal, este mai mică sau egală cu suma de rambursat/restituit. În certificatul de atestare fiscal se face mențiune în acest sens.

ART. 158

Certificatul de atestare fiscal emis de organul fiscal central

(1) Certificatul de atestare fiscal se emite de organul fiscal central competent la solicitarea contribuabilului/plătitorului. Certificatul se emite și din oficiu sau la solicitarea altor autorități publice, în cazurile și în condițiile prevăzute de regulamentele legale în vigoare, precum și la solicitarea oricărei persoane care deține titluri de participare la o societate.

(2) Certificatul de atestare fiscal se eliberează pe baza datelor cuprinse în evidența creanțelor fiscale a organului fiscal central competent și cuprinde obligațiile fiscale restante existente în sold în ultima zi a lunii anterioare depunerii cererii și nestinse până la data eliberării

acestui, precum și alte creanțe bugetare individualizate în titluri executorii emise potrivit legii și existente în evidența organului fiscal central în vederea recuperării.

(3) În certificatul de atestare fiscal se înscriu orice alte mențiuni cu privire la situația fiscală a contribuabilului/pl. titorului, prevăzute prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(4) Organul fiscal central emitent înscrie în certificatul de atestare fiscal sumele certe, lichide și exigibile pe care contribuabilul/pl. titorul solicitant le are de încasat de la autorități contractante definite potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 337/2006, cu modificările și completările ulterioare. Înscrierea se face în baza unui document eliberat de autoritatea contractantă prin care se certifică faptul că sumele sunt certe, lichide și exigibile.

(5) Certificatul de atestare fiscal se emite în maximum 3 zile lucrătoare de la data depunerii cererii și poate fi utilizat de persoana interesată pe o perioadă de până la 30 de zile de la data eliberării. În cazul persoanelor fizice, perioada în care poate fi utilizat este de până la 90 de zile de la data eliberării. Pe perioada de utilizare, certificatul poate fi prezentat de contribuabil/pl. titor, în original sau în copie legalizată, oricărui solicitant.

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (5), în situația contribuabilului/pl. titorului supus unei inspecții fiscale și care solicită eliberarea unui certificat de atestare fiscal în scopul radierii din registrele în care a fost înregistrat, certificatul de atestare fiscal se emite în termen de 5 zile lucrătoare de la data emiterii deciziei de impunere sau a deciziei de nemodificare a bazei de impozitare, după caz.

ART. 159

Certificatul de atestare fiscal emis de organul fiscal local

(1) Certificatul de atestare fiscal se emite de organul fiscal local, la solicitarea contribuabilului/pl. titorului. Certificatul se emite și la solicitarea autorităților publice în cazurile și în condițiile prevăzute de reglementările legale în vigoare, precum și la solicitarea notarului public, conform delegării date de către contribuabil.

(2) Certificatul de atestare fiscal se eliberează pe baza datelor cuprinse în evidența creanțelor fiscale a organului fiscal local și cuprinde obligațiile fiscale restante și, după caz, obligațiile fiscale scadente până în prima zi a lunii următoare depunerii cererii, precum și alte creanțe bugetare individualizate în titluri executorii emise potrivit legii și existente în evidența organului fiscal local în vederea recuperării.

(3) Certificatul de atestare fiscal se emite în termen de cel mult două zile lucrătoare de la data solicitării și este valabil 30 de zile de la data emiterii.

(4) Certificatul de atestare fiscal emis în condițiile prezentului articol poate fi prezentat în original sau în copie legalizată oricărui solicitant.

(5) Pentru înstrinarea dreptului de proprietate asupra clădirilor, terenurilor și a mijloacelor de transport, proprietarii bunurilor ce se înstrinează trebuie să prezinte certificate de atestare fiscală prin care să se ateste achitarea tuturor obligațiilor de plată datorate bugetului local al unității administrativ-teritoriale în această rațiune se află înregistrat fiscal bunul ce se înstrinează, potrivit alin. (2). Pentru bunul ce se înstrinează, proprietarul bunului trebuie să achite impozitul datorat pentru anul în care se înstrinează bunul, cu excepția cazului în care pentru bunul ce se înstrinează impozitul se datorează de altă persoană decât proprietarul.

(6) Actele prin care se înstrinează clădiri, terenuri, respectiv mijloace de transport, cu încalcarea prevederilor alin. (5), sunt nule de drept.

(7) Prevederile alin. (5) și (6) nu sunt aplicabile în cazul procedurii de executare silită, procedurii insolvenței și procedurilor de lichidare.

ART. 160

Solicitarea certificatului de atestare fiscală de către alte persoane decât contribuabilul

(1) Orice persoană fizică sau juridică, alta decât cea prevăzută la art. 69 alin. (4), poate solicita organelor fiscale certificatul de atestare fiscală sau documente care să ateste situația fiscală a unui contribuabil numai cu acordul scris al contribuabilului în cauză.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), ori de câte ori se dezbate succesiunea unei persoane fizice decedate, notarul public are obligația de a solicita organului fiscal central și organului fiscal local, certificatul de atestare fiscală pentru persoana fizică pentru care se dezbate succesiunea.

ART. 161

Plata obligațiilor fiscale în cazuri speciale

Orice persoană poate efectua, pentru sine sau pentru altă persoană, plata unor obligații fiscale pentru care s-a împlinit termenul de prescripție a dreptului de a stabili obligații fiscale sau termenul de prescripție a dreptului de a cere executarea silită ori obligațiile fiscale erau datorate de o persoană juridică care și-a încetat existența. Persoana care efectuează plata trebuie să depună la organul fiscal o declarație pe propria răspundere cu privire la oprirea efectuarii unei asemenea plăți.

ART. 162

Publicarea listelor debitorilor care înregistrează obligații fiscale restante

(1) Organele fiscale au obligația de a publica pe pagina de internet proprie lista debitorilor persoane fizice și juridice care înregistrează obligații fiscale restante, precum și cuantumul acestor obligații.

(2) Lista se publică trimestrial, până în ultima zi a primei luni din trimestrul următor celui de raportare și cuprinde obligațiile fiscale restante la sfârșitul trimestrului și neachitate la data publicării listei, al căror plafon se stabilește astfel:

a) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, prin ordin al președintelui A.N.A.F.;

b) în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre a consiliului local.

(3) Înainte de publicare, obligațiile fiscale restante se notifică debitorilor. Obligațiile fiscale ale sediilor secundare plătitoare de salarii și venituri asimilate salariilor se notifică persoanei în structura creșterea acestora funcționează.

(4) În termen de 15 zile de la achitarea integrală a obligațiilor fiscale datorate, organul fiscal competent operează modificările pentru fiecare debitor care și-a achitat aceste obligații.

(5) Prevederile prezentului articol se aplică și pentru obligațiile fiscale stabilite prin titluri de creanță împotriva cărora contribuabilul a exercitat acțiunile de atac prevăzute de lege, până la

soluționarea cererilor de atac, caz în care organul fiscal face mențiuni cu privire la această situație. Ori de câte ori contribuabilul obține suspendarea executării actului administrativ fiscal în condițiile Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, sunt aplicabile prevederile alin. (4).

CAP. II

Stingerea creanțelor fiscale prin plată, compensare și restituire

ART. 163

Dispoziții privind efectuarea plății

(1) Plățile către organul fiscal se efectuează prin intermediul băncilor, trezoreriilor și al altor instituții autorizate să deruleze operațiuni de plată.

(2) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central debitorii efectuează plata acestora într-un cont unic, prin utilizarea unui ordin de plată pentru Trezoreria Statului pentru obligațiile fiscale datorate bugetului de stat și a unui ordin de plată pentru Trezoreria Statului pentru celelalte obligații fiscale. Tipurile de obligații fiscale supuse acestor prevederi se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(3) Distribuirea sumelor din contul unic se face de organul fiscal competent, distinct pe fiecare buget sau fond, după caz, proporțional cu obligațiile fiscale datorate.

(4) În cazul în care suma plătită nu acoperă obligațiile fiscale datorate unui buget sau fond, distribuirea în cadrul fiecărui buget sau fond se face în următoarea ordine:

- a) pentru toate impozitele și contribuțiile sociale cu reineri la surs;
- b) pentru toate celelalte obligații fiscale principale;
- c) pentru obligațiile fiscale accesorii aferente obligațiilor prevăzute la lit. a) și b).

(5) În cazul în care suma achitată nu acoperă toate obligațiile fiscale aferente uneia dintre categoriile prevăzute la alin. (4), distribuirea se face, în cadrul categoriei respective, proporțional cu obligațiile fiscale datorate.

(6) Metodologia de distribuire a sumelor plătite în contul unic și de stingere a obligațiilor fiscale se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(7) Plata obligațiilor fiscale, altele decât cele prevăzute la alin. (2), se efectuează de către debitori, distinct pe fiecare tip de creanță fiscală.

(8) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, debitorii efectuează plata acestora potrivit prevederilor alin. (7). Dispozițiile alin. (1), (9), (11) și (12) sunt aplicabile și plăților efectuate la organul fiscal local.

(9) Plata obligațiilor fiscale se efectuează de debitor. Plata poate fi efectuată în numele debitorului și de către o altă persoană decât acesta.

(10) Prin excepție de la prevederile alin. (3), în cazul în care debitorii beneficiază de înlesniri la plată potrivit reglementărilor legale în vigoare ori se află sub incidența legislației privind insolvența, distribuirea sumelor achitate în contul unic se efectuează de către organul fiscal competent, potrivit ordinii prevăzute la art. 165 alin. (1) sau (6), după caz, indiferent de tipul de creanță.

(11) În cazul stingerii prin plată a obligațiilor fiscale, momentul plății este:

a) în cazul plăților în numerar, data înscrisă în documentul de plată eliberat de organul fiscal, unitățile Trezoreriei Statului sau organele ori persoanele abilitate de acestea;

b) în cazul plăților efectuate prin mandat postal, data poștei, înscrisă pe mandatul postal;

c) în cazul plăților efectuate prin decontare bancară, data la care băncile debitează contul persoanei care efectuează plata pe baza instrumentelor de decontare specifice, astfel cum această informație este transmisă prin mesajul electronic de plată de către instituția bancară inițiatoare, potrivit reglementărilor specifice în vigoare, cu excepția situației prevăzute la art. 177, data putând fi dovedită prin extrasul de cont;

d) în cazul plăților efectuate prin intermediul cardurilor bancare, data la care a fost efectuat tranzacția, astfel cum este confirmat prin procedura de autorizare a acesteia. În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, procedurile și tipurile de creanțe fiscale care pot fi plătite prin intermediul cardurilor bancare se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(12) În cazul stingerii obligațiilor fiscale prin valorificarea garanției constituite potrivit art. 211 lit. a), data stingerii este data constituirii garanției.

ART. 164

Dispoziții privind corectarea erorilor din documentele de plată întocmite de debitori

(1) Plata obligațiilor fiscale efectuată într-un cont bugetar eronat este valabilă, de la momentul efectuării acesteia, în condițiile prezentului articol. La cererea debitorului, organul fiscal competent efectuează îndreptarea erorilor din documentele de plată întocmite de debitor, în sumele din contul debitorului înscrise în documentul de plată, cu condiția debitării contului acestuia și a creditării unui cont bugetar.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și în cazul în care plata s-a efectuat în alt buget decât cel al cui venit este creanța fiscală plătită, cu condiția ca acestea să fie administrate de același organ fiscal iar plata să nu fi stins creanțele datorate bugetului în care s-a încasat suma plătită eronat, cu excepția cazului în care în evidența fiscală debitorul înregistrează sume plătite în plus cel puțin la nivelul plății eronate.

(3) În cazul plăților efectuate în alt buget, organul fiscal competent dispune unității Trezoreriei Statului transferul sumelor plătite eronat către bugetul cui obligația fiscală este datorată.

(4) În situația în care plata obligațiilor fiscale s-a efectuat utilizând un cod de identificare fiscal eronat, eroarea din documentul de plată poate fi corectată cu condiția ca plata să nu fi stins creanțele datorate bugetului în care s-a încasat suma plătită eronat, cu excepția cazului în care în evidența fiscală debitorul înregistrează sume plătite în plus cel puțin la nivelul plății eronate. În acest caz, cererea de îndreptare a erorii se depune de cel care a efectuat plata la organul fiscal competent.

(5) Cererea de îndreptare a erorilor din documentele de plată poate fi depusă în termen de 5 ani, sub sancțiunea decăderii. Termenul începe să curgă de la data de 1 ianuarie a anului următor celui în care s-a efectuat plata.

(6) Procedura de îndreptare a erorilor din documentele de plată se aprobă astfel:

a) prin ordin al ministrului finanțelor publice, în cazul plăților efectuate la organul fiscal central;

b) prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice, în cazul plăților efectuate la organul fiscal local.

ART. 165

Ordinea stingerii obligațiilor fiscale

(1) Dacă un debitor datorează mai multe tipuri de obligații fiscale, iar suma plătită nu este suficientă pentru a stinge toate obligațiile, atunci se stinge obligația fiscală pe care o indică debitorul, potrivit legii, sau care este distribuită potrivit prevederilor art. 163, după caz, stingerea efectuându-se, de drept, în următoarea ordine:

a) toate obligațiile fiscale principale, în ordinea vechimii, și apoi obligațiile fiscale accesorii, în ordinea vechimii;

b) obligațiile cu scadențe viitoare, la solicitarea debitorului.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local cu suma plătită se sting cu prioritate amenzile contravenționale individualizate în titluri executorii, în ordinea vechimii, chiar dacă debitorul indică un alt tip de obligație fiscală. Aceste prevederi nu se aplică în cazul plății taxelor astfel cum sunt definite la art. 1 pct. 36.

(3) În scopul stingerii obligațiilor fiscale, vechimea acestora se stabilește astfel:

a) în funcție de scadență, pentru obligațiile fiscale principale;

b) în funcție de termenul de plată prevăzut la art. 156 alin. (1), pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de organul fiscal competent, precum și pentru obligațiile fiscale accesorii;

c) în funcție de data depunerii la organul fiscal a declarațiilor fiscale rectificative, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de contribuabil/plătitor, în cazul în care legea prevede obligația acestuia de a calcula cuantumul obligației fiscale;

d) în funcție de data primirii, în condițiile legii, a titlurilor executorii transmise de alte instituții.

(4) Pentru beneficiarii unei plăți, ordinea de stingere este următoarea:

a) ratele de egalare și/sau, după caz, obligațiile fiscale de acordare a plății depinde menținerea valabilității plății;

b) sumele datorate în contul următoarelor rate din graficul de plată, până la concurența cu suma egalată la plată sau până la concurența cu suma achitată, după caz.

(5) Pentru beneficiarii unei plăți, ordinea de stingere este următoarea:

a) obligațiile fiscale datorate, altele decât cele care fac obiectul plății;

b) obligațiile fiscale amânate la plată.

(6) Cu excepția situațiilor prevăzute la art. 167 alin. (11) și (12), pentru debitorii care se află sub incidența legislației privind insolvența, ordinea de stingere este următoarea:

a) obligații fiscale nescute după data deschiderii procedurii insolvenței, în ordinea vechimii;

b) sume datorate în contul ratelor din programele de plăți ale obligațiilor fiscale, cuprinse în planul de reorganizare judiciar confirmat, precum și obligațiile fiscale accesorii datorate pe perioada reorganizării, dacă în plan s-au prevăzut calcularea și plata acestora;

c) obligații fiscale nescute anterior datei la care s-a deschis procedura insolvenței, în ordinea vechimii, până la stingerea integrală a acestora, în situația contribuabililor aflați în stare de faliment;

d) alte obligații fiscale în afara celor prevăzute la lit. a)-c).

(7) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul contribuabililor care beneficiază de ajutor de stat sub formă de subvenții de la bugetul de stat pentru completarea veniturilor proprii,

potrivit legii, se sting cu prioritate obligațiile fiscale aferente perioadei fiscale la care se refer subvenția, indiferent dacă plata este efectuată din subvenție sau din veniturile proprii.

(8) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul obligațiilor fiscale de plată stabilite de organele de inspecție fiscală, precum și a amenzilor de orice fel, se stinge cu prioritate obligația fiscală sau amenda pe care o alege contribuabilul.

(9) Organul fiscal competent comunică debitorului modul în care a fost efectuată stingerea obligațiilor fiscale, cu cel puțin în 5 zile înainte de următorul termen de plată a obligațiilor fiscale.

ART. 166

Reguli speciale privind stingerea creanțelor fiscale prin plată sau compensare

(1) Plățile efectuate de către debitori nu se distribuie și nu sting obligațiile fiscale înscrise în titluri executorii pentru care executarea silită este suspendată în condițiile art. 233 alin. (1) lit. a) și d) și alin. (7), cu excepția situației în care contribuabilul optează pentru stingerea acestora potrivit art. 165 alin. (8).

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și în cazul stingerii obligațiilor fiscale prin compensare.

ART. 167

Compensarea

(1) Prin compensare se sting creanțele statului sau unităților administrativ-teritoriale ori subdiviziunilor acestora reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat cu creanțele debitorului reprezentând sume de rambursat, de restituit sau de plată de la buget, până la concurența celei mai mici sume, când ambele părți dobândesc reciproc atât calitatea de creditor, cât și pe cea de debitor, cu condiția ca respectivele creanțe să fie administrate de aceeași autoritate publică, inclusiv unitățile subordonate acesteia. Prin sume de plată de la buget se înleag sumele pe care statul sau unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială trebuie să le plătească unei persoane, inclusiv cele care rezultă din raporturi juridice contractuale, dacă acestea sunt stabilite prin titluri executorii.

(2) Creanțele debitorului se compensează cu obligațiile datorate aceluiași buget, urmând ca din diferență rămasă să fie compensate obligațiile datorate altor bugete, în mod proporțional, cu respectarea condițiilor prevăzute la alin. (1).

(3) Creanțele fiscale rezultate din raporturi juridice vechi se compensează cu creanțele debitorului reprezentând sume de restituit de aceeași natură. Eventualele diferențe rămase se compensează cu alte obligații fiscale ale debitorului, în ordinea prevăzută la alin. (2).

(4) Dacă legea nu prevede altfel, compensarea operează de drept la data la care creanțele există deodată, fiind deopotrivă certe, lichide și exigibile.

(5) În sensul prezentului articol, creanțele sunt exigibile:

a) la data scadenței, potrivit art. 154 sau 155, după caz;

b) la termenul prevăzut de lege pentru depunerea decontului cu sumă negativă de TVA cu opțiune de rambursare, în limita sumei aprobate la rambursare prin decizia emisă de organul fiscal central, potrivit legii;

c) la data depunerii cererii de restituire, în limita sumei aprobate pentru restituire prin decizia emisă de organul fiscal central, potrivit legii, pentru cererile de restituire a accizei sau taxei pe valoarea adăugată, după caz, depuse potrivit Codului fiscal;

d) la data comunicării deciziei, pentru obligațiile fiscale principale, precum și pentru obligațiile fiscale accesorii stabilite de organul fiscal competent prin decizie;

e) la data depunerii la organul fiscal a declarațiilor de impunere rectificative, pentru diferențele de obligații fiscale principale stabilite de contribuabil/plătitor în cazul în care legea prevede obligația acestuia de a calcula cuantumul obligațiilor fiscale;

f) la data comunicării actului de individualizare a sumei, pentru obligațiile de plată de la buget;

g) la data primirii, în condițiile legii, de către organul fiscal a titlurilor executorii emise de alte instituții, în vederea executării silite;

h) la data nașterii dreptului la restituire pentru sumele de restituit potrivit art. 168, astfel:

1. la data plății pentru sumele achitate în plus față de obligațiile fiscale datorate;

2. la data prevăzută de lege pentru depunerea declarației anuale de impozit pe profit, în cazul impozitului pe profit de restituit rezultat din regularizarea anuală, potrivit legii. Restituirea se face în limita sumei rămase după regularizarea impozitului anual cu plățile anticipate neachitate;

3. la data emiterii deciziei de impunere anuală, în cazul impozitului pe venit de restituit rezultat din regularizarea anuală, potrivit legii. Restituirea se face în limita sumei rămase după regularizarea impozitului anual cu plățile anticipate neachitate;

4. la data procesului-verbal de distribuire, pentru sumele rămase după efectuarea distribuirii prevăzute la art. 258;

5. la data prevăzută de lege pentru depunerea declarației fiscale, în cazul sumelor de restituit rezultate din regularizarea prevăzută la art. 170;

6. la data depunerii cererii de restituire, în limita sumei aprobate pentru restituire prin decizia emisă de organul fiscal potrivit legii, pentru celelalte cazuri de sume de restituit.

(6) Creanțele fiscale rezultate din cesiunea notificată potrivit prevederilor art. 28 se sting prin compensare cu obligațiile cesionarului la data notificării cesiunii.

(7) Compensarea se constată de către organul fiscal competent, la cererea debitorului sau din oficiu. Dispozițiile art. 165 privind ordinea stingerii datoriilor sunt aplicabile în mod corespunzător.

(8) Organul fiscal competent comunică debitorului decizia cu privire la efectuarea compensării, în termen de 7 zile de la data efectuării operațiunii.

(9) Se compensează, în condițiile prezentului articol, suma negativă a taxei pe valoarea adăugată din decontul de taxă cu opțiune de rambursare depus de reprezentantul unui grup fiscal constituit potrivit Codului fiscal cu obligațiile fiscale ale membrilor grupului fiscal, în următoarea ordine:

a) obligațiile fiscale ale reprezentantului grupului fiscal;

b) obligațiile fiscale ale celorlalți membri ai grupului fiscal, la alegerea organului fiscal central.

(10) În cazul în care taxa pe valoarea adăugată de plată se stinge prin regularizare cu suma negativă de taxă, potrivit Codului fiscal, data stingerii taxei de plată este data prevăzută de lege pentru depunerea decontului în care s-a efectuat regularizarea.

(11) Pentru debitorii care se află sub incidența legislației privind insolvența și care depun un decont cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată cu opțiune de rambursare după data deschiderii procedurii insolvenței, suma aprobată la rambursare se compensează în condițiile prezentului articol cu obligațiile fiscale nescute după data deschiderii procedurii insolvenței.

(12) Prin excepție de la prevederile alin. (11), suma negativă de taxă pe valoarea adăugată solicitată la rambursare în primul decont depus după data deschiderii procedurii insolvenței, potrivit Codului fiscal, se compensează, în condițiile prezentului articol, cu obligațiile fiscale ale debitorului nescute anterior deschiderii procedurii.

ART. 168

Restituiri de sume

(1) Se restituie, la cerere, contribuabilului/plătitorului orice sumă plătită sau încasată fără a fi datorată.

(2) În situația în care s-a făcut o plată fără a fi datorată, cel pentru care s-a făcut astfel plata are dreptul la restituirea sumei respective.

(3) Prevederile prezentului articol se aplică și pentru sumele de restituit ca urmare a aplicării, potrivit legii, a scutirii indirecte sau a altor asemenea scutiri.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1), se restituie din oficiu următoarele sume:

a) cele de restituit, reprezentând diferențele de impozite rezultate din regularizarea anuală a impozitului pe venit datorat de persoanele fizice, care se restituie în termen de cel mult 60 de zile de la data comunicării deciziei de impunere;

b) cele încasate prin poprire, în plus față de creanțele fiscale pentru care s-a înființat poprirea, care se restituie în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data încasării.

(5) Diferențele de impozit pe venit și/sau contribuții sociale de restituit mai mici de 10 lei rămân în evidența fiscală spre a fi compensate cu datorii viitoare, urmând să se restituie atunci când suma cumulată a acestora depășește limita menționată.

(6) Prin excepție de la alin. (5), diferențele mai mici de 10 lei se restituie în numerar numai la solicitarea contribuabilului/plătitorului.

(7) În cazul restituirii sumelor în valută confiscate, aceasta se realizează conform legii, în lei la cursul de referință al pieței valutare pentru euro, comunicat de Banca Națională a României, de la data rămânării definitivă a hotărârii judecătorești prin care se dispune restituirea.

(8) În cazul în care contribuabilul/plătitorul înregistrează obligații restante, restituirea/rambursarea se efectuează numai după efectuarea compensării potrivit prezentului cod.

(9) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mică decât obligațiile restante ale contribuabilului/plătitorului, se efectuează compensarea până la concurența sumei de rambursat sau de restituit.

(10) În cazul în care suma de rambursat sau de restituit este mai mare decât suma reprezentând obligații restante ale contribuabilului/plătitorului, compensarea se efectuează până la concurența obligațiilor restante, diferența rezultată restituindu-se contribuabilului/plătitorului.

(11) În cazul în care după decesul persoanei fizice sau încetarea persoanei juridice se stabilesc sume de restituit sau de rambursat prin hotărâri judecătorești definitive, aceste sume se restituie sau se rambursează numai dacă există succesori ori alți titulari care au dobândit drepturile de rambursare sau de restituire în condițiile legii.

(12) În cazul în care din eroare, instituțiile de credit virează organului fiscal sume reprezentând credite nerambursabile sau finanțări primite de la instituții sau organizații internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte, prin excepție de la prevederile alin. (8), sumele respective se restituie la cererea instituției de credit sau a contribuabilului/plătitorului, chiar dacă acesta înregistrează obligații restante.

ART. 169

Prevederi speciale privind rambursarea taxei pe valoarea adăugată

(1) Taxa pe valoarea adăugată solicitată la rambursare prin deconturile cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată cu opțiuni de rambursare, depuse în cadrul termenului legal de depunere, se rambursează de organul fiscal central, potrivit procedurii și condițiilor aprobate prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(2) În cazul deconturilor cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată cu opțiuni de rambursare, depuse după termenul legal de depunere, suma negativă din acestea se preia în decontul perioadei următoare.

(3) Organul fiscal central decide în condițiile prevăzute în ordinul menționat la alin. (1) dacă efectuează inspecția fiscală anterior sau ulterior aprobării rambursării, în baza unei analize de risc.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), în cazul decontului cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată cu opțiuni de rambursare pentru care suma solicitată la rambursare este de până la 45.000 lei, organul fiscal central rambursează taxa cu efectuarea, ulterior, a inspecției fiscale.

(5) Dispozițiile alin. (4) nu se aplică :

a) în cazul în care contribuabilul/plătitorul are înscrise în cazierul fiscal fapte care sunt sancționate ca infracțiuni;

b) în cazul în care organul fiscal central, pe baza informațiilor de încredere, constată că există riscul unei rambursări necuvenite.

(6) În cazul decontului cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată depus în numele unui grup fiscal constituit potrivit Codului fiscal, dispozițiile alin. (5) sunt aplicabile atât pentru reprezentantul grupului fiscal, cât și pentru membrii acestuia.

(7) Ori de câte ori, în condițiile prezentului articol, rambursarea se aprobă cu inspecție fiscală ulterioară, inspecția fiscală se decide în baza unei analize de risc.

(8) Deconturile cu sumă negativă de taxă pe valoarea adăugată cu opțiuni de rambursare pentru care suma solicitată la rambursare este de până la 45.000 lei, depuse de persoane impozabile aflate în una dintre situațiile prevăzute la alin. (5), se soluționează după efectuarea inspecției fiscale anticipate.

ART. 170

Prevederi speciale privind restituirea impozitului pe venit reținut la sursă

(1) În situația în care plătitorul a reținut la sursă un impozit pe venit în cuantum mai mare decât cel legal datorat, restituirea acestuia se efectuează de către plătitor, la cererea contribuabilului depusă în termenul de prescripție a dreptului de a cere restituirea prevăzut la art. 219.

(2) Sumele restituite de către plătitor se regularizează de către acesta cu obligațiile fiscale de același tip datorate în perioada fiscală în care s-a efectuat restituirea prin depunerea unei declarații de regularizare/cerere de restituire. Declarația de regularizare/cererea de restituire poate fi depusă și ulterior, în cadrul termenului de prescripție a dreptului de a cere restituirea. Pentru diferențele de restituit sunt aplicabile prevederile art. 167 sau 168, după caz.

(3) În cazul contribuabililor nerezidenți care depun certificatul de rezidență fiscală ulterior reinerii la sursă a impozitului de către plătitorul de venit, restituirea și regularizarea, potrivit

prezentului articol, se efectuează chiar dacă pentru perioada fiscală în care creanța fiscală a fost datorată s-a ridicat rezerva verificării ulterioare, ca urmare a efectuării inspecțiilor fiscale.

(4) Pentru impozitul pe venit care se regularizează potrivit prezentului articol, plătitorul nu depune declarație rectificativă.

(5) În situația în care plătitorul nu mai există sau acesta se află în procedura insolvenței potrivit Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență, restituirea impozitului pe venit revine în întregime la sursă în cuantum mai mare decât cel legal datorat și se efectuează de către organul fiscal central competent, în baza cererii de restituire depuse de contribuabil. Prin organul fiscal central competent se înțelege organul fiscal central competent pentru administrarea creanțelor fiscale ale contribuabilului solicitant.

(6) Plătitorul are obligația de a corecta, dacă este cazul, declarațiile informative corespunzătoare regularizării efectuate.

(7) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 171

Regularizarea obligațiilor fiscale în cazul reconsiderării unei tranzacții de către organul fiscal central

(1) Obligațiile fiscale stabilite de organul fiscal central ca urmare a reconsiderării unei tranzacții, potrivit legii, se regularizează cu obligațiile fiscale declarate/plătite de contribuabil/plătitor aferente respectivei tranzacții. În acest caz, sumele achitate în contul obligațiilor fiscale declarate/plătite de contribuabil/plătitor se consideră a reprezenta plăți anticipate în contul obligațiilor fiscale stabilite ca urmare a reconsiderării.

(2) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 172

Obligațiile băncilor supuse regimului de supraveghere specială sau de administrare specială

Băncile supuse regimului de supraveghere specială sau de administrare specială și care efectuează plățile dispuse în limita încasărilor vor deconta zilnic, cu prioritate, sumele reprezentând obligații fiscale cuprinse în ordinele de plată emise de debitor și/sau obligații fiscale înscrise în adresa de înființare a popririi transmise de organele fiscale.

CAP. III

Dobânzi, penalități de întârziere și penalități de nedeclarare

ART. 173

Dispoziții generale privind dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.

(2) Nu se datorează dobânzi și penalități de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, obligații fiscale accesorii stabilite potrivit legii, cheltuieli de executare silită, cheltuieli judiciare, sumele confiscate, precum și sumele reprezentând echivalentul în lei al bunurilor și sumelor confiscate care nu sunt găsite la locul faptei.

(3) Pentru diferențele de obligații fiscale stabilite prin declarații de impunere rectificative sau decizii de impunere, nu se datorează obligații fiscale accesorii pentru suma plătită în contul obligațiilor fiscale principale, dacă, anterior stabilirii obligațiilor fiscale, debitorul a efectuat o plată, iar suma plătită nu a stins alte obligații. Aceste dispoziții sunt aplicabile și în situația în care debitorul a efectuat plata obligațiilor fiscale, iar declarația de impunere a fost depusă ulterior efectuării plății.

(4) Dobânzile și penalitățile de întârziere se fac venit la bugetul curăa în care apar în creanță principală.

(5) Dobânzile și penalitățile de întârziere se stabilesc prin decizii, cu excepția situației prevăzute la art. 227 alin. (8).

(6) Dobânzile și penalitățile de întârziere pot fi actualizate anual, prin hotărârea Guvernului, în funcție de evoluția ratei dobânzii de referință a Băncii Naționale a României.

ART. 174

Dobânzi

(1) Dobânzile se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

(2) Pentru diferențele suplimentare de creanțe fiscale rezultate din corectarea declarațiilor sau modificarea unei decizii de impunere, dobânzile se datorează începând cu ziua imediat următoare scadenței creanței fiscale pentru care s-a stabilit diferența până la data stingerii acesteia, inclusiv.

(3) În situația în care diferențele rezultate din corectarea declarațiilor de impunere sau modificarea unei decizii de impunere sunt negative în raport cu sumele stabilite inițial, se datorează dobânzi pentru suma datorată după corectare ori modificare, începând cu ziua imediat următoare scadenței până la data stingerii acesteia, inclusiv.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (1), se datorează dobânzi după cum urmează :

a) pentru creanțele fiscale stinse prin executare silită, până la data întocmirii procesului-verbal de distribuție, inclusiv. În cazul plății pe ului în rate, dobânzile se calculează până la data întocmirii procesului-verbal de distribuție a avansului. Pentru suma rămasă de plată, dobânzile sunt datorate de către cumpărător;

b) pentru obligațiile fiscale datorate de către debitorul declarat insolubil care nu are venituri și bunuri urmăriabile, până la data trecerii în evidență separată, potrivit prevederilor art. 265.

(5) Nivelul dobânzii este de 0,02% pentru fiecare zi de întârziere.

ART. 175

Dobânzi în cazul impozitelor administrate de organul fiscal central pentru care perioada fiscală este anuală

(1) Pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale reprezentând impozite pentru care perioada fiscală este anuală, se datorează dobânzi după cum urmează :

a) în anul fiscal de impunere, pentru obligațiile fiscale stabilite, potrivit legii, de organul fiscal central sau de contribuabili, inclusiv cele reprezentând plăți anticipate, dobânzile se calculează din ziua următoare termenului de scadență până la data stingerii sau, după caz, până în ultima zi a anului fiscal de impunere, inclusiv;

b) pentru sumele neachitate în anul de impunere potrivit lit. a), dobânzile se calculează începând cu prima zi a anului fiscal următor până la data stingerii acestora, inclusiv;

c) în cazul în care obligația fiscală stabilită prin decizia de impunere anuală sau declarația de impunere anuală, după caz, este mai mică decât cea stabilită prin deciziile de plăți anticipate sau declarațiile depuse în cursul anului de impunere, dobânzile se recalculează, începând cu prima zi a anului fiscal următor celui de impunere, la soldul neachitat în raport cu impozitul anual stabilit prin decizia de impunere anuală sau declarația de impunere anuală, urmând a se face regularizarea dobânzilor în mod corespunzător;

d) pentru diferențele de impozitare mase de achitate, conform deciziei de impunere anuală sau declarației de impunere anuală, dobânzile se datorează începând cu ziua următoare termenului de scadență prevăzută de lege. În cazul impozitului pe venit, această regulă se aplică numai dacă declarația de venit a fost depusă până la termenul prevăzută de lege. În situația în care declarația de venit nu a fost depusă până la termenul prevăzută de lege, dobânda se datorează începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui de impunere.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și în cazul în care contribuabilii nu-și îndeplinesc obligațiile declarative, iar creanța fiscală se stabilește de organul fiscal central prin decizie, precum și în cazul declarației depuse potrivit art. 107 alin. (5). În acest caz, în scopul aplicării alin. (1) lit. a), creanța aferentă unei perioade fiscale, stabilită de organul fiscal central, se repartizează pe termenele de plată corespunzătoare din anul de impunere, cu excepția cazului în care obligațiile fiscale au fost stabilite în anul fiscal de impunere.

(3) În cazul în care, în cadrul unei proceduri de control fiscal, organul fiscal central stabilește diferențele de impozitare suplimentare, dobânzile se calculează la diferența de impozitare începând cu prima zi a anului fiscal următor celui de impunere.

ART. 176

Penalități de întârziere

(1) Penalitățile de întârziere se calculează pentru fiecare zi de întârziere, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv. Dispozițiile art. 174 alin. (2)-(4) și art. 175 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(2) Nivelul penalității de întârziere este de 0,01% pentru fiecare zi de întârziere.

(3) Penalitatea de întârziere nu înlocuiește obligația de plată a dobânzilor.

(4) Penalitatea de întârziere nu se aplică pentru obligațiile fiscale principale nedeclarate de contribuabil/plătitor și stabilite de organul de inspecție fiscală prin decizii de impunere.

ART. 177

Dobânzi și penalități de întârziere în cazul plăților efectuate prin decontare bancară

(1) Nedecontarea de către instituțiile de credit a sumelor convenite bugetului general consolidat în termen de 3 zile lucrătoare de la data debitării contului contribuabilului/plătitorului nu îl exonerează pe contribuabil/plătitor de obligația de plată a sumelor respective și atrage pentru acesta dobânzi și penalități de întârziere la nivelul celor prevăzute la art. 174 și 176, după termenul de 3 zile.

(2) Pentru recuperarea sumelor datorate bugetului general consolidat și nedecontate de instituțiile de credit, precum și a dobânzilor și penalităților de întârziere prevăzute la alin. (1), contribuabilul/plătitorul se poate îndrepta împotriva instituției de credit respective.

ART. 178

Dobânzi și penalități de întârziere în cazul compensării

În cazul creanțelor fiscale stinse prin compensare, dobânzile și penalitățile de întârziere, după caz, se calculează până la data prevăzută la art. 167 alin. (4).

ART. 179

Dobânzi și penalități de întârziere în cazul deschiderii procedurii insolvenței

În cazul debitorilor cărora li s-a deschis procedura insolvenței, pentru creanțele fiscale nescute anterior sau ulterior datei deschiderii procedurii insolvenței se datorează dobânzi și penalități de întârziere, potrivit legii care reglementează această procedură.

ART. 180

Dobânzi și penalități de întârziere în cazul debitorilor pentru care s-a pronunțat o hotărâre de dizolvare

(1) Pentru creanțele fiscale nescute anterior sau ulterior datei înregistrării hotărârii de dizolvare a debitorului în registrul comerțului, începând cu această dată nu se mai datorează și nu se calculează dobânzi și penalități de întârziere.

(2) În cazul în care prin hotărâre judecătorească definitivă a fost desfășurat actul care a stat la baza înregistrării dizolvării, se calculează dobânzi și penalități de întârziere între data înregistrării în registrul comerțului a actelor de dizolvare și data rămânerei definitive a hotărârii de desfășurare.

ART. 181

Penalitatea de nedeclarare în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central

(1) Pentru obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor și stabilite de organul de inspecție fiscală prin decizii de impunere, contribuabilul/plătitorul datorează o penalitate de nedeclarare de 0,08% pe fiecare zi, începând cu ziua imediat următoare scadenței și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv, din obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor și stabilite de organul de inspecție fiscală prin decizii de impunere.

(2) Penalitatea de nedeclarare stabilită potrivit alin. (1) se reduce, la cererea contribuabilului/plătitorului, cu 75%, dacă obligațiile fiscale principale stabilite prin decizie:

a) se sting prin plată sau compensare până la termenul prevăzută la art. 156 alin. (1);

b) sunt ținute la plată, în condițiile legii. În acest caz, reducerea se acordă la finalizarea ținutei la plată.

(3) Penalitatea de nedeclarare prevăzută la alin. (1) se majorează cu 100% în cazul în care obligațiile fiscale principale au rezultat ca urmare a săvârșirii unor fapte de evaziune fiscală, constatate de organele judiciare, potrivit legii.

(4) Aplicarea penalității de nedeclarare prevăzute de prezentul articol nu înlocuiește obligația de plată a dobânzilor prevăzute de prezentul cod.

(5) Penalitatea de nedeclarare constituie venit al bugetului de stat.

(6) Organul fiscal nu stabilește penalitatea de nedeclarare prevăzută de prezentul articol dacă aceasta este mai mică de 50 lei.

(7) Penalitatea de nedeclarare nu se aplică dacă obligațiile fiscale principale nedeclarate sau declarate incorect de contribuabil/plătitor și stabilite de organul de inspecție fiscală prin decizii de impunere rezultă din aplicarea unor prevederi ale legislației fiscale de către contribuabil/plătitor, potrivit interpretării organului fiscal cuprinse în norme, instrucțiuni, circulare sau opinii comunicate contribuabilului/plătitorului de către organul fiscal central.

(8) Despre aplicarea penalității de nedeclarare potrivit alin. (1) sau, după caz, despre neaplicarea acesteia potrivit alin. (6) sau (7), se consemnează și se motivează în raportul de inspecție fiscală. Prevederile art. 130 alin. (5) și ale art. 131 alin. (2) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(9) În situația în care obligațiile fiscale principale sunt stabilite de organul de inspecție fiscală ca urmare a nedepunerii declarației de impunere, se aplică numai penalitatea de nedeclarare, fără să se aplice sancțiunea contravențională pentru nedepunerea declarației.

(10) Procedura de aplicare a prezentului articol se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(11) Cu excepția situației prevăzute la alin. (3), penalitatea de nedeclarare nu poate fi mai mare decât nivelul creanțelor fiscale principale la care se aplică, ori de câte ori prin aplicarea metodei de calcul prevăzute la alin. (1) penalitatea de nedeclarare depășește acest nivel.

ART. 182

Dobânzi în cazul sumelor de restituit sau de rambursat de la buget

(1) Pentru sumele de restituit sau de rambursat de la buget, contribuabilul/plătitorul are dreptul la dobândă din ziua următoare expirării termenului prevăzută la art. 168 alin. (4) sau la art. 77, după caz, până la data stingerii prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege. Acordarea dobânzilor se face la cererea contribuabilului/plătitorului.

(2) În cazul creanțelor contribuabilului/plătitorului rezultate din anularea unui act administrativ fiscal prin care au fost stabilite obligații fiscale de plată și care au fost stinse anterior anulării, contribuabilul/plătitorul este îndreptățit la dobândă începând cu ziua în care a operat stingerea creanțelor fiscale individualizate în actul administrativ anulat și până în ziua restituirii sau compensării creanțelor contribuabilului/plătitorului rezultate în urma anulării actului administrativ fiscal. Această prevedere nu se aplică în situația în care contribuabilul/plătitorul a solicitat acordarea de despăgubiri, în condițiile art. 18 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, precum și în situația prevăzută la art. 107 alin. (5).

(3) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și pentru creanțele fiscale ce au făcut obiectul unei cereri de restituire, respinsă de organul fiscal, dar admisă definitiv de organul de soluționare a contestațiilor sau de instanța judecătorească.

(4) Nivelul dobânzii este cel prevăzută la art. 174 alin. (5) și se suportă din același buget din care se restituie ori se rambursează, după caz, sumele solicitate de contribuabil/plătitor.

ART. 183

Majorări de întârziere în cazul obligațiilor fiscale datorate bugetelor locale

(1) Prin excepție de la prevederile art. 173 și 176, pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor fiscale principale datorate bugetelor locale, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

(2) Nivelul majorării de întârziere este de 1% din cuantumul obligațiilor fiscale principale neachitate în termen, calculat pentru fiecare lună sau fracțiune de lună, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate, inclusiv.

(3) Prevederile art. 173-180 și art. 182 sunt aplicabile în mod corespunzător.

(4) Pentru sumele de restituit de la bugetul local se datorează majorări de întârziere. Nivelul și modul de calcul al majorării de întârziere sunt cele prevăzute la alin. (2).

CAP. IV

Înlesniri la plată

SEC. IUNEA 1

Instituirea posibilității acordării înlesnirilor la plată

ART. 184

Instituirea posibilității acordării elonurilor la plată de către organul fiscal central

(1) Organele fiscale centrale pot acorda la cererea debitorilor elonuri la plată pe o perioadă de cel mult 5 ani. Pentru debitorii care nu constituie niciun fel de garanție potrivit prezentului capitol, elonarea se acordă pe cel mult 6 luni.

(2) În sensul prezentului capitol, asocierile fără personalitate juridică care, potrivit legii, au calitatea de debitor sunt asimilate persoanelor juridice.

(3) Elonarea la plată se acordă pentru toate obligațiile fiscale înscrise în certificatul de atestare fiscală, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute de prezentul capitol.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică și pentru obligațiile fiscale preluate de organele fiscale de la alt organ fiscal sau de la altă autoritate publică ca urmare a transferului de competență, în situația în care acesta are loc pe perioada derulării unei elonuri la plată. În acest scop, organul fiscal competent comunică debitorului o înștiințare de plată privind obligațiile fiscale individualizate în acte administrative preluate ca urmare a transferului de competență, precum și deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii aferente.

(5) În scopul acordării elonurilor la plată, sunt asimilate obligațiilor fiscale:

a) amenzile de orice fel administrate de organul fiscal;

b) creanțele bugetare stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organelor fiscale, potrivit legii, inclusiv creanțele bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale stabilite prin hotărâri judecătorești sau alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii.

(6) Elonarea la plată nu se acordă pentru:

a) obligațiile fiscale care au fost obiectul unei elonuri acordate în temeiul prezentului capitol, care și-a pierdut valabilitatea;

b) obligațiile fiscale care au scadența și/sau termenul de plată după data eliberării certificatului de atestare fiscală;

c) obligațiile fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, intră sub incidența art. 167, în limita sumei de rambursat/de restituit/de plată de la buget;

d) obligațiile fiscale stabilite prin acte administrative fiscale care, la data eliberării certificatului de atestare fiscală, sunt suspendate în condițiile art. 14 sau 15 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. În cazul în care suspendarea executării actului administrativ fiscal încetează după data comunicării unei decizii de ealonare la plată, debitorul poate solicita includerea în ealonare a obligațiilor fiscale ce au fost obiectul suspendării, precum și a obligațiilor fiscale accesorii aferente. În acest scop, organul fiscal competent comunică debitorului o înțințare de plată privind obligațiile fiscale individualizate în acte administrative pentru care a încetat suspendarea executării, precum și deciziile referitoare la obligațiile fiscale accesorii aferente.

(7) Ealonarea la plată nu se acordă nici pentru obligațiile fiscale în sumă totală mai mică de 500 lei în cazul persoanelor fizice și 5.000 lei în cazul persoanelor juridice.

(8) Perioada de ealonare la plată se stabilește de organul fiscal competent în funcție de cuantumul obligațiilor fiscale și de capacitatea financiară de plată a debitorului. Perioada de ealonare la plată acordată nu poate fi mai mare decât perioada de ealonare la plată solicitată.

ART. 185

Instituirea posibilității acordării înlesnirilor la plată de către organul fiscal local

(1) La cererea temeinic justificată a contribuabilului, organul fiscal local poate acorda pentru obligațiile fiscale restante următoarele înlesniri la plată:

a) ealonări și/sau amânări la plata obligațiilor fiscale, precum și a obligațiilor bugetare prevăzute la art. 184 alin. (5);

b) scutiri sau reduceri de majorări de întârziere.

(2) Ealonarea la plată se acordă pe o perioadă de cel mult 5 ani, iar amânarea la plată se acordă pe o perioadă de cel mult 6 luni, dar care nu poate depăși data de 20 decembrie a anului fiscal în care se acordă.

(3) Pe perioada pentru care au fost acordate amânări sau ealonări la plată, pentru obligațiile fiscale principale ealonate sau amânate la plată, se datorează majorări de întârziere de 0,5% pe lună sau fracțiune de lună, reprezentând echivalentul prejudiciului.

(4) Pe perioada ealonării și/sau amânării la plată, un procent de 50% din majorările de întârziere reprezentând componenta de penalitate a acestora, aferente obligațiilor fiscale ealonate sau amânate la plată, se amână la plată. În situația în care sumele ealonate sau amânate au fost stinse în totalitate, majorările de întârziere amânate la plată se anulează.

(5) Pentru obligațiile fiscale ealonate și/sau amânate la plată, contribuabilii trebuie să constituie garanții astfel:

a) în cazul persoanelor fizice, o sumă egală cu două rate medii din ealonare, reprezentând obligații fiscale locale ealonate și majorări de întârziere calculate, în cazul ealonărilor la plată, sau o sumă rezultată din raportul dintre contravaloarea debitelor amânate și majorările de întârziere calculate și numărul de luni aprobate pentru amânare la plată, în cazul amânărilor la plată;

b) în cazul persoanelor juridice garanția trebuie să acopere totalul obligațiilor fiscale ealonate și/sau amânate la plată.

(6) Prin hotărârea autorității deliberative se aprobă procedura de acordare a înlesnirilor la plată.

(7) În cazul contribuabilului persoană juridică, acordarea înlesnirilor prevăzute la alin. (1) lit. b) se realizează cu respectarea regulilor în domeniul ajutorului de stat.

SEC IUNEA a 2-a

Procedura de acordare a e alon rii la plat de c tre organul fiscal central

ART. 186

Condi ii de acordare a e alon rii la plat

(1) Pentru acordarea unei e alon ri la plat de c tre organul fiscal central, debitorul trebuie s îndeplineasc cumulativ urm toarele condi ii:

a) s se afle în dificultate generat de lipsa temporar de disponibilit i b ne ti i s aib capacitate financiar de plat pe perioada de e alonare la plat . Aceste situa ii se apreciaz de organul fiscal competent pe baza programului de restructurare sau de redresare financiar ori a altor informa ii i/sau documente relevante, prezentate de debitor sau de inute de organul fiscal;

b) s aib constituit garan ia potrivit art. 193;

c) s nu se afle în procedura insolven ei;

d) s nu se afle în dizolvare potrivit prevederilor legale în vigoare;

e) s nu li se fi stabilit r spunderea potrivit legisla iei privind insolven a i/sau r spunderea solidar , potrivit prevederilor art. 25 i 26. Prin excep ie, dac actele prin care s-a stabilit r spunderea sunt definitive în sistemul c ilor administrative i judiciare de atac, iar suma pentru care a fost atras r spunderea a fost achitat , condi ia se consider îndeplinit .

(2) Pe lâng condi iile prev zute la alin. (1), debitorul trebuie s aib depuse toate declara iile fiscale, potrivit vectorului fiscal. Aceast condi ie trebuie îndeplinit la data eliber rii certificatului de atestare fiscal .

(3) Condi ia prev zut la alin. (2) se consider îndeplinit i în cazul în care, pentru perioadele în care nu s-au depus declara ii fiscale, obliga iile fiscale au fost stabilite, prin decizie, de c tre organul fiscal.

(4) Prin excep ie de la prevederile alin. (1) lit. b), în situa ia debitorilor care nu de in bunuri în proprietate sau acestea sunt insuficiente pentru a constitui garan iile prev zute de prezentul capitol, organul fiscal poate acorda e alonarea la plat dac sunt îndeplinite celelalte condi ii prev zute la alin. (1). În acest caz, penalit ile de întârziere aferente obliga iilor fiscale principale e alonate nu se amân la plat i se includ în e alonare.

ART. 187

Cererea de acordare a e alon rii la plat

(1) Cererea de acordare a e alon rii la plat , denumit în continuare cerere, se depune la registratura organului fiscal competent sau se transmite prin po t cu confirmare de primire i se solu ioneaz de organul fiscal competent, în termen de 60 de zile de la data înregistr rii cererii.

(2) Con inutul cererii, precum i documentele justificative care se anexeaz acesteia se aprob prin ordin al pre edintelui A.N.A.F.

ART. 188

Retragerea cererii de acordare a e alon rii la plat

(1) Cererea poate fi retrasă de debitor până la emiterea deciziei de ealonare la plat sau a deciziei de respingere. Organul fiscal competent comunică debitorului decizia prin care se ia act de retragerea cererii.

(2) Prin retragerea cererii, debitorul nu pierde dreptul de a depune o nouă cerere.

ART. 189

Prevederi speciale privind stingerea obligațiilor fiscale

În cazul în care în perioada dintre data eliberării certificatului de atestare fiscal și data comunicării deciziei de ealonare la plat debitorul efectuează plăți în conturile bugetare aferente tipurilor de creanțe fiscale ce fac obiectul ealonării la plat, se sting mai întâi obligațiile exigibile în această perioadă și apoi obligațiile cuprinse în certificatul de atestare fiscal, în condițiile art. 207 alin. (2) sau (3), după caz.

ART. 190

Alte prevederi speciale privind stingerea obligațiilor fiscale administrate de organul fiscal central

(1) Pentru deconturile cu sumă negativă de TVA cu opțiuni de rambursare depuse până la data eliberării certificatului de atestare fiscal se aplică dispozițiile art. 167.

(2) Pe perioada derulării ealonării la plat, cu sumele de rambursat/de restituit se sting obligațiile în ordinea prevăzută la art. 165 alin. (4), în limita sumei aprobate la rambursare/restituire.

(3) Prin excepție de la prevederile art. 167 alin. (5) lit. b), în cazul deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiuni de rambursare depuse în perioada dintre data eliberării certificatului de atestare fiscal și data emiterii deciziei de ealonare la plat, momentul exigibilității sumei de rambursat este data emiterii deciziei de rambursare.

(4) Prin data emiterii deciziei de rambursare, prevăzută la alin. (3), se înțelege data înregistrării acesteia la organul fiscal competent.

(5) Diferențele de obligații fiscale rămase nestinse în urma soluționării deconturilor cu sumă negativă de TVA cu opțiuni de rambursare se comunică debitorului printr-o înțelegere de plată.

ART. 191

Eliberarea certificatului de atestare fiscal

(1) După primirea cererii, organul fiscal competent eliberează, din oficiu, certificatul de atestare fiscal, pe care îl comunică debitorului. Eliberarea certificatului de atestare fiscal în scopul acordării ealonării la plat nu este supusă taxei extrajudiciare de timbru.

(2) Certificatul de atestare fiscal se eliberează în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la înregistrarea cererii.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), termenul de eliberare a certificatului de atestare fiscal este de cel mult 10 zile lucrătoare în cazul cererilor depuse de debitorii persoane fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere.

(4) Prin excepție de la prevederile art. 158 și 159, după caz, certificatul de atestare fiscal cuprinde obligațiile fiscale restante existente în sold la data eliberării acestuia.

(5) Atunci când există diferențe între sumele solicitate de către debitor în cererile înscrise în certificatul de atestare fiscal, se procedează la punerea de acord a acestora.

(6) Prin excepție de la prevederile art. 158 și 159, după caz, certificatul de atestare fiscal are valabilitate de 90 de zile de la data eliberării.

ART. 192

Modul de soluționare a cererii

(1) Cererea debitorului se soluționează de organul fiscal competent prin decizie de elonare la plat ori decizie de respingere, după caz.

(2) Cuantumul și termenele de plată a ratelor de elonare se stabilesc prin grafice de elonare care fac parte integrantă din decizia de elonare la plată. În sensul art. 167, ratele sunt exigibile la aceste termene de plată, cu excepția situației prevăzute la art. 190 alin. (2).

(3) Cererea se soluționează prin decizie de respingere în oricare dintre următoarele situații:

- a) în cazul cererilor depuse pentru obligațiile prevăzute la art. 184 alin. (6) și (7);
- b) nu sunt îndeplinite condițiile de acordare prevăzute la art. 186 alin. (1) și (2);
- c) debitorul nu depune documentele justificative necesare soluționării cererii;
- d) cererea și documentele aferente nu prezintă nicio modificare față de condițiile de acordare a elonării la plată dintr-o cerere anterioară care a fost respinsă;
- e) în cazul stingerii în totalitate, până la data emiterii deciziei de elonare la plată, a obligațiilor fiscale care au fost obiectul cererii de elonare la plată.

(4) După eliberarea certificatului de atestare fiscal și, după caz, punerea de acord a sumelor potrivit art. 191 alin. (5), organul fiscal competent verifică încadrarea cererii în prevederile prezentului capitol și comunică debitorului decizia de respingere sau acordul de principiu privind elonarea la plată, după caz.

ART. 193

Garanții

(1) În termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării acordului de principiu, debitorul trebuie să constituie garanții. La cererea temeinic justificată a debitorului, organul fiscal competent poate aproba prelungirea acestui termen cu cel mult 30 de zile.

(2) Pentru obligațiile fiscale elonate la plată, precum și cele care fac obiectul amânării la plată potrivit art. 208, de până la 5.000 lei în cazul persoanelor fizice și, respectiv, 20.000 lei în cazul persoanelor juridice, nu este necesară constituirea de garanții.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1), următoarele categorii de debitori nu trebuie să constituie garanții:

a) instituțiile publice, astfel cum sunt definite prin Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, precum și prin Legea nr. 273/2006, cu modificările și completările ulterioare, după caz;

b) autoritățile/serviciile publice autonome înființate prin lege organică;

c) unitățile și instituțiile de drept public prevăzute la art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare;

d) instituțiile de învățământ superior de stat.

(4) Debitorii prevăzuți la alin. (3), precum și debitorii prevăzuți la art. 186 alin. (4), care dețin în proprietate bunuri, constituie garanții astfel:

a) dacă valoarea bunurilor acoperă valorile prevăzute la alin. (13) sau (15), după caz, debitorii constituie garanții la nivelul acestor valori, cu respectarea prevederilor prezentului articol;

b) dacă valoarea bunurilor nu acoperă valorile prevăzute la alin. (13) sau (15), după caz, debitorii constituie garanții la valoarea bunurilor deținute în proprietate, cu respectarea prevederilor prezentului articol.

(5) Prin acordul de principiu organul fiscal stabilește perioada de ealonare la plată, data până la care este valabilă garanția în cazul în care aceasta este constituită sub forma scrisorii de garanție/poli ei de asigurare de garanție, precum și cuantumul garanției, cu menționarea sumelor ealonate la plată, a dobânzilor datorate pe perioada de ealonare la plată și a procentului prevăzut la alin. (13), corespunzător perioadei de ealonare.

(6) Garanțiile pot consta în:

a) mijloace bănești consemnate pe numele debitorului la dispoziția organului fiscal la o unitate a Trezoreriei Statului;

b) scrisoare de garanție/poli de asigurare de garanție potrivit art. 211;

c) instituirea sechestrului asigurator asupra bunurilor proprietate a debitorului;

d) încheierea unui contract de ipotecă sau gaj în favoarea organului fiscal competent pentru executarea obligațiilor fiscale ale debitorului pentru care există un acord de ealonare la plată, având ca obiect bunuri proprietate a unei terțe persoane. Aceste bunuri trebuie să fie libere de orice sarcini, cu excepția cazului în care acestea sunt sechestrate exclusiv de către organul fiscal competent, cu respectarea limitelor prevăzute la alin. (16).

(7) Pot forma obiect al garanțiilor constituite potrivit alin. (6) bunurile mobile care nu au durata normală de funcționare expirată potrivit Legii nr. 15/1994 privind amortizarea capitalului imobilizat în active corporale și necorporale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și bunurile mobile care, deși au durata normală de funcționare expirată, au fost supuse reevaluării potrivit regulilor contabile în vigoare.

(8) Bunul ce constituie obiect al garanției prevăzute la alin. (6) lit. d) nu poate să mai constituie obiect al unei garanții pentru ealonarea la plată a obligațiilor unui alt debitor.

(9) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul în care valoarea bunurilor proprietate a debitorului deja sechestrate de organul fiscal acoperă valoarea prevăzută la alin. (13) sau (15), după caz, cu condiția prezentării unui raport de evaluare cu valori actualizate ale bunurilor sechestrate la data depunerii cererii, în termenul prevăzut la alin. (1). Dispozițiile alin. (11) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(10) În situația în care valoarea bunurilor deja sechestrate de organul fiscal nu acoperă valoarea prevăzută la alin. (13) sau (15), după caz, debitorul constituie garanție potrivit prevederilor alin. (1) pentru diferența de valoare neacoperită.

(11) Bunurile oferite drept garanție potrivit alin. (6) lit. c) și d) se evaluează de un expert evaluator independent, care întocmește un raport de evaluare. În cazul bunurilor imobile a căror valoare stabilită în raportul de evaluare este mai mare decât valoarea orientativă stabilită prin expertizele utilizate de camera notarilor publici, valoarea bunurilor se determină la nivelul valorii orientative stabilite prin expertiza întocmită de camera notarilor publici. În cazul bunurilor mobile a căror valoare stabilită în raportul de evaluare este vădit disproporționat față de valoarea de piață a acestora, organul fiscal competent poate efectua o nouă evaluare, potrivit

prevederilor art. 63. În acest caz, termenul de soluționare a cererii se prelungește cu perioada cuprinsă între data depunerii raportului de evaluare și data efectuării noii evaluări.

(12) Pentru bunurile oferite drept garanție potrivit alin. (6) lit. c) și d), debitorul depune la organul fiscal competent, în termenul prevăzut la alin. (1), raportul de evaluare și alte documente stabilite prin ordin emis în condițiile art. 209.

(13) Garanțiile constituite sub formele prevăzute la alin. (6) trebuie să acopere sumele ealonate la plat, dobânzile datorate pe perioada ealonării la plat, plus un procent de până la 16% din sumele ealonate la plat, în funcție de perioada de ealonare la plat, astfel:

- a) pentru ealonări de la 13 la 24 de luni, procentul este de 4%;
- b) pentru ealonări de la 25 la 36 de luni, procentul este de 8%;
- c) pentru ealonări de la 37 la 48 de luni, procentul este de 12%;
- d) pentru ealonări de peste 49 de luni, procentul este de 16%.

(14) Prin excepție de la prevederile alin. (13), garanțiile constituite sub formele prevăzute la alin. (6) lit. a) și b) trebuie să acopere sumele ealonate la plat, precum și dobânzile datorate pe perioada ealonării la plat.

(15) În scopul constituirii garanției sub forma prevăzută la alin. (6) lit. c), dacă bunurile sunt ipotecate/gajate în favoarea altor creditori, valoarea acestor bunuri trebuie să acopere valoarea pentru care s-a constituit ipoteca/gajul, precum și sumele ealonate la plat, dobânzile datorate pe perioada ealonării la plat, plus un procent de până la 16% din sumele ealonate la plat, în funcție de perioada de ealonare la plat.

(16) În scopul constituirii garanției sub forma prevăzută la alin. (6) lit. d), valoarea acestor bunuri trebuie să acopere obligațiile fiscale ale garantului pentru care organul fiscal competent a instituit sechestrul, precum și sumele ealonate la plat ale debitorului, dobânzile datorate pe perioada ealonării la plat, plus un procent de până la 16% din sumele ealonate la plat, în funcție de perioada de ealonare la plat.

(17) Perioada de valabilitate a scrisorii de garanție/poliței de asigurare de garanție trebuie să fie cu cel puțin 3 luni mai mare decât scadența ultimei rate din ealonarea la plat.

(18) Pe parcursul derulării ealonării la plat, garanția se poate înlocui sau redimensiona în funcție de valoarea ratelor rămase de achitat, la cererea debitorului. În acest caz, procentajul suplimentar al garanției care se ia în calcul la stabilirea valorii garanției este cel în vigoare la data înlocuirii sau redimensionării garanției, corespunzător perioadei de timp rămase din ealonarea la plat acordată.

(19) Organul fiscal competent eliberează garanțiile după comunicarea deciziei de finalizare a ealonării la plat, prevăzută la art. 194 alin. (3), cu excepția situațiilor prevăzute la art. 202 alin. (3).

(20) În cazul în care contribuabilul solicită înlocuirea sau redimensionarea garanției potrivit alin. (18), iar sumele rămase din ealonarea la plat sunt mai mici decât limitele prevăzute la alin. (2), prin excepție de la prevederile alin. (19), organul fiscal eliberează garanțiile.

(21) În cazul în care, pe parcursul derulării ealonării la plat, garanția constituită potrivit alin. (15) se execută de către un alt creditor, iar sumele distribuite din valorificare, în favoarea organului fiscal competent, nu acoperă valoarea garanțiilor prevăzute la alin. (13), debitorul are obligația reîntregirii acesteia, pentru obligațiile fiscale rămase nestinse din ealonarea la plat.

(22) În cazul în care, pe parcursul derulării ealonării la plat, bunul care face obiectul garanției constituite potrivit alin. (6) lit. d) și alin. (16) se execută de către organul fiscal pentru obligațiile de plat ale garantului, debitorul are obligația constituirii de garanții pentru obligațiile fiscale rămase nestinse din ealonarea la plat. În acest caz, până la constituirea garanției, sumele

r mase dup efectuarea distribuirii sunt indisponibilizate în favoarea organului fiscal, urmând a stinge obligațiile r mase din e alonarea la plat dac garan ia nu este constituit în termenul prev zut la art. 194 alin. (1) lit. m).

(23) La cererea debitorului, organul fiscal competent poate executa garan ia constituit sub formele prev zute la alin. (6) lit. a) i c) sau poate aproba valorificarea bunurilor potrivit în elegerii p r ilor în condi iile art. 248, în situa ia în care se stinge întreaga sum e alonată la plat .

ART. 194

Condi ii de men inere a valabilit ii e alon rii la plat

(1) E alonarea la plat acordat pentru obliga iile fiscale î i men ine valabilitatea în urm toarele condi ii:

a) s se declare i s se achite, potrivit legii, obliga iile fiscale administrate de organul fiscal cu termene de plat începând cu data comunic rii deciziei de e alonare la plat , cu excep ia situa iei în care debitorul a solicitat e alonarea la plat potrivit art. 195. E alonarea la plat î i men ine valabilitatea i dac aceste obliga ii sunt declarate i/sau achitate pân la data de 25 a lunii urm toare scaden ei prev zute de lege inclusiv sau pân la finalizarea e alon rii la plat în situa ia în care acest termen se împline te dup data stingerii în totalitate a obliga iilor fiscale e alonate la plat ;

b) s se achite, potrivit legii, obliga iile fiscale stabilite de organul fiscal competent prin decizie, cu termene de plat începând cu data comunic rii deciziei de e alonare la plat , cu excep ia situa iei în care debitorul a solicitat e alonarea la plat potrivit art. 195. E alonarea la plat î i men ine valabilitatea i dac aceste obliga ii sunt achitate în cel mult 30 de zile de la termenul de plat prev zut de lege sau pân la finalizarea perioadei de e alonare la plat în situa ia în care termenul de 30 de zile se împline te dup aceast dat ;

c) s se achite diferen ele de obliga ii fiscale rezultate din declara ii rectificative în termen de cel mult 30 de zile de la data depunerii declara iei, cu excep ia situa iei în care debitorul a solicitat e alonarea la plat potrivit art. 195;

d) s se respecte cuantumul i termenele de plat din graficul de e alonare. E alonarea la plat î i men ine valabilitatea i dac rata de e alonare este achitat pân la urm torul termen de plat din graficul de e alonare;

e) s se achite obliga iile fiscale administrate de organul fiscal, nestinse la data comunic rii deciziei de e alonare la plat i care nu fac obiectul e alon rii la plat , în termen de cel mult 90 de zile de la data comunic rii acestei decizii;

f) s se achite crean ele stabilite de alte organe decât organele fiscale i transmise spre recuperare organelor fiscale, precum i amenzile de orice fel, pentru care au fost comunicate soma ii dup data comunic rii deciziei de e alonare la plat , în cel mult 180 de zile de la comunicarea soma iei sau pân la finalizarea e alon rii la plat în situa ia în care termenul de 180 de zile se împline te dup data stingerii în totalitate a obliga iilor fiscale e alonate la plat , cu excep ia situa iei în care contribuabilul a solicitat e alonarea potrivit art. 195;

g) s achite obliga iile fiscale r mase nestinse dup solu ionarea deconturilor potrivit art. 190 alin. (5), în cel mult 30 de zile de la data comunic rii în tiin rii de plat , cu excep ia situa iei în care debitorul a solicitat e alonarea la plat potrivit art. 195;

h) s se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunic rii în tiin rii de plat , obliga iile fiscale stabilite în acte administrative fiscale ce au fost suspendate în condi iile art. 14

sau 15 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, și pentru care suspendarea executării actului administrativ fiscal a încetat după data comunicării deciziei de ealonare la plat, cu excepția situației în care debitorul a solicitat ealonarea la plat a acestor sume;

i) să se achite, în termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării înștiințării de plat, obligațiile fiscale stabilite de alte autorități a căror administrare a fost transferat organului fiscal după emiterea unei decizii de ealonare la plat, cu excepția situației în care debitorul a solicitat ealonarea la plat a acestor sume;

j) să se achite sumele pentru care s-a stabilit suspendarea potrivit prevederilor legislației privind insolvența și/sau suspendarea solidară potrivit prevederilor art. 25 și 26, în cel mult 30 de zile de la data stabilirii suspendării;

k) să nu intre sub incidența uneia dintre situațiile prevăzute la art. 186 alin. (1) lit. c) și d);

l) să se reîntrească garanția în condițiile prevăzute la art. 193 alin. (21), în cel mult 15 zile de la data distribuirii sumelor rezultate din valorificarea bunurilor de către alți creditori;

m) să constituie garanția în condițiile prevăzute la art. 193 alin. (22), în cel mult 15 zile de la data comunicării de către organul fiscal a înștiințării cu privire la distribuirea sumelor rezultate din valorificarea bunurilor.

(2) În situația în care termenele prevăzute la alin. (1) se împlinesc după data finalizării ealonării la plat, obligațiile fiscale trebuie stinse până la data finalizării ealonării la plat.

(3) În situația în care sumele ealonate la plat au fost stinse în totalitate și au fost respectate condițiile prevăzute la alin. (1), organul fiscal competent comunică debitorului decizia de finalizare a ealonării la plat.

ART. 195

Modificarea deciziei de ealonare la plat în perioada de valabilitate a ealonării

(1) Pe perioada de valabilitate a ealonării, decizia de ealonare la plat poate fi modificată la cererea debitorului prin includerea în ealonare a următoarelor obligații fiscale cuprinse în certificatul de atestare fiscal emis de organul fiscal competent:

a) cele prevăzute la art. 184 alin. (6) lit. d);

b) obligațiile fiscale stabilite de alte autorități a căror administrare a fost transferat organului fiscal după emiterea unei decizii de ealonare la plat;

c) obligațiile fiscale principale stabilite de organul de inspecție fiscală prin decizie de impunere, precum și obligațiile fiscale accesorii aferente acestora, cu termene de plată după data comunicării deciziei de ealonare la plat;

d) obligațiile fiscale administrate de organul fiscal cu termene de plată începând cu data comunicării deciziei de ealonare la plat;

e) diferențele de obligații fiscale rezultate din declarații rectificative;

f) creanțele stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organului fiscal, în situația în care transmiterea creanțelor se efectuează pe perioada derulării ealonării la plat;

g) obligațiile fiscale rămase nestinse după soluționarea deconturilor potrivit art. 190 alin. (5).

(2) Contribuabilul poate depune cel mult două cereri de modificare a deciziei de ealonare la plat într-un an de ealonare sau, după caz, fracție de an de ealonare, calculat începând cu data comunicării deciziei de ealonare. Aceste prevederi nu sunt aplicabile obligațiilor fiscale prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) și alin. (11).

(3) Cererea se depune până la împlinirea termenului prevăzut la art. 194 alin. (1) lit. a), b), c), f), g), h) sau i), după caz, și se soluționează de organul fiscal competent prin decizie de modificare a deciziei de eşalonare la plată sau decizie de respingere, după caz.

(4) Pentru obligațiile fiscale prevăzute la alin. (1), includerea în eşalonare se efectuează cu menținerea perioadei de eşalonare deja aprobate.

(5) Prin excepție de la dispozițiile alin. (4), pentru obligațiile fiscale prevăzute la alin. (1), precum și pentru sumele rămase de plată din eşalonarea la plată în derulare, la cererea debitorului, se poate aproba și o altă perioadă de eşalonare, dar care nu poate depăși perioada prevăzută la art. 184 sau 206, după caz. Dispozițiile art. 184 alin. (8) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(6) Cuantumul și termenele de plată ale noilor rate de eşalonare se stabilesc prin grafice de eşalonare care fac parte integrantă din decizia de modificare a deciziei de eşalonare la plată.

(7) Odată cu depunerea cererii, debitorul trebuie să constituie și garanțiile prevăzute de prezentul capitol, corespunzător condițiilor în care urmează să se modifice decizia de eşalonare la plată.

(8) Debitorul nu trebuie să constituie garanții în situația în care valoarea garanțiilor deja constituite acoperă obligațiile fiscale rămase din eşalonarea la plată, precum și obligațiile fiscale pentru care se solicită modificarea deciziei de eşalonare la plată. În situația garanțiilor deja constituite potrivit art. 193 alin. (6) lit. d), se încheie un act adițional la contractul de ipotecă/gaj.

(9) Prevederile art. 208 se aplică în mod corespunzător și penalităților de întârziere aferente sumelor prevăzute la alin. (1).

(10) În situația în care cererea de modificare a deciziei de eşalonare la plată se respinge, debitorul are obligația să plătească sumele prevăzute la alin. (1) în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei de respingere.

(11) În situația în care pe perioada de valabilitate a înlesnirii debitorul obține o suspendare a executării actului administrativ fiscal în care sunt individualizate creanțe fiscale ce fac obiectul eşalonării la plată, decizia de eşalonare la plată se modifică, la cererea debitorului.

ART. 196

Renunțarea la eşalonarea la plată

(1) Debitorul poate renunța la eşalonarea la plată pe perioada de valabilitate a acesteia, prin depunerea unei cereri de renunțarea la eşalonare.

(2) În cazul renunțării la eşalonare, debitorul trebuie să achite obligațiile fiscale rămase din eşalonare până la data la care intervine pierderea valabilității eşalonării la plată. Prevederile art. 194 alin. (3) și art. 208 alin. (3) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(3) În cazul nerespectării obligației prevăzute la alin. (2), sunt aplicabile prevederile referitoare la pierderea valabilității eşalonării la plată.

ART. 197

Dobânzi și penalități de întârziere

(1) Pe perioada pentru care au fost acordate eşalonări la plată, pentru obligațiile fiscale eşalonate la plată, cu excepția celor prevăzute la art. 173 alin. (2), se datorează și se calculează dobânzi, la nivelul stabilit potrivit art. 174 alin. (5). Prin excepție de la prevederile art. 174 alin. (5), nivelul dobânzii este de 0,015% pentru fiecare zi de întârziere, în situația în care debitorul

constituie întreaga garan ie sub forma scrisorii de garan ie i/sau poli ei de asigurare de garan ie i/sau consemn rii de mijloace b ne ti la o unitate a Trezoreriei Statului.

(2) Dobânzile se datoreaz i se calculeaz pentru fiecare rat din graficul de e alonare la plat începând cu data emiterii deciziei de e alonare la plat i pân la termenul de plat din grafic sau pân la data achit rii ratei potrivit art. 194 alin. (1) lit. d), dup caz.

(3) Dobânzile datorate i calculate în cazul achit rii cu întârziere a ratei potrivit art. 194 alin. (1) lit. d) se comunic prin decizie referitoare la obliga iile de plat accesorii i se achit potrivit prevederilor art. 156 alin. (1).

(4) Penalitatea de întârziere prev zut la art. 176 se calculeaz pân la data emiterii deciziei de e alonare la plat .

(5) Pentru crean ele bugetare stabilite de alte organe i transmise spre recuperare organului fiscal, potrivit legii, i pentru care legisla ia specific prevede un alt regim privind calculul dobânzilor, sunt aplicabile prevederile legisla iei specifice.

ART. 198

Penalitate

(1) Pentru rata de e alonare la plat achitat cu întârziere pân la urm torul termen de plat din graficul de e alonare, potrivit art. 194 alin. (1) lit. d), precum i pentru diferen ele de obliga ii fiscale marcate i r mase nestinse dup solu ionarea deconturilor cu sum negativ de TVA cu op iune de rambursare, potrivit art. 190 alin. (5), se percepe o penalitate, care i se comunic debitorului prin decizie referitoare la obliga iile de plat accesorii i se achit potrivit prevederilor art. 156 alin. (1).

(2) Nivelul penalit ii este de 5% din:

a) suma r mas nestins din rata de e alonare, reprezentând obliga ii fiscale principale i/sau obliga ii fiscale accesorii e alonate la plat , inclusiv dobânzile datorate pe perioada e alon rii la plat , dup caz;

b) diferen ele de obliga ii fiscale marcate i r mase nestinse dup solu ionarea deconturilor cu sum negativ de TVA cu op iune de rambursare.

(3) Penalitatea se face venit la bugetul de stat.

ART. 199

Pierderea valabilit ii e alon rii la plat i consecin ele pierderii acesteia

(1) E alonarea la plat î i pierde valabilitatea la data la care nu sunt respectate dispozi iile art. 194 alin. (1). Organul fiscal competent emite o decizie de constatare a pierderii valabilit ii e alon rii la plat , care se comunic debitorului.

(2) Pierderea valabilit ii e alon rii la plat atrage începerea sau continuarea, dup caz, a execut rii silite pentru întreaga sum nestins .

(3) În cazul pierderii valabilit ii e alon rii la plat , pentru sumele r mase de plat din e alonarea la plat acordat de organul fiscal central, reprezentând obliga ii fiscale principale i/sau obliga ii fiscale accesorii e alonate la plat , se datoreaz o penalitate de 5%. Prevederile art. 198 alin. (1) i (3) se aplic în mod corespunz tor.

ART. 200

Meninerea ealonării la plat

(1) Debitorul poate solicita organului fiscal competent meninerea unei ealonări a creșterii valabilității a fost pierdută din cauza nerespectării condițiilor prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. a)-j) și l), o singură dată pe perioada de valabilitate a ealonării, dacă depune o cerere în acest scop înainte de executarea garanției de către organul fiscal competent sau înainte de stingerea obligațiilor fiscale, după caz. Cererea se soluționează prin emiterea unei decizii de menținere a valabilității ealonării, cu prestarea perioadei de ealonare aprobate inițial.

(2) Pentru menținerea valabilității ealonării, debitorul are obligația să achite obligațiile fiscale exigibile la data comunicării deciziei de menținere a valabilității ealonării, cu excepția celor care au fost pierdute din cauza pierderii valabilității a fost pierdută, în termen de 90 de zile de la data comunicării deciziei. Prevederile art. 194 sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 201

Dobânzi și majorări de întârziere în cazul pierderii valabilității ealonării la plat

În cazul pierderii valabilității ealonării la plat acordate de organul fiscal, pentru obligațiile fiscale principale și mase de plată din ealonarea la plat acordată, se datorează de la data emiterii deciziei de ealonare la plat dobânzi potrivit art. 174.

ART. 202

Executarea garanțiilor

(1) În cazul pierderii valabilității ealonării la plat, organul fiscal competent execută garanțiile în contul obligațiilor fiscale și mase nestinse.

(2) Dacă până la pierderea valabilității ealonării la plat nu au fost soluționate deconturile cu sume negative de TVA cu opțiuni de rambursare, garanțiile se execută în contul obligațiilor marcate în vederea stingerii prin compensare cu sume de rambursat, în limita sumei solicitate la rambursare.

(3) În situația în care deconturile cu sume negative de TVA cu opțiuni de rambursare nu sunt soluționate până la finalizarea ealonării la plat, organul fiscal competent execută garanțiile constituite sub formele prevăzute la art. 193 alin. (6) lit. a) și b) în contul obligațiilor marcate, până la emiterea deciziei de finalizare a ealonării. În acest caz data stingerii obligațiilor marcate este termenul prevăzut de lege pentru depunerea decontului cu sume negative de TVA cu opțiuni de rambursare. În cazul garanțiilor constituite sub formă de bunuri potrivit art. 193 alin. (6) lit. c) și d), acestea se eliberează după soluționarea deconturilor. Garanțiile constituite sub formele prevăzute la art. 193 alin. (6) lit. c) și d) se execută în situația în care după soluționarea deconturilor au rămas nestinse obligațiile fiscale.

ART. 203

Suspendarea executării silită

(1) Pentru sumele care fac obiectul ealonării la plat a obligațiilor fiscale, precum și pentru obligațiile prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. a)-c) și e)-j) nu începe sau se suspendă, după caz, procedura de executare silită, de la data comunicării deciziei de ealonare la plat. În cazul obligațiilor prevăzute la art. 194 alin. (1) lit. f) executarea silită se suspendă după comunicarea sumei.

(2) Odată cu comunicarea deciziei de ealonare la plat către debitor, organele fiscale competente comunică, în scris, instituțiilor de credit la care debitorul are deschise conturile bancare și/sau terților poprii care de îndatorează sume de bani debitorului măsura de suspendare a executării silite prin poprire.

(3) În cazul prevăzut la alin. (2), suspendarea executării silite prin poprire bancară are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută, începând cu data și ora comunicării către instituțiile de credit a adresei de suspendare a executării silite prin poprire.

(4) Sumele existente în cont la data și ora comunicării adresei de suspendare a executării silite rămân indisponibilizate, debitorul putând dispune de acestea numai pentru efectuarea de plăți în scopul:

a) achitării obligațiilor administrate de organele fiscale competente de care depinde menținerea valabilității ealonării la plată;

b) achitării drepturilor salariale.

(5) În cazul terților poprii, suspendarea executării silite are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor datorate de aceștia debitorului, atât a celor prezente, cât și a celor viitoare, până la o nouă comunicare din partea organului fiscal privind continuarea măsurilor de executare silită prin poprire.

(6) Măsurile de executare silită începute asupra bunurilor mobile și/sau imobile proprietate a debitorului se suspendă de la data comunicării deciziei de ealonare la plată.

ART. 204

Regimul special al obligațiilor fiscale de a căror plată depinde menținerea autorizărilor, acordului ori a altui act administrativ similar

(1) Pentru debitorii care au solicitat ealonarea la plată și care trebuie să achite obligațiile fiscale administrate de organul fiscal central într-un anumit termen pentru a se menține autorizarea, acordul ori alt act administrativ similar, autoritatea competentă nu revocă/nu suspendă actul pe motiv de neplată a obligațiilor fiscale la termenul prevăzut în legislația specifică, iar garanțiile constituite nu se execută până la soluționarea cererii de acordare a ealonării la plată.

(2) În situația în care cererea de acordare a ealonării la plată a fost respinsă sau retrasă, debitorii prevăzuți la alin. (1) trebuie să achite obligațiile fiscale de a căror plată depinde menținerea autorizărilor, acordului ori a altui act administrativ similar în scopul menținerii actului, în termen de 15 zile de la data comunicării deciziei de respingere sau a deciziei prin care se ia act de retragerea cererii. În acest caz, o nouă cerere de acordare a ealonării la plată se poate depune numai după achitarea acestor obligații fiscale.

(3) Pe perioada de valabilitate a ealonării la plată, autoritatea competentă nu revocă/nu suspendă autorizarea, acordul sau alt act administrativ similar pe motiv de neplată a obligațiilor fiscale la termenul prevăzut în legislația specifică, iar garanțiile constituite nu se execută.

ART. 205

Calcularea termenelor

(1) Termenele stabilite în prezentul capitol, cu excepția celui prevăzut la art. 191 alin. (2) și (3), se calculează pe zile calendaristice începând cu ziua imediat următoare acestor termene și expiră la ora 24,00 a ultimei zile a termenelor.

(2) În situația în care termenele prevăzute la alin. (1) sfârșesc într-o zi de sârbătoare legală sau când serviciul este suspendat, acestea se prelungesc până la sfârșitul primei zile de lucru următoare.

ART. 206

Prevederi speciale pentru ealonările la plat acordate de organele fiscale

(1) În cazul debitorilor cu risc fiscal mic, organul fiscal competent poate aproba ealonarea la plat a obligațiilor fiscale restante, pe o perioadă de cel mult 12 luni.

(2) Pentru a beneficia de ealonarea la plat prevăzută la alin. (1), debitorul trebuie să îndeplinească cumulativ următoarele condiții:

a) debitorul depune o cerere la organul fiscal competent;

b) sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 186, cu excepția celei prevăzute la art. 186 alin. (1) lit. a);

c) debitorul depune, în cel mult 30 de zile de la data comunicării certificatului de atestare fiscală, o garanție în valoare de minimum 20% din sumele ce pot face obiectul ealonării la plat, precum și a penalităților de întârziere ce pot face obiectul amânării la plat potrivit art. 208, înscrise în certificatul de atestare fiscală emis în condițiile prezentului capitol.

(3) În sensul prezentului articol este considerat cu risc fiscal mic debitorul care, la data depunerii cererii, îndeplinește, cumulativ, următoarele condiții:

a) nu are fapte înscrise în cazierul fiscal;

b) niciunul dintre administratorii și/sau asociații nu a deținut, în ultimii 5 ani anteriori depunerii cererii, calitatea de administrator sau asociat la persoane juridice care au fost lichidate sau la care a fost declanșată procedura insolvenței și la care au rămas obligații fiscale neachitate;

c) nu se află în inactivitate temporară înscris la registrul comerțului sau în registre înute de instanțele judecătorești competente;

d) nu are obligații fiscale restante mai mari de 6 luni;

e) nu a înregistrat pierderi contabile în fiecare an din ultimii 3 ani consecutivi. Pierderea contabilă prevăzută de prezenta literă nu cuprinde pierderea contabilă reportată provenită din ajustările cerute de aplicarea IAS 29 "Raportarea financiară în economiile hiperinflaționiste" de către contribuabilii care aplică sau au aplicat reglementări contabile conforme cu Standardele internaționale de raportare financiară;

f) în cazul persoanelor juridice, să fi fost înființate cu minimum 12 luni anterior depunerii cererii.

(4) Cererea depusă potrivit prevederilor alin. (2) lit. a) se soluționează de organul fiscal competent în termen de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării acesteia. Acest termen se prelungește cu perioada cuprinsă între data comunicării certificatului de atestare fiscală de către organul fiscal competent și data depunerii garanției de către debitor.

(5) În condițiile prezentului articol, debitorii care, la data depunerii cererii, nu au obligații fiscale restante pot solicita ealonarea la plat a obligațiilor fiscale declarate, precum și a obligațiilor fiscale stabilite prin decizie de impunere și pentru care nu s-a împlinit scadența sau termenul de plată prevăzută la art. 156 alin. (1), după caz.

(6) Prevederile art. 208 se aplică în mod corespunzător și penalităților de întârziere aferente sumelor ealonate la plată potrivit prezentului articol.

(7) În situația în care, ulterior emiterii deciziei de ealonare la plată, organul fiscal constată că informațiile cuprinse în documentele anexate la cererea depusă potrivit alin. (2) lit. a) nu corespund realității, organul fiscal emite decizia de anulare a deciziei de ealonare la plată și a deciziei de amânare la plată a penalităților de întârziere, aplicându-se în mod corespunzător dispozițiile art. 199, 201 și 202.

ART. 207

Dispoziții finale

(1) Organul fiscal competent care emite decizia de ealonare la plată poate îndrepta erorile din conținutul acesteia, din oficiu sau la cererea debitorului, printr-o decizie de îndreptare a erorii. Decizia de îndreptare a erorii produce efecte față de debitor de la data comunicării acesteia, potrivit legii.

(2) În cazul în care în perioada cuprinsă între data eliberării certificatului de atestare fiscală și data comunicării deciziei de ealonare la plată s-au stins obligații fiscale prin orice modalitate prevăzută de lege și care sunt cuprinse în suma care face obiectul ealonării la plată, debitorul achită ratele ealonate până la concurența sumei rămase de plată.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în situația în care, până la emiterea deciziei de ealonare la plată, se constată că s-au stins mai mult de 50% din obligațiile fiscale care fac obiectul ealonării la plată, la cererea debitorului, organul fiscal competent eliberează un nou certificat de atestare fiscală, caz în care prevederile prezentului capitol se aplică în mod corespunzător.

(4) Debitorul poate plăti anticipat, parțial sau total, sumele cuprinse în graficul de ealonare la plată. În acest caz, debitorul notifică organului fiscal, prin cerere, intenția de a stinge anticipat aceste sume. În cazul achitării anticipate parțiale, organul fiscal competent înștiințează debitorul, până la următorul termen de plată din graficul de ealonare, cu privire la stingerea sumelor datorate în contul următoarelor rate de ealonare aprobate până la concurența cu suma achitată.

(5) În situația în care se stingă anticipat mai mult de 3 rate din graficul de ealonare la plată, organul fiscal competent, din oficiu, reface graficul de ealonare, până la următorul termen de plată a ratelor, cu respectarea perioadei de ealonare aprobate. În acest caz, ratele ce fac obiectul stingerii anticipate sunt exigibile la data plății sau la data emiterii deciziei de rambursare, după caz. Noul grafic de ealonare se comunică debitorului prin decizia organului fiscal.

(6) În situația în care în graficul de ealonare există creanțe bugetare stabilite de alte organe și transmise spre recuperare organului fiscal, potrivit legii, iar acestea au fost stinse, total sau parțial, potrivit legislației specifice, de către organele care le gestionează, graficul de ealonare se reface în mod corespunzător.

ART. 208

Amânarea la plată a penalităților de întârziere

(1) Pe perioada ealonării la plată, penalitățile de întârziere aferente obligațiilor fiscale ealonate se amână la plată prin decizie care se comunică debitorului odată cu decizia de ealonare la plată. Aceste prevederi se aplică, după caz, și unui procent de 50% din majorările de

întârziere, reprezentând componenta de penalitate a acestora, aferente obligațiilor fiscale ealonate.

(2) Garanțiile ori valoarea bunurilor prevăzute la art. 193 alin. (13)-(16) trebuie să acopere și penalitățile de întârziere, precum și majorările de întârziere amânate la plată.

(3) În situația în care ealonarea la plată se finalizează în condițiile art. 194 alin. (3), penalitățile de întârziere, precum și majorările de întârziere amânate la plată se anulează prin decizie care se comunică debitorului odată cu decizia de finalizare a ealonării la plată.

(4) Pierderea valabilității ealonării la plată atrage pierderea valabilității amânării la plată a penalităților de întârziere și/sau a majorărilor de întârziere. În acest caz, odată cu decizia de constatare a pierderii valabilității ealonării la plată se comunică debitorului și decizia de pierdere a valabilității amânării la plată a penalităților de întârziere și/sau a majorărilor de întârziere.

(5) În situația în care ealonarea la plată își pierde valabilitatea în condițiile art. 199, garanțiile se execută în contul penalităților de întârziere și/sau majorărilor de întârziere amânate la plată.

ART. 209

Acte normative de aplicare

Procedura de aplicare a ealonării la plată acordate de organul fiscal central se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

CAP. V

Garanții

ART. 210

Constituirea de garanții

Organul fiscal solicită constituirea unei garanții pentru:

- a) suspendarea executării silite în condițiile art. 233 alin. (8);
- b) ridicarea m surilor asigurătorii;
- c) asumarea obligației de plată de către altă persoană prin angajament de plată, în condițiile art. 24 alin. (1) lit. a);
- d) în alte cazuri prevăzute de lege.

ART. 211

Tipuri de garanții

Garanțiile pentru luarea m surilor prevăzute la art. 210 se pot constitui, în condițiile legii, prin:

- a) consemnarea de mijloace bănești la o unitate a Trezoreriei Statului;
- b) scrisoare de garanție emisă de o instituție de credit sau poliță de asigurare de garanție emisă de o societate de asigurare. În cazul în care scrisoarea de garanție/polița de asigurare de

garan ie este emis de o institu ie financiar din afara României, aceasta trebuie s fie confirmat i acceptat de o institu ie de credit sau de asigurare din România;

c) ipotec asupra unor bunuri imobile sau mobile din ar ;

d) gaj asupra bunurilor mobile.

ART. 212

Valorificarea garan iilor

(1) Organul fiscal competent se îndestuleaz din garan iile depuse dac nu s-a realizat scopul pentru care acestea au fost constituite.

(2) În cazul garan iilor prev zute la art. 211 lit. a) i b), organul fiscal dispune institu iei de credit/societ ii de asigurare emitente sau institu iei financiare care a confirmat i acceptat scrisoarea de garan ie/poli a de asigurare de garan ie, ori unit ii de trezorerie a statului, dup caz, virarea sumei de bani în conturile de venituri bugetare corespunz toare.

(3) Valorificarea garan iilor prev zute la art. 211 lit. c) i d) se realizeaz prin modalit ile i procedurile prev zute de dispozi iile art. 247 alin. (2)-(6) i ale art. 248-259, care se aplic în mod corespunz tor.

CAP. VI

M suri asigur torii

ART. 213

Poprirea i sechestrul asigurator

(1) M surile asigur torii prev zute în prezentul capitol se dispun i se duc la îndeplinire, prin procedura administrativ , de organul fiscal competent.

(2) Se dispun m suri asigur torii sub forma popririi asigur torii i sechestrului asigurator asupra bunurilor mobile i/sau imobile proprietate a debitorului, precum i asupra veniturilor acestuia, în cazuri excep ionale, respectiv atunci când exist pericolul ca acesta s se sustrag , s îi ascund ori s îi risipeasc patrimoniul, periclitând sau îngreunând în mod considerabil colectarea. Dispozi iile art. 231 r mân aplicabile.

(3) Aceste m suri pot fi luate i înainte de emiterea titlului de crean , inclusiv în cazul efectu rii de controale sau al antren rii r spunderii solidare. M surile asigur torii dispuse atât de organele fiscale competente, cât i de instan ele judec tore ti ori de alte organe competente, dac nu au fost desfiin ate în condi iile legii, r mân valabile pe toat perioada execut rii silite, f r îndeplinirea altor formalit i. Odat cu individualizarea crean ei i ajungerea acesteia la scaden , în cazul nepl ii, m surile asigur torii se transform în m suri executorii.

(4) M surile asigur torii se dispun prin decizie emis de organul fiscal competent. În decizie organul fiscal precizeaz debitorului c prin constituirea unei garan ii la nivelul crean ei stabilite sau estimate, dup caz, m surile asigur torii vor fi ridicate.

(5) Decizia de instituire a m surilor asigur torii trebuie motivat i semnat de c tre conduc torul organului fiscal competent.

(6) M surile asigur torii dispuse potrivit alin. (2), precum i cele dispuse de instan ele judec tore ti sau de alte organe competente se duc la îndeplinire în conformitate cu dispozi iile referitoare la executarea silit , care se aplic în mod corespunz tor.

(7) În situa ia în care m surile asigur torii au fost luate înainte de emiterea titlului de crean acestea înceteaz dac titlul de crean nu a fost emis i comunicat în termen de cel mult 6 luni de la data la care au fost dispuse m surile asigur torii. În cazuri excep ionale, acest termen poate fi prelungit pân la un an, de organul fiscal competent, prin decizie. Organul fiscal are obliga ia s emit decizia de ridicare a m surilor asigur torii în termen de cel mult dou zile de la împlinirea termenului de 6 luni sau un an, dup caz, iar în cazul popririi asigur torii s elibereze garan ia.

(8) Prin excep ie de la prevederile alin. (7), în situa ia în care au fost instituite m suri asigur torii i au fost sesizate organele de urm ire penal potrivit legii, m surile asigur torii înceteaz de drept la data la care au fost luate m suri asigur torii potrivit Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedur penal , cu modific rile i complet rile ulterioare.

(9) Bunurile perisabile i/sau degradabile sechestrate asigur tor pot fi valorificate:

a) de c tre debitor cu acordul organului de executare silit , sumele ob inute consemnându-se la dispozi ia organului de executare silit ;

b) prin vânzare în regim de urgen în condi iile art. 247 alin. (4).

(10) În cazul înfiin rii sechestrului asigur tor asupra bunurilor imobile, un exemplar al procesului-verbal întocmit de organul de executare silit se comunic pentru notare Biroului de carte funciar .

(11) Notarea potrivit alin. (10) face opozabil sechestrul tuturor acelor care, dup notare, vor dobândi vreun drept asupra imobilului respectiv. Actele de dispozi ie ce ar interveni ulterior not rii prev zute la alin. (10) sunt lovite de nulitate absolut .

(12) Dac valoarea bunurilor proprii ale debitorului nu acoper integral crean a fiscal a bugetului general consolidat, m surile asigur torii pot fi înfiin ate i asupra bunurilor de inute de c tre debitor în proprietate comun cu ter e persoane, pentru cota-parte de inut de acesta.

(13) Împotriva deciziei prin care se dispune instituirea m surilor asigur torii, prev zute la alin. (4), cel interesat poate face contesta ie la instan a de contencios administrativ competent .

(14) Împotriva actelor prin care se duc la îndeplinire m surile asigur torii cel interesat poate face contesta ie la executare în conformitate cu prevederile art. 260 i 261.

ART. 214

Ridicarea m surilor asigur torii

(1) M surile asigur torii instituite potrivit art. 213 se ridic , prin decizie motivat , de c tre creditorul fiscal, când au încetat motivele pentru care au fost dispuse sau la constituirea garan iei prev zute la art. 211, dup caz.

(2) Decizia de ridicare a m surii asigur torii emis potrivit alin. (1) se duce la îndeplinire de c tre organul de executare silit competent i se comunic tuturor celor c rora le-a fost comunicat decizia de dispunere a m surilor asigur torii sau celelalte acte de executare în leg tur cu acestea.

CAP. VII

Prescrip ia dreptului de a cere executarea silit i a dreptului de a cere restituirea

ART. 215

Începerea termenului de prescrip ie

(1) Dreptul organului de executare silit de a cere executarea silit a crean elor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului urm tor celui în care a luat na tere acest drept.

(2) Termenul de prescrip ie prev zut la alin. (1) se aplic i crean elor provenind din amenzi contraven ionale.

ART. 216

Suspendarea termenului de prescrip ie

Termenul de prescrip ie prev zut la art. 215 se suspend :

a) în cazurile i în condi iile stabilite de lege pentru suspendarea termenului de prescrip ie a dreptului la ac iune;

b) în cazurile i în condi iile în care suspendarea execut rii este prev zut de lege ori a fost dispus de instan a judec toreasc sau de alt organ competent, potrivit legii;

c) pe perioada valabilit ii înlesnirii acordate potrivit legii;

d) cât timp debitorul î i sustrage veniturile i bunurile de la executarea silit ;

e) în alte cazuri prev zute de lege.

ART. 217

Înteruperea termenului de prescrip ie

Termenul de prescrip ie prev zut la art. 215 se înterupe:

a) în cazurile i în condi iile stabilite de lege pentru înteruperea termenului de prescrip ie a dreptului la ac iune;

b) pe data îndeplinirii de c tre debitor, înainte de începerea execut rii silite sau în cursul acesteia, a unui act voluntar de plat a obliga iei prev zute în titlul executoriu ori a recunoa terii în orice alt mod a datoriei;

c) pe data îndeplinirii, în cursul execut rii silite, a unui act de executare silit ;

d) la data comunic rii procesului-verbal de insolabilitate f r bunuri i venituri urm ribile;

e) în alte cazuri prev zute de lege.

ART. 218

Efecte ale împlinirii termenului de prescrip ie

(1) Dac organul de executare silit constat împlinirea termenului de prescrip ie a dreptului de a cere executarea silit a crean elor fiscale, acesta va proceda la încetarea m surilor de realizare i la sc derea acestora din eviden a crean elor fiscale.

(2) Sumele achitate de debitor în contul unor crean e fiscale, dup împlinirea termenului de prescrip ie, nu se restituie.

ART. 219

Prescrip ia dreptului de a cere restituirea

Dreptul contribuabilului/pl titorului de a cere restituirea crean elor fiscale se prescrie în termen de 5 ani de la data de 1 ianuarie a anului urm tor celui în care a luat na tere dreptul la restituire.

CAP. VIII

Stingerea crean elor fiscale prin executare silit

SEC IUNEA 1

Dispozi ii generale

ART. 220

Organele de executare silit

(1) În cazul în care debitorul nu î i pl te te de bun voie obliga iile fiscale datorate, organul fiscal competent, pentru stingerea acestora, procedeaz la ac iuni de executare silit , potrivit prezentului cod, cu excep ia cazului în care exist o cerere de restituire/rambursare în curs de solu ionare, iar cuantumul sumei solicitate este egal cu sau mai mare decât crean a fiscal datorat de debitor.

(2) Organul fiscal care administreaz crean e fiscale este abilitat s duc la îndeplinire m surile asigur torii i s efectueze procedura de executare silit .

(3) Crean ele bugetare care, potrivit legii, se administreaz de autorit ile sau institu iile publice, inclusiv cele reprezentând venituri proprii, se pot executa prin executori fiscali organiza i în compartimente de specialitate, ace tia fiind abilita i s duc la îndeplinire m surile asigur torii i s efectueze procedura de executare silit , potrivit prevederilor prezentului cod.

(4) Organele prev zute la alin. (2) i (3) sunt denumite în continuare organe de executare silit .

(5) Organele de executare silit prev zute la alin. (4) sunt competente i pentru executarea silit a crean elor prev zute la art. 226 alin. (3).

(6) În cazul crean elor fiscale administrate de organul fiscal central, pentru efectuarea procedurii de executare silit este competent organul de executare silit în a c rui raz teritorial se g sesc bunurile urm ribile, coordonarea întregii execut ri revenind organului de executare silit competent potrivit art. 30. În cazul în care executarea silit se face prin poprire, aplicarea m surii de executare silit se face de c tre organul de executare silit coordonator prev zut la alin. (7)-(9).

(7) Coordonarea execut rii silit e în cazul în care s-a dispus atragerea r spunderii solidar e cu debitorul aflat în stare de insolabilitate, în condi iile art. 25, precum i în cazul prev zut de art. 24 alin. (1) lit. b), revine organului de executare silit competent potrivit art. 30.

(8) Coordonarea execut rii silit e în cazul în care s-a dispus atragerea r spunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legisla iei privind insolven a, revine organului de executare silit competent potrivit art. 30 în a c rui raz teritorial î i are/ i-a avut domiciliul fiscal debitorul insolvent.

(9) Organul de executare silit coordonator în cazul prevăzut la art. 252 alin. (2) este cel în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal sau își desfășoară activitatea debitorul ale cărui bunuri au fost adjudecate.

(10) În cazul în care, potrivit legii, s-a dispus atragerea răspunderii membrilor organelor de conducere, potrivit prevederilor legislației privind insolvența, și pentru creanțe fiscale, prin derogare de la prevederile art. 173 din Legea nr. 85/2014, executarea silită se efectuează potrivit dispozițiilor prezentului cod, de către organul de executare silită prevăzut de acesta. În situația în care atragerea răspunderii privește atât creanțe fiscale administrate de organul fiscal central, cât și creanțe fiscale administrate de organul fiscal local, competența aparține organului fiscal care deține creanța fiscală mai mare. În acest caz, organul de executare silită distribuie sumele realizate potrivit ordinii prevăzute de Legea nr. 85/2014.

(11) Atunci când se constată că există pericolul evident de înstrăinare, substituție sau de sustragere de la executare silită a bunurilor și veniturilor urmabile ale debitorului, organul de executare silită în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al debitorului poate proceda la indisponibilizarea și executarea silită a acestora, indiferent de locul în care se găsesc bunurile.

(12) Organul de executare silită coordonator sesizează în scris celelalte organe prevăzute la alin. (6), comunicându-le titlul executoriu în copie certificată, situația debitorului, contul în care se plătesc sumele încasate, precum și orice alte date utile pentru identificarea debitorului și a bunurilor ori veniturilor urmabile.

(13) În cazul în care asupra aceluși venituri ori bunuri ale debitorului a fost pornită executarea, atât pentru realizarea titlurilor executorii privind creanțe fiscale, cât și pentru titluri ce se execută în condițiile prevăzute de alte dispoziții legale, executarea silită se conexează și se efectuează, potrivit dispozițiilor prezentului cod, de către organul de executare silită prevăzut de acesta. În acest caz competența aparține organului fiscal care deține creanța fiscală mai mare. În cazul existenței unui conflict între organele fiscale de executare silită având ca obiect conexarea executării sunt aplicabile prevederile art. 41-43.

(14) Prevederile alin. (13) nu se aplică în următoarele situații:

a) dacă valoarea bunurilor debitorului acoperă doar creanțele altor creditori care dețin garanții cu un rang prioritar față de creditorul fiscal;

b) dacă executarea silită pornită de executorul judecătoresc se află într-o etapă avansată și din valorificarea bunurilor supuse executării silită se asigură recuperarea integrală a creanțelor fiscale.

(15) Dacă asupra aceluși bunuri ale debitorului au fost pornite executări silită de către un executor judecătoresc și un organ fiscal de executare silită, la cererea persoanei interesate sau a oricărui dintre executori, instanța judecătorească competentă dispune conexarea executării silită, în condițiile prezentului articol. Dispozițiile art. 654 alin. (2) - (4) din Codul de procedură civilă, republicat, sunt aplicabile în mod corespunzător.

(16) Când se constată că domiciliul fiscal al debitorului se află în raza teritorială a altui organ de executare silită, titlul executoriu împreună cu dosarul executării se transmit acestuia, în timpându-se, dacă este cazul, organul de la care s-a primit titlul executoriu.

ART. 221

Reguli speciale privind executarea silită a creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local

(1) Autoritățile administrației publice locale sunt obligate să colaboreze și să efectueze procedura de executare silită a creanțelor fiscale datorate bugetelor locale ale unităților administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor.

(2) În situația în care debitorul nu are bunuri urmăriabile pe raza teritorială a respectivei unități administrativ-teritoriale sau a subdiviziunii unității administrativ-teritoriale a municipiului, competența pentru efectuarea procedurii de executare silită revine organului fiscal local în a cărui rază teritorială se află bunurile urmăriabile.

(3) Organul fiscal local din cadrul autorității administrației publice locale care administrează creanțele fiscale ale bugetului local al unei unități administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunii administrativ-teritoriale a municipiului, denumit în prezentul articol autoritate solicitant, solicită, în scris, organului fiscal local din cadrul autorității administrației publice locale în a cărui rază teritorială se află situate bunurile mobile sau imobile, denumit în prezentul articol autoritate solicitată, efectuarea procedurii de executare silită.

(4) Cererea conține, în mod obligatoriu, următoarele informații:

- a) datele de identificare ale debitorului;
- b) valoarea creanței de recuperat;
- c) valoarea creanțelor fiscale accesorii stabilite, potrivit legii, până la data solicitării;
- d) contul în care se virează sumele încasate;
- e) orice date necesare pentru identificarea bunurilor urmăriabile, dacă este cazul.

(5) Cererea este însoțită obligatoriu de o copie a titlului executoriu.

(6) Autoritatea solicitată confirmă, în scris, primirea cererii, în termen de 10 zile de la data primirii.

(7) Autoritatea solicitată poate refuza efectuarea procedurii de executare silită în următoarele cazuri:

- a) titlul executoriu nu este valabil;
- b) cererea nu conține toate informațiile prevăzute la alin. (4).

(8) Sumele realizate prin executare silită se virează autorității solicitante. Prevederile art. 256 se aplică în mod corespunzător.

[ART. 222](#)

Executarea silită în cazul debitorilor solidari

(1) Organul de executare silită coordonator, în cazul debitorilor solidari, este cel în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul despre care există indicii că deține mai multe venituri sau bunuri urmăriabile.

(2) Coordonarea executării silită în cazul în care s-a dispus atragerea răspunderii solidare în condițiile art. 25 și 26 revine organului de executare silită în a cărui rază teritorială își are domiciliul fiscal debitorul aflat în stare de insolvență sau organului de executare silită competent, desemnat potrivit art. 30, după caz.

(3) Organul de executare silită coordonator înscrie în întregime debitul în evidențele sale și ia măsurile de executare silită, comunicând întregul debit organelor de executare silită în a cărui rază teritorială se află domiciliile fiscale ale celorlalți codebitori, aplicându-se dispozițiile art. 220.

(4) Organele de executare silită sesizate, când s-a comunicat debitul, după înscrierea acestuia într-o evidență nominală, iau măsurile de executare silită și comunică organului de executare silită coordonator sumele realizate în contul debitorului, în termen de 10 zile de la realizarea acestora.

(5) Dacă organul de executare silit coordonator, care în evidența întregului debit, constată că acesta a fost realizat prin actele de executare silit făcute de el însuși și de celelalte organe sesizate potrivit alin. (4), el este obligat să ceară în scris acestora din urmă să înceteze de îndată executarea silită.

ART. 223

Executorii fiscali

(1) Executarea silită se face de organul de executare silit competent prin intermediul executorilor fiscali. Aceștia trebuie să dețină o legitimație de serviciu pe care trebuie să o prezinte în exercitarea activității.

(2) Executorul fiscal este împuternicit în fața debitorului și a terților prin legitimația de executor fiscal și delegație emisă de organul de executare silită.

(3) În scopul efectuării executării silită, executorii fiscali pot:

a) să intre în orice incintă de afaceri a debitorului, persoană juridică, sau în alte incinte unde acesta își păstrează bunurile, în scopul identificării bunurilor sau valorilor care pot fi executate silit, precum și să analizeze evidența contabilă a debitorului în scopul identificării terților care datorează sau dețin în păstrare venituri ori bunuri ale debitorului;

b) să intre în toate încăperile în care se găsească bunuri sau valori ale debitorului, persoană fizică, precum și să cerceteze toate locurile în care acesta își păstrează bunurile;

c) să solicite și să cerceteze orice document sau element material care poate constitui o probă în determinarea bunurilor proprietate a debitorului;

d) să aplice sigilii asupra bunurilor, întocmind în acest sens proces-verbal;

e) să constate contravenții și să aplice sancțiuni potrivit legii.

(4) Executorul fiscal poate intra în încăperile ce reprezintă domiciliul sau reședința unei persoane fizice, cu consimțământul acesteia, iar în caz de refuz, organul de executare silită cere autorizarea instanței judecătorești competente potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă, republicat.

(5) Accesul executorului fiscal în locuință, în incinta de afaceri sau în orice altă încăperă a debitorului, persoană fizică sau juridică, se poate efectua între orele 6,00-20,00, în orice zi lucrătoare. Executarea începută poate continua în aceeași zi sau în zilele următoare. În cazuri temeinic justificate de pericolul înstrăinării unor bunuri, accesul în încăperile debitorului poate avea loc și la alte ore decât cele menționate, precum și în zilele nelucrătoare, în baza autorizației prevăzute la alin. (4).

(6) În absența debitorului sau dacă acesta refuză accesul în oricare dintre încăperile prevăzute la alin. (3), executorul fiscal poate străpunde în acestea în prezența unui reprezentant al poliției ori al jandarmeriei sau a altui agent al forțelor publice și a doi martori majori, fiind aplicabile prevederile alin. (4) și (5).

ART. 224

Executarea silită împotriva veniturilor bugetului general consolidat

Impozitele, taxele, contribuțiile sociale și orice alte venituri ale bugetului general consolidat nu pot fi urmărite de niciun creditor pentru nicio categorie de creanțe în cadrul procedurii de executare silită.

ART. 225

Executarea silit împotriva unei asocieri f r personalitate juridic

Pentru executarea silit a crean elor fiscale datorate de o asociere f r personalitate juridic , chiar dac exist un titlu executoriu pe numele asocierii, pot fi executate silit atât bunurile mobile i imobile ale asocierii, cât i bunurile personale ale membrilor acesteia.

ART. 226

Titlul executoriu i condi iile pentru începerea execut rii silit

(1) Executarea silit a crean elor fiscale se efectueaz în temeiul unui titlu executoriu emis potrivit prevederilor prezentului cod de c tre organul de executare silit competent potrivit art. 30.

(2) În titlul executoriu emis, potrivit legii, de organul de executare silit prev zut la alin. (1) se înscriu crean ele fiscale, principale i accesorii, neachitate la scaden , stabilite i individualizate în titluri de crean fiscal întocmite i comunicate în condi iile legii, precum i crean ele bugetare individualizate în alte înscrisuri care, potrivit legii, constituie titluri executorii. Niciun titlu executoriu nu se poate emite în absen a unui titlu de crean fiscal emis i comunicat în condi iile legii sau a unui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

(3) Executarea silit a crean elor bugetare rezultate din raporturi juridice contractuale se efectueaz în baza hot rârîi judec toare ti sau a altui înscris care, potrivit legii, constituie titlu executoriu.

(4) Titlul de crean devine titlu executoriu la data la care se împlinesc scaden a sau termenul de plat prev zut de lege.

(5) Modificarea titlului de crean atrage modificarea titlului executoriu în mod corespunz tor.

(6) Titlul executoriu emis potrivit alin. (1) de organul de executare silit competent con ine, pe lâng elementele prev zute la art. 46, urm toarele: quantumul i natura sumelor datorate i neachitate, descrierea titlului de crean sau a înscrisului care constituie titlu executoriu, precum i temeiul legal al puterii executorii a titlului.

(7) Netransmiterea proceselor-verbale de constatare i sanc ionare a contraven iilor în termen de 90 de zile de la comunicarea acestora c tre contravenient atrage, potrivit legii, r spunderea persoanelor care se fac vinovate de aceasta. Transmiterea cu întârziere a proceselor-verbale nu împiedic executarea silit a acestora în condi iile în care nu a intervenit prescrip ia execut rii.

(8) În cazul în care titlurile executorii emise de alte organe decât cele prev zute la art. 30 alin. (1) nu cuprind unul dintre urm toarele elemente: numele i prenumele sau denumirea debitorului, codul numeric personal, codul unic de înregistrare, domiciliul sau sediul, quantumul sumei datorate, temeiul legal, semn tura organului care l-a emis i dovada comunic rii acestora, organul de executare silit restituie de îndat titlurile executorii organelor emitente.

(9) În cazul în care titlul executoriu i-a fost transmis spre executare de c tre un alt organ, organul de executare silit confirm primirea, în termen de 30 de zile.

(10) Institu iile publice finan ate total sau par ial de la bugetul de stat, bugetul asigur rilor sociale de stat, bugetul Fondului na ional unic de asigur ri sociale de s n tate i bugetul asigur rilor pentru omaj, dup caz, care nu au organe de executare silit proprii, transmit

titlurile executorii privind venituri ale bugetului general consolidat, spre executare silit , organelor fiscale din subordinea A.N.A.F. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat.

(11) Instituțiile publice finanțate integral din venituri proprii, care nu au organe de executare silit proprii, pot transmite titlurile executorii privind venituri proprii organului fiscal central sau, după caz, organului fiscal local. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul de stat sau la bugetul local, după caz.

(12) Instituțiile publice finanțate total sau parțial de la bugetul local, care nu au organe de executare silit proprii, transmit titlurile executorii privind venituri ale bugetului local, spre executare silit , organului fiscal local. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul local.

(13) Instituțiile publice din subordinea unităților/subdiviziunilor administrativ-teritoriale finanțate integral din venituri proprii, care nu au organe de executare silit proprii, pot transmite titlurile executorii privind venituri proprii organului fiscal local. Sumele astfel realizate se fac venit la bugetul local.

ART. 227

Reguli privind executarea silit

(1) Executarea silit se poate întinde asupra veniturilor și bunurilor proprietate a debitorului, urmările potrivit legii, iar valorificarea acestora se efectuează numai în măsura necesară pentru realizarea creanțelor fiscale și a cheltuielilor de executare. Executarea silit a bunurilor proprietate a debitorului, urmările potrivit legii, se efectuează , de regulă , în limita a 150% din valoarea creanțelor fiscale, inclusiv a cheltuielilor de executare, cu excepția cazului în care din motive obiective în legătură cu situația patrimonială a debitorului acest nivel nu poate fi respectat.

(2) Sunt supuse sechestrării și valorificării bunurile urmările proprietate a debitorului, prezentate de acesta și/sau identificate de către organul de executare silit , în următoarea ordine:

a) bunurile mobile și imobile care nu sunt direct folosite în activitatea ce constituie principala sursă de venit;

b) bunuri care nu sunt nemijlocit predestinate pentru desfășurarea activității care constituie principala sursă de venit;

c) bunurile mobile și imobile ce se află temporar în deținerea altor persoane în baza contractelor de arendă , de împrumut, de închiriere, de concesiune, de leasing și altele;

d) ansamblu de bunuri în condițiile prevederilor art. 246;

e) mașini-unelte, utilaje, materii prime și materiale și alte bunuri mobile, precum și bunuri imobile ce servesc activității care constituie principala sursă de venit;

f) produse finite.

(3) Organul fiscal poate trece la sechestrarea bunurilor din următoarea categorie din cele prevăzute la alin. (2) ori de câte ori valorificarea nu este posibilă .

(4) Bunurile supuse unui regim special de circulație pot fi urmărite numai cu respectarea condițiilor prevăzute de lege.

(5) În cadrul procedurii de executare silit se pot folosi succesiv sau concomitent modalitățile de executare silit prevăzute de prezentul cod.

(6) Executarea silit a creanțelor fiscale nu se perimă .

(7) Executarea silit se desfășoară până la stingerea creanțelor fiscale înscrise în titlul executoriu, inclusiv a creanțelor fiscale accesorii, ori a altor sume, datorate sau acordate potrivit legii prin acesta, precum și a cheltuielilor de executare.

(8) În cazul în care prin titlul executoriu sunt prevăzute, după caz, creanțe fiscale accesorii sau alte sume, fără să fi fost stabilit cuantumul acestora, ele se calculează de către organul de executare silit și se consemnează într-un proces-verbal care constituie titlu executoriu, care se comunică debitorului.

(9) Față de terți, inclusiv față de stat, o garanție reală și celelalte sarcini reale asupra bunurilor au un grad de prioritate care se stabilește de la momentul în care acestea au fost făcute publice prin oricare dintre metodele prevăzute de lege.

ART. 228

Obligația de informare

În vederea începerii executării silită, organul de executare silit competent se poate folosi de mijloacele de probă prevăzute la art. 55, în vederea determinării averii și a venitului debitorului. La cererea organului fiscal, debitorul este obligat să furnizeze în scris, pe propria răspundere, informațiile solicitate.

ART. 229

Precizarea naturii debitului

În toate actele de executare silită trebuie să se indice titlul executoriu și să se arate natura și cuantumul debitului ce face obiectul executării.

ART. 230

Soma ia

(1) Executarea silită începe prin comunicarea somației. Dacă în termen de 15 zile de la comunicarea somației nu se stinge debitul, se continuă măsurile de executare silită. Somația este însoțită de un exemplar al titlului executoriu emis de organul de executare silită.

(2) Somația cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, următoarele: numărul dosarului de executare; suma pentru care se începe executarea silită; termenul în care cel somat urmează să plătească suma prevăzută în titlul executoriu, precum și indicarea consecințelor nerespectării acesteia.

(3) În cazul în care debitorul are de încasat sume certe, lichide și exigibile de la autorități sau instituții publice, executarea silită se continuă prin poprirea acestor sume ori de câte ori, ulterior comunicării somației, se depune la organul fiscal un document eliberat de autoritatea sau instituția publică respectiv prin care se certifică că sumele sunt certe, lichide și exigibile. Prevederile art. 236 se aplică în mod corespunzător.

(4) Nu sunt considerate sume exigibile și nu sunt aplicabile prevederile alin. (3) sumelor aflate în litigiu.

(5) În cazul în care documentul prevăzut la alin. (3) a fost depus ulterior luării unor măsuri de executare silită potrivit prezentului cod, aceste măsuri se ridică după aplicarea măsurii popririi sumelor înscrise în documentul emis de autoritatea sau instituția publică, în limita acestor sume, cu respectarea nivelului prevăzut la art. 227 alin. (1).

(6) În cazul în care documentul prevăzut la alin. (3) a fost depus ulterior stingerii sumelor pentru care s-a început executarea silită, acesta se ia în considerare pentru următoarele executări silită.

ART. 231

Drepturi și obligații ale terțului

Terțul nu se poate opune sechestrării unui bun al debitorului, invocând un drept de gaj, drept de ipotecă sau un privilegiu. Terțul participă la distribuirea sumelor rezultate din valorificarea bunului, potrivit legii.

ART. 232

Evaluarea bunurilor supuse executării silite

(1) Înaintea valorificării bunurilor, acestea se evaluează. Evaluarea se efectuează de organul de executare silită prin experți evaluatori proprii sau prin experți evaluatori independenți. Evaluatorii independenți sunt desemnați în condițiile art. 63. Atât evaluatorii proprii, cât și evaluatorii independenți sunt obligați să îndeplinească atribuțiile ce le revin, astfel cum reiese din prezentul cod, din actul prin care s-a dispus expertiza, precum și din actul prin care au fost numiți.

(2) Organul de executare silită actualizează prețul de evaluare ținând cont de rata inflației.

(3) Atunci când se consideră necesar, organul de executare silită procedează la o nouă evaluare.

(4) Organul de executare silită poate proceda la o nouă evaluare în situații cum sunt: când se constată modificări ale prețurilor de circulație pe piața liberă a bunurilor, când valoarea bunului s-a modificat prin deteriorări sau prin amenajări. Prevederile alin. (1) sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 233

Suspendarea executării silite

(1) Executarea silită se suspendă :

- a) când suspendarea a fost dispusă de instanță sau de creditor, în condițiile legii;
- b) la data comunicării aprobării înlesnirii la plată, în condițiile legii;
- c) în cazul prevăzut la art. 244;
- d) pe o perioadă de cel mult 6 luni, în cazuri excepționale, și doar o singură dată pentru același debitor, prin hotărârea Guvernului;
- e) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Executarea silită se suspendă și în cazul în care, ulterior începerii executării silite, se depune o cerere de restituire/rambursare, iar quantumul sumei solicitate este egal cu sau mai mare decât creanța fiscală pentru care s-a început executarea silită. În acest caz, executarea silită se suspendă la data depunerii cererii.

(3) Pe perioada suspendării executării silite, actele de executare efectuate anterior, precum și orice alte măsuri de executare, inclusiv cele de indisponibilizare a bunurilor, veniturilor ori sumelor din conturile bancare, rămân în ființă.

(4) Suspendarea executării silite prin poprire bancară are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută, începând cu data și ora comunicării către instituțiile de credit a adresei de suspendare a executării silite prin poprire.

(5) Sumele existente în cont la data și ora comunicării adresei de suspendare a executării silită prin poprire înființate de organul fiscal rămân indisponibilizate, debitorul putând dispune de acestea numai pentru efectuarea de plăți în scopul:

- a) achitării obligațiilor fiscale administrate de organele fiscale competente;
- b) achitării drepturilor salariale.

(6) În cazul terților popriți, suspendarea executării silită are ca efect încetarea indisponibilizării sumelor datorate de aceștia debitorului, atât a celor prezente, cât și a celor viitoare, până la o nouă comunicare din partea organului de executare silită privind continuarea măsurilor de executare silită prin poprire.

(7) În cazul în care popririle înființate de organul de executare silită generează imposibilitatea debitorului de a-și continua activitatea economică, cu consecințe sociale deosebite, organul fiscal poate dispune, la cererea debitorului și înănd seama de motivele invocate de acesta, fie suspendarea totală, fie suspendarea parțială a executării silită prin poprire. Suspendarea se poate dispune, o singură dată, pe parcursul a 2 ani calendaristici pentru o perioadă de cel mult 6 luni consecutive de la data comunicării către bancă sau alt terț poprit a actului de suspendare a popririi.

(8) Odată cu cererea de suspendare prevăzută la alin. (7), debitorul trebuie să indice bunurile libere de orice sarcini, oferite în vederea sechestrării, sau alte garanții prevăzute de lege, la nivelul sumei pentru care s-a început executarea silită.

(9) Dispozițiile alin. (8) nu se aplică în cazul în care valoarea bunurilor deja sechestrate de organul de executare silită acoperă valoarea creanței pentru care s-a început executarea silită prin poprire.

(10) În situația în care la expirarea perioadei pentru care s-a aprobat suspendarea executării silită prin poprire creanțele fiscale nu au fost stinse în întregime, organul fiscal competent pentru administrarea acestor creanțe procedează la valorificarea garanțiilor prevăzute la alin. (8).

ART. 234

Încetarea executării silită și ridicarea măsurilor de executare silită

(1) Executarea silită încetează dacă:

a) s-au stins integral obligațiile fiscale prevăzute în titlul executoriu, inclusiv obligațiile de plată accesorii, cheltuielile de executare și orice alte sume stabilite în sarcina debitorului, potrivit legii;

b) a fost desființat titlul executoriu;

c) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Măsurile de executare silită aplicate în condițiile prezentului cod se ridică prin decizie întocmită în cel mult două zile de la data la care a încetat executarea silită, de către organul de executare silită. Nerespectarea termenului atrage răspunderea potrivit art. 341 alin. (2).

(3) În măsura în care creanțele fiscale înscrise în titluri executorii se sting prin plată, prin poprire sau prin alte modalități prevăzute de prezentul cod, sechestrările aplicate pe acele titluri asupra bunurilor, cu valoare mai mică ori egală cu suma creanțelor fiscale astfel stinse, se ridică, prin decizie întocmită de organul de executare silită, în cel mult două zile de la data stingerii.

(4) Organul de executare silită ridică poprirea bancară pentru sumele care depășesc cuantumul creanțelor înscrise în adresa de înființare a popririi în situația în care, din informațiile comunicate de bănci, rezultă că sumele indisponibilizate în favoarea organului de executare silită

acoper crean ele fiscale înscrise în adresa de înfiin are a popririi i sunt îndeplinite condi iile pentru realizarea crean ei.

(5) Poprirea bancar se ridic i în situa ia în care organul de executare silit constat c poprirea a r mas f r obiect.

ART. 235

Suspendarea execut rii silit e în cazul depunerii unei scrisori de garan ie/poli de asigurare de garan ie

(1) În cazul contesta iilor formulate împotriva actelor administrative fiscale prin care se stabilesc crean e fiscale, potrivit prezentului cod, inclusiv pe timpul solu ion rii ac iunii în contencios administrativ, executarea silit se suspend sau nu începe pentru obliga iile fiscale contestate dac debitorul depune la organul fiscal competent o scrisoare de garan ie/poli de asigurare de garan ie la nivelul obliga iilor fiscale contestate i neachitate. Valabilitatea scrisorii de garan ie/poli ei de asigurare de garan ie trebuie s fie de minimum 6 luni de la data emiterii.

(2) În situa ia în care pe perioada de valabilitate a scrisorii de garan ie/poli ei de asigurare de garan ie contesta ia ori ac iunea în contencios administrativ este respins , în totalitate sau în parte, organul fiscal execut garan ia în ultima zi de valabilitate a acesteia dac sunt îndeplinite cumulativ urm toarele condi ii:

a) contribuabilul/pl titorul nu pl te te obliga iile fiscale pentru care s-a respins contesta ia sau ac iunea în contencios administrativ;

b) contribuabilul/pl titorul nu depune o nou scrisoare de garan ie/poli de asigurare de garan ie;

c) instan a judec toreasc nu a dispus, prin hot râre executorie, suspendarea execut rii actului administrativ fiscal potrivit Legii nr. 554/2004, cu modific rile i complet rile ulterioare.

(3) Scrisoarea de garan ie/Poli a de asigurare de garan ie r mâne f r obiect în urm toarele situa ii:

a) contesta ia a fost admis , în totalitate, de organul de solu ionare a contesta iei;

b) actul administrativ fiscal contestat a fost desfiinat, în totalitate, de c tre organul de solu ionare a contesta iei;

c) ac iunea în contencios administrativ a fost admis în totalitate;

d) instan a judec toreasc admite, prin hot râre executorie, cererea contribuabilului/pl titorului de suspendare a execut rii actului administrativ fiscal potrivit Legii nr. 554/2004, cu modific rile i complet rile ulterioare;

e) dac pe perioada solu ion rii contesta iei, în procedura administrativ sau în procedura de contencios administrativ, contribuabilul/pl titorul achit în totalitate obliga iile fiscale contestate.

(4) În situa ia în care contribuabilul/pl titorul achit par ial obliga iile fiscale contestate, acesta are posibilitatea de a redimensiona garan ia în mod corespunz tor.

(5) Pe toat perioada suspend rii execut rii silit e potrivit prezentului articol, crean ele fiscale ce fac obiectul suspend rii nu se sting, cu excep ia situa iei în care debitorul opteaz pentru stingerea acestora potrivit art. 165 alin. (8).

SEC IUNEA a 2-a

Executarea silit prin poprire

ART. 236

Executarea silit a sumelor ce se cuvin debitorilor

(1) Sunt supuse executării silit prin poprire orice sume urmabile reprezentând venituri și disponibilități în lei și în valut, titluri de valoare sau alte bunuri mobile necorporale, de înute și/sau datorate, cu orice titlu, debitorului de către terțe persoane sau pe care aceștia le vor datora și/sau de îndeplinire în viitor în temeiul unor raporturi juridice existente.

(2) Sumele reprezentând credite nerambursabile ori finanțări primite de la instituții sau organizații internaționale pentru derularea unor programe ori proiecte nu sunt supuse executării silit prin poprire, în cazul în care împotriva beneficiarului acestora a fost pornită procedura executării silit.

(3) În cazul sumelor urmabile reprezentând venituri și disponibilități în valut, băncile sunt autorizate să efectueze convertirea în lei a sumelor în valut, fără consimțământul titularului de cont, la cursul de schimb afișat de acestea pentru ziua respectivă.

(4) Sumele ce reprezintă venituri bănești ale debitorului persoană fizică, realizate ca angajat, pensiile de orice fel, precum și ajutoarele sau indemnizațiile cu destinație specială sunt supuse urmării numai în condițiile prevăzute de Codul de procedură civilă, republicat.

(5) Poprirea asupra veniturilor debitorilor persoane fizice sau persoane juridice se înființează de către organul de executare silit, printr-o adresă care se comunică terului poprit, cu respectarea termenului prevăzut la art. 230 și cu înțelegerea debitorului despre înființarea popririi.

(6) Poprirea nu este supusă validării.

(7) Poprirea înființată anterior, ca măsură asiguratorie, devine executorie prin comunicarea copiei certificate de pe titlul executoriu, făcut terului poprit, și înțelegerea debitorului.

(8) Poprirea se consideră înființată din momentul primirii adresei de înființare de către terul poprit. În acest sens, terul poprit este obligat să înregistreze atât ziua, cât și ora primirii adresei de înființare a popririi.

(9) După înființarea popririi, terul poprit este obligat:

a) să plătească, de îndată sau după data la care creanța devine exigibilă, organului fiscal suma reînute și cuvenită, în contul indicat de organul de executare silit;

b) să indisponibilizeze bunurile mobile necorporale poprite, înțelegând despre aceasta organul de executare silit;

c) în cazul înființării popririi asigurătorii, cu excepția popririi asigurătorii asupra sumelor din conturile bancare, să vireze, de îndată sau după data la care creanța devine exigibilă, organului fiscal suma indicată, în contul de garanție menționat de organul de executare silit. Suma virată reprezintă o garanție în sensul art. 211 lit. a).

(10) În situația în care, la data comunicării adresei de înființare a popririi, terul poprit nu datorează vreodată sumă de bani debitorului urmărit sau nu va datora în viitor asemenea sume în temeiul unor raporturi juridice existente, înțelegând despre acest fapt organul de executare silit în termen de 5 zile de la primirea adresei de înființare a popririi.

(11) În cazul în care sumele datorate debitorului sunt poprite de mai mulți creditori, terul poprit anunță în scris despre aceasta pe creditorii și procedează la distribuirea sumelor potrivit ordinii de preferință prevăzute la art. 258.

(12) Pentru stingerea creanțelor fiscale, debitorii titulari de conturi bancare pot fi urmărit și prin poprire asupra sumelor din conturile bancare, prevederile alin. (5) aplicându-se în mod

corespunzător. În acest caz, prin excepție de la art. 230 alin. (1), poprirea nu poate fi înființată înainte de împlinirea unui termen de 30 de zile de la data comunicării sornei.

(13) În măsura în care este necesar, pentru achitarea sumei datorate la data sesizării băncii, potrivit alin. (12), sumele existente, precum și cele viitoare provenite din încasările zilnice în conturile în lei și în valută sunt indisponibilizate în limita sumei necesare pentru realizarea obligației ce se execută silit, astfel cum aceasta rezultă din adresa de înființare a popriirii. Băncile au obligația să plătească sumele indisponibilizate în contul indicat de organul de executare silit în termen de 3 zile de la indisponibilizare.

(14) Din momentul indisponibilizării, respectiv de la data și ora primirii adresei de înființare a popriirii asupra disponibilităților bănești, băncile nu procedează la decontarea documentelor de plată primite, respectiv la debitarea conturilor debitorilor, și nu acceptă alte plăți din conturile acestora până la achitarea integrală a obligațiilor fiscale înscrise în adresa de înființare a popriirii, cu excepția:

a) sumelor necesare plății drepturilor salariale, inclusiv a impozitelor și contribuțiilor aferente acestora, reținute la sursă, dacă, potrivit declarației pe propria răspundere a debitorului sau reprezentantului său legal, rezultă că debitorul nu deține alte disponibilități bănești;

b) sumelor necesare plății accizelor de către antrepozitarii autorizați. În acest caz, debitorul prezintă instituției de credit odată cu dispoziția de plată și copia certificatului, conform cu originalul, a autorizației de antrepozitare;

c) sumelor necesare plății accizelor, în numele antrepozitarilor autorizați, de către cumpărătorii de produse energetice;

d) sumelor necesare plății obligațiilor fiscale de care depinde menținerea valabilității înlesnirii. În acest caz, debitorul va prezenta instituției de credit odată cu dispoziția de plată și copia certificatului, conform cu originalul, a documentului prin care s-a aprobat înlesnirea la plată.

(15) Pe perioada popriirii asigurate, băncile acceptă plăți din conturile debitorilor dispuse pentru stingerea sumelor prevăzute la alin. (14), precum și pentru stingerea obligațiilor fiscale aferente bugetelor administrate de organul fiscal care a înființat poprirea.

(16) Încălcare prevederilor alin. (9), (11), (13), (14) și (18) atrage nulitatea oricărei plăți.

(17) În cazul în care executarea silită este suspendată ori încetează, potrivit legii, organul de executare silită în timp ce este îndat, în scris, instituțiile de credit ori, după caz, terțul poprit pentru sistarea, temporară, totală sau parțială a indisponibilizării conturilor și reinerilor. În caz contrar instituția de credit este obligată să procedeze potrivit dispozițiilor alin. (13) și (14).

(18) În situația în care titlurile executorii nu pot fi onorate în aceeași zi, instituțiile de credit urmăresc executarea acestora din încasările zilnice realizate în contul debitorului.

(19) Dispozițiile alin. (11) se aplică în mod corespunzător.

ART. 237

Executarea silită a terțului poprit

(1) Dacă terțul poprit în timp ce este îndat organul de executare silită nu datorează vreo sumă de bani debitorului urmărit, dar din informațiile și documentele de reținut organul fiscal are indicii că terțul poprit datorează asemenea sume debitorului, precum și în cazul în care se invocă alte neregularități privind înființarea popriirii, instanța judecătorească în această rațiune teritorială se află domiciliul sau sediul terțului poprit, la cererea organului de executare silită ori a altei părți interesate, pe baza probelor administrate, dispune cu privire la menținerea sau desființarea popriirii.

(2) Judecata se face de urgență și cu precizie.

(3) Pe baza hotărârii de menținere a poprii, care constituie titlu executoriu, organul de executare silită poate începe executarea silită a terului poprit, în condițiile prezentului cod.

SECȚIUNEA a 3-a

Executarea silită a bunurilor mobile

ART. 238

Executarea silită a bunurilor mobile

(1) Sunt supuse executării silite orice bunuri mobile ale debitorului, cu excepțiile prevăzute de lege.

(2) În cazul debitorului persoană fizică nu pot fi supuse executării silite, fiind necesare vieții și muncii debitorului, precum și familiei sale:

a) bunurile mobile de orice fel care servesc la continuarea studiilor și la formarea profesională, precum și cele strict necesare exercitării profesiei sau a altei ocupații cu caracter permanent, inclusiv cele necesare desfășurării activității agricole, cum sunt uneltele, semințele, îngrășmintele, furajele și animalele de producție și de lucru;

b) bunurile strict necesare uzului personal sau casnic al debitorului și familiei sale, precum și obiectele de cult religioasă, dacă nu sunt mai multe de același fel;

c) alimentele necesare debitorului și familiei sale pe timp de două luni, iar dacă debitorul se ocupă exclusiv cu agricultura, alimentele strict necesare până la noua recoltă;

d) combustibilul necesar debitorului și familiei sale pentru încălzire și pentru prepararea hranei, socotit pentru 3 luni de iarnă;

e) obiectele necesare persoanelor cu handicap sau destinate îngrijirii persoanelor bolnave;

f) bunurile declarate neurmăribile prin alte dispoziții legale.

(3) Bunurile debitorului persoană fizică necesare desfășurării activității în calitate de profesionist nu sunt exceptate de la executare silită.

(4) Executarea silită a bunurilor mobile se face prin sechestrarea și valorificarea acestora, chiar dacă acestea se află la un terț. Sechestrul se instituie printr-un proces-verbal. În cazul sechestrării autovehiculelor, prevederile art. 740 din Codul de procedură civilă, republicat, sunt aplicabile în mod corespunzător.

(5) Pentru bunurile mobile anterior sechestrate ca mărșur asiguratorie nu este necesară o nouă sechestrare.

(6) Executorul fiscal, la începerea executării silite, este obligat să verifice dacă bunurile prevăzute la alin. (5) se găsesc la locul aplicării sechestrului și dacă nu au fost substituite sau degradate, precum și să sechestreze alte bunuri ale debitorului, în cazul în care cele găsite la verificare nu sunt suficiente pentru stingerea creanțelor.

(7) Bunurile nu se sechestrează dacă prin valorificarea acestora nu s-ar putea acoperi decât cheltuielile executării silite.

(8) Prin sechestrul instituit asupra bunurilor mobile, creditorul fiscal dobândește un drept de gaj care conferă acestuia în raport cu alți creditori aceleași drepturi ca și dreptul de gaj în sensul prevederilor dreptului comun.

(9) De la data întocmirii procesului-verbal de sechestr, bunurile sechestrate sunt indisponibilizate. Cât timp durează executarea silită debitorul nu poate dispune de aceste bunuri

decât cu aprobarea dat , potrivit legii, de organul competent. Nerespectarea acestei interdic ii atrage r spunderea, potrivit legii, a celui în culp .

(10) Actele de dispozi ie care ar interveni ulterior indisponibiliz rii prev zute la alin. (9) sunt lovite de nulitate absolut .

(11) În cazurile în care nu au fost luate m suri asigur torii pentru realizarea integral a crean ei fiscale i la începerea execut rii silit se constat c exist pericolul evident de înstr inare, substituie sau sustragere de la urm rirea a bunurilor urm ribile ale debitorului, sechestrarea lor va fi aplicat odat cu comunicarea soma iei.

ART. 239

Procesul-verbal de sechestr

(1) Procesul-verbal de sechestr cuprinde:

a) denumirea organului de executare silit , indicarea locului, a datei i a orei când s-a f cut sechestrul;

b) numele i prenumele executorului fiscal care aplic sechestrul, num rul legitima iei i al delega iei;

c) num rul dosarului de executare, data i num rul de înregistrare a soma iei, precum i titlul executoriu în baza c ruia se face executarea silit ;

d) temeiul legal în baza c ruia se face executarea silit ;

e) sumele datorate pentru a c ror executare silit se aplic sechestrul, inclusiv cele reprezentând obliga ii fiscale accesorii, precum i actul normativ în baza c ruia a fost stabilit obliga ia fiscal de plat ;

f) numele, prenumele i domiciliul debitorului persoan fizic ori, în lipsa acestuia, ale persoanei majore care locuie te împreun cu debitorul sau denumirea i sediul debitorului, numele, prenumele i domiciliul altor persoane majore care au fost de fa la aplicarea sechestrului, precum i alte elemente de identificare a acestor persoane;

g) descrierea bunurilor mobile sechestrate i indicarea valorii estimative a fiec ruia, dup aprecierea executorului fiscal, pentru identificarea i individualizarea acestora, men ionându-se starea de uzur i eventualele semne particulare ale fiec rui bun, precum i dac s-au luat m suri spre neschimbare, cum sunt punerea de sigilii, custodia ori ridicarea de la locul unde se afl , sau de administrare ori conservare a acestora, dup caz;

h) men iunea c evaluarea urmeaz a se face înaintea începerii procedurii de valorificare, în cazul în care executorul fiscal nu a putut evalua bunul deoarece acesta necesit cuno tin e de specialitate;

i) men iunea f cut de debitor privind existen a sau inexisten a unui drept de gaj, ipotec ori privilegiu, dup caz, constituit în favoarea unei alte persoane pentru bunurile sechestrate;

j) numele, prenumele i adresa persoanei c reia i s-au l sat bunurile, precum i locul de depozitare a acestora, dup caz;

k) eventualele obiec ii f cute de persoanele de fa la aplicarea sechestrului;

l) men iunea c , în cazul în care în termen de 15 zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestr debitorul nu pl te te obliga iile fiscale, se procedeaz la valorificarea bunurilor sechestrate;

m) semn tura executorului fiscal care a aplicat sechestrul i a tuturor persoanelor care au fost de fa la sechestrare. Dac vreuna dintre aceste persoane nu poate sau nu vrea s semneze, executorul fiscal men ioneaz această împrejurare.

(2) Câte un exemplar al procesului-verbal de sechestrul se predă debitorului sub semnătură sau îi se comunică la domiciliul ori sediul acestuia, precum și, atunci când este cazul, custodelui, acesta din urmă semnând cu mențiunea de primire a bunurilor în posesare.

(3) În vederea valorificării, organul de executare silit este obligat să verifice dacă bunurile sechestrate se găsesc la locul menționat în procesul-verbal de sechestrul, precum și dacă nu au fost substituite sau degradate.

(4) Când bunurile sechestrate găsite cu ocazia verificării nu sunt suficiente pentru realizarea creanțelor fiscale, organul de executare silit efectuează investigațiile necesare pentru identificarea și urmărirea altor bunuri ale debitorului.

(5) Dacă se constată că bunurile nu se găsesc la locul menționat în procesul-verbal de sechestrul sau dacă au fost substituite ori degradate, executorul fiscal încheie proces-verbal de constatare. Pentru bunurile găsite cu prilejul investigațiilor efectuate conform alin. (4) se încheie procesul-verbal de sechestrul.

(6) Dacă se sechestrează și bunuri gajate pentru garantarea creanțelor altor creditori, organul de executare silit trimite și acestora câte un exemplar din procesul-verbal de sechestrul.

(7) Executorul fiscal care constată că bunurile fac obiectul unui sechestrul anterior consemnează aceasta în procesul-verbal, la care anexează o copie de pe procesele-verbale de sechestrul respective. Prin același proces-verbal executorul fiscal declară sechestrate, când este necesar, și alte bunuri pe care le identifică.

(8) Bunurile înscrise în procesele-verbale de sechestrul încheiate anterior se consideră sechestrate și în cadrul noilor executări silit. În acest sens se întocmește un proces-verbal adițional la procesele-verbale de sechestrul încheiate anterior, cu indicarea titlurilor executorii și cuantumul obligațiilor fiscale nescute ulterior procesului-verbal de sechestrul inițial. Procesul-verbal adițional se comunică debitorului, cât și celorlalte părți interesate care au drepturi reale sau sarcini asupra bunului sechestrat, după caz, Biroului de carte funciară ori Arhivei Electronice de Garanții Reale Mobiliare. Prin procesul-verbal creditorul fiscal își menține dreptul de gaj sau ipotecă pe care îl conferă procesul-verbal de sechestrul în raport cu alți creditori.

(9) În cazul în care executorul fiscal constată că în legătură cu bunurile sechestrate s-au săvârșit fapte care pot constitui infracțiuni consemnează aceasta în procesul-verbal de sechestrul și are obligația de a sesiza de îndată organele judiciare competente.

ART. 240

Custodele

(1) Bunurile mobile sechestrate pot fi luate în custodia debitorului, a creditorului sau a altei persoane desemnate de organul de executare silit ori de executorul fiscal, după caz, ori pot fi ridicate și depozitate de către acesta. Atunci când bunurile sunt luate în custodia debitorului sau a altei persoane desemnate conform legii și când se constată că există pericol de substituiri ori de degradare, executorul fiscal poate aplica sigiliul asupra bunurilor.

(2) În cazul în care bunurile sechestrate constau în sume de bani în lei sau în valută, titluri de valoare, obiecte de metale prețioase, pietre prețioase, obiecte de artă, colecții de valoare, acestea se ridică și se depun, cel târziu a doua zi lucrătoare, la unitățile specializate. Bunurile care constau în sume de bani în lei, titluri de valoare, obiecte de metale prețioase, pietre prețioase sechestrate pot fi depozitate de organul de executare silit sau de executorul fiscal după caz, și la unitățile teritoriale ale Trezoreriei Statului, care au calitatea de depozitar al acestora. Unitățile

teritoriale ale Trezoreriei Statului depozitare, precum și procedura de depunere, manipulare și depozitare se stabilesc prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(3) Cel care primește bunurile în custodie semnează procesul-verbal de sechestr.

(4) În cazul în care custodele este o altă persoană decât debitorul sau creditorul, organul de executare silită îi stabilește această remunerație înănd seama de activitatea depusă.

ART. 241

Înlocuirea bunurilor sechestrate

La solicitarea debitorului, organul fiscal poate înlocui sechestrul asupra unui bun cu sechestrul asupra altui bun și numai dacă bunul oferit în vederea sechestrării este liber de orice sarcini. Dispozițiile art. 227 alin. (1) sunt aplicabile în mod corespunzător.

SECȚIUNEA a 4-a

Executarea silită a bunurilor imobile

ART. 242

Executarea silită a bunurilor imobile

(1) Sunt supuse executării silite bunurile imobile proprietate a debitorului. În situația în care debitorul deține bunuri în proprietate comună cu alte persoane, executarea silită se întinde numai asupra bunurilor atribuite debitorului în urma partajului judiciar, respectiv asupra sulței.

(2) Executarea silită imobiliară se întinde deplin drept și asupra bunurilor accesorii bunului imobil, prevăzute de Codul civil. Bunurile accesorii nu pot fi urmărite decât odată cu imobilul.

(3) În cazul debitorului persoană fizică nu poate fi supus executării silite spațiul minim locuit de debitor și familia sa, stabilit în conformitate cu normele legale în vigoare.

(4) Dispozițiile alin. (3) nu sunt aplicabile în cazurile în care executarea silită se face pentru stingerea creanțelor fiscale rezultate din sârvișirea de infracțiuni.

(5) Executorul fiscal care aplică sechestrul încheie un proces-verbal de sechestr, dispozițiile art. 238 alin. (9)-(11), art. 239 alin. (1) și (2) și art. 241 fiind aplicabile.

(6) Sechestrul aplicat asupra bunurilor imobile în temeiul alin. (5) constituie ipotecă legală.

(7) Dreptul de ipotecă conferă creditorului fiscal în raport cu alți creditori aceleași drepturi ca și dreptul de ipotecă, în sensul prevederilor dreptului comun.

(8) Pentru bunurile imobile sechestrate organul de executare silită care a instituit sechestrul va solicita de îndată biroului de carte funciar efectuarea înscrișiei ipotecare, anexând un exemplar al procesului-verbal de sechestr.

(9) Biroul de carte funciar comunică organului de executare silită, la cererea acestuia, în termen de 10 zile, celelalte drepturi reale și sarcini care grevează imobilul urmărit, precum și titularii acestora, care trebuie înținși de către organul de executare silită și chemați la termenele fixate pentru vânzarea bunului imobil și distribuirea preului.

(10) Creditorii debitorului, alții decât titularii drepturilor prevăzute la alin. (9), sunt obligați ca, în termen de 30 de zile de la înscrișierea procesului-verbal de sechestr al bunului imobil în evidențele de publicitate imobiliară, să comunice în scris organului de executare silită titlurile pe care le au pentru bunul imobil respectiv.

ART. 243

Instituirea administratorului-sechestrului

(1) La instituirea sechestrului și în tot cursul executării silită, organul de executare silită poate numi un administrator-sechestrului, dacă acest lucru este necesar pentru administrarea imobilului urmărit, a chiriilor, a arendei și a altor venituri obținute din administrarea acestuia, inclusiv pentru apărarea în litigii privind imobilul respectiv.

(2) Administrator-sechestrului poate fi numit creditorul, debitorul ori altă persoană fizică sau juridică.

(3) Administrator-sechestrului consemnează veniturile încasate potrivit alin. (1) la unitățile abilitate și depune recipisa la organul de executare silită.

(4) Când administrator-sechestrului este numit o altă persoană decât creditorul sau debitorul, organul de executare silită îi fixează o remunerație înăd seama de activitatea depusă.

(5) Ori de câte ori este necesar, administrator-sechestrului este obligat să prezinte organului de executare silită situația veniturilor și a cheltuielilor făcute cu administrarea bunului imobil sechestrat.

ART. 244

Suspendarea executării silită a bunurilor imobile

(1) După primirea procesului-verbal de sechestr, debitorul poate solicita organului de executare silită, în termen de 15 zile de la comunicare, să îi aprobe ca plata integrală a creanțelor fiscale să se facă din veniturile bunului imobil urmărit sau din alte venituri ale sale pe timp de cel mult 6 luni.

(2) De la data aprobării cererii debitorului, executarea silită începută asupra bunului imobil se suspendă.

(3) Pentru motive temeinice, organul de executare silită poate relua executarea silită imobiliară înainte de expirarea termenului de 6 luni.

(4) Dacă debitorul persoană juridică ruina și s-a aprobat suspendarea conform prevederilor alin. (2) se sustrage ulterior de la executare silită sau îi provoacă insolabilitatea, sunt aplicabile în mod corespunzător prevederile art. 25.

SEC IUNEA a 5-a

Executarea silită a altor bunuri

ART. 245

Executarea silită a fructelor neculese și a recoltelor prinse de rădăcini

(1) Executarea silită a fructelor neculese și a recoltelor prinse de rădăcini, care sunt ale debitorului, se efectuează în conformitate cu prevederile prezentului cod privind bunurile imobile.

(2) Pentru executarea silită a recoltelor și a fructelor culese sunt aplicabile prevederile prezentului cod privind bunurile mobile.

(3) Organul de executare silită hotărăște, după caz, valorificarea fructelor neculese sau a recoltelor așa cum sunt prinse de rădăcini ori după ce vor fi culese.

ART. 246

Executarea silită a unui ansamblu de bunuri

(1) Bunurile mobile și/sau imobile, proprietate a debitorului, pot fi valorificate individual și/sau în ansamblu dacă organul de executare silită apreciază că astfel acestea pot fi vândute în condiții mai avantajoase.

(2) Organul de executare silită își poate schimba opțiunea în orice fază a executării, cu reluarea procedurii.

(3) Pentru executarea silită a bunurilor prevăzute la alin. (1) organul de executare silită procedează la sechestrarea acestora, potrivit prevederilor prezentului cod.

(4) Prevederile secțiunii a 3-a privind executarea silită a bunurilor mobile și ale secțiunii a 4-a privind executarea silită a bunurilor imobile, precum și ale art. 253 privind plata în rate se aplică în mod corespunzător.

SECȚIUNEA a 6-a

Valorificarea bunurilor sechestrate

ART. 247

Modalități de valorificare a bunurilor sechestrate

(1) În cazul în care creanța fiscală nu este stinsă în termen de 15 zile de la data încheierii procesului-verbal de sechestru, se procedează, fără efectuarea altei formalități, la valorificarea bunurilor sechestrate, cu excepția situațiilor în care, potrivit legii, s-a dispus desființarea sechestrului sau suspendarea executării silite.

(2) Pentru a realiza executarea silită cu rezultate cât mai avantajoase, înănd seama atât de interesul legitim și imediat al creditorului, cât și de drepturile și obligațiile debitorului urmărit, organul de executare silită procedează la valorificarea bunurilor sechestrate în una dintre modalitățile prevăzute de dispozițiile legale în vigoare și care, față de datele concrete ale cauzei, se dovedesc a fi mai eficiente.

(3) În sensul alin. (2) organul de executare silită competent procedează la valorificarea bunurilor sechestrate prin:

a) în alegerea părților;

b) vânzare în regim de consignatie a bunurilor mobile;

c) vânzare directă;

d) vânzare la licitație;

e) alte modalități admise de lege, inclusiv valorificarea bunurilor prin case de licitații, agenții imobiliare sau societăți de brokeraj, după caz.

(4) Dacă au fost sechestrate bunuri perisabile sau supuse degradării, acestea pot fi vândute în regim de urgență. Evaluarea și valorificarea acestor bunuri se efectuează de către organele fiscale, la prețul pieței.

(5) Procedura de evaluare și valorificare se aprobă astfel:

a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central;

b) prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice, în cazul creanțelor administrate de organul fiscal local.

(6) Dacă din cauza unei contestații sau a unei învoielii între părți data, locul ori ora vânzării directe sau la licitație a fost schimbat de organul de executare silit, se efectuează alte publicații anunțuri, potrivit art. 250.

(7) Vânzarea bunurilor sechestrate se face numai către persoane fizice sau juridice care nu au obligații fiscale restante.

ART. 248

Valorificarea bunurilor sechestrate potrivit în alegerii părților

(1) Valorificarea bunurilor potrivit în alegerii părților se realizează de debitorul însuși, cu acordul organului de executare silit, astfel încât să se asigure o recuperare corespunzătoare a creanțelor fiscale. Debitorul este obligat să prezinte în scris organului de executare silit propunerile ce i s-au făcut și nivelul de acoperire a creanțelor fiscale, indicând numele și adresa potențialului cumpărător, precum și termenul în care acesta din urmă va achita prețul propus.

(2) Prețul propus de cumpărător și acceptat de organul de executare silit nu poate fi mai mic decât prețul de evaluare.

(3) Organul de executare silit, după analiza propunerilor prevăzute la alin. (1), comunică aprobarea indicând termenul și contul bugetar în care prețul bunului trebuie plătit de cumpărător.

(4) Indisponibilizarea prevăzută la art. 238 alin. (9) și (10) se ridică după creditarea contului bugetar prevăzută la alin. (3).

ART. 249

Valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzare directă

(1) Valorificarea bunurilor prin vânzare directă se poate realiza în următoarele cazuri:

a) pentru bunurile prevăzute la art. 247 alin. (4);

b) înainte începerii procedurii de valorificare prin licitație, dacă se recuperează integral creanța fiscală;

c) după finalizarea unei licitații, dacă bunul/bunurile sechestrat/e nu a/au fost vândute și se oferă cel puțin un preț de evaluare.

(2) Vânzarea directă se realizează prin încheierea unui proces-verbal care constituie titlu de proprietate.

(3) În cazul în care organul de executare silit înregistrează în condițiile prevăzute la alin.

(1) mai multe cereri, vinde bunul persoanei care oferă cel mai mare preț față de prețul de evaluare.

(4) Vânzarea directă a bunurilor se face chiar dacă se prezintă un singur cumpărător.

ART. 250

Vânzarea bunurilor sechestrate la licitație

(1) Pentru valorificarea bunurilor sechestrate prin vânzare la licitație organul de executare silit este obligat să efectueze publicitatea vânzării cu cel puțin în 10 zile înainte de data fixată pentru desfășurarea licitației.

(2) Publicitatea vânzării se realizează prin afișarea anunțului privind vânzarea la sediul organului de executare silit, al primăriei în a cărei teritorial se află bunurile sechestrate, la sediul și domiciliul debitorului, la locul vânzării, dacă acesta este altul decât cel unde se află bunurile sechestrate, pe imobilul scos la vânzare, în cazul vânzării bunurilor imobile, și prin anunțuri într-un cotidian național de largă circulație, într-un cotidian local, în pagina de internet sau, după caz, în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, precum și prin alte modalități prevăzute de lege.

(3) Despre data, ora și locul licitației trebuie înștiințat și debitorul, custodele, administratorul-sechestrului, precum și titularii drepturilor reale și ai sarcinilor care grevează bunul urmărit.

(4) Anunțul privind vânzarea cuprinde următoarele elemente:

- a) denumirea organului fiscal emitent;
- b) data la care a fost emis;
- c) numele și semnătura persoanelor împuternicite ale organului fiscal, potrivit legii, și stampila organului fiscal emitent;
- d) numărul dosarului de executare silit;
- e) bunurile care se oferă spre vânzare și descrierea lor sumară;
- f) prețul de evaluare ori prețul de pornire a licitației, în cazul vânzării la licitație, pentru fiecare bun oferit spre vânzare;
- g) indicarea, dacă este cazul, a drepturilor reale și a privilegiilor care grevează bunurile;
- h) data, ora și locul vânzării;
- i) invitația, pentru toți cei care pretind vreun drept asupra bunurilor, să înștiințeze despre aceasta organul de executare silit înainte de data stabilită pentru vânzare;
- j) invitația către toți cei interesați în cumpărarea bunurilor să se prezinte la termenul de vânzare la locul fixat în acest scop și până la acel termen să prezinte oferte de cumpărare;
- k) mențiunea că ofertanții sunt obligați să depună în cazul vânzării la licitație, până la termenul prevăzut la alin. (7), o taxă de participare ori o scrisoare de garanție, reprezentând 10% din prețul de pornire a licitației;
- l) mențiunea că toți cei interesați în cumpărarea bunurilor trebuie să prezinte dovada emisă de organele fiscale că nu au obligații fiscale restante;
- m) data afișării publice de vânzare;
- n) obligațiile ce revin cumpărătorului potrivit prevederilor legale speciale, cum ar fi obligațiile de mediu, obligațiile de conservare a patrimoniului național sau altele asemenea;
- o) alte informații de interes pentru cumpărător, dacă sunt cunoscute de organul fiscal.

(5) Licitația se ține la locul unde se află bunurile sechestrate sau la locul stabilit de organul de executare silit, după caz.

(6) Debitorul este obligat să permită înțelegerea licitației în spațiile pe care le deține, dacă sunt adecvate acestui scop.

(7) Pentru participarea la licitație ofertanții depun, cu cel puțin o zi înainte de data licitației, următoarele documente:

- a) oferta de cumpărare;
- b) dovada plății taxei de participare sau a constituirii garanției sub forma scrisorii de garanție, potrivit alin. (15) ori (16);
- c) împuternicirea persoanei care îl reprezintă pe ofertant;
- d) pentru persoanele juridice române, copie de pe certificatul unic de înregistrare eliberat de oficiul registrului comerțului;

e) pentru persoanele juridice străine, actul de înmatriculare tradus în limba română ;

f) pentru persoanele fizice române, copie de pe actul de identitate;

g) pentru persoanele fizice străine, copie de pe actul de identitate/pașaport.

(8) Ofertele de cumpărare pot fi depuse direct sau transmise prin poștă. Nu se admit oferte telefonice, telegrafice, transmise prin telex sau telefax.

(9) Persoanele înscrise la licitație se pot prezenta și prin mandatar care trebuie să își justifice calitatea prin procură specială autentică. Debitorul nu poate licita nici personal, nici prin persoană interpusă.

(10) În cazul plății taxei de participare la licitație prin decontare bancară sau prin mandat poștal, executorul fiscal verifică, la data începerii licitației, creditarea contului curent general al Trezoreriei Statului indicat de organul de executare silit pentru virarea acesteia.

(11) Prețul de pornire a licitației este prețul de evaluare pentru prima licitație, diminuat cu 25% pentru a doua licitație și cu 50% pentru următoarele licitații.

(12) Licitația începe de la cel mai mare preț din ofertele de cumpărare scrise, dacă acesta este superior celui prevăzut la alin. (11), iar în caz contrar începe de la acest din urmă preț.

(13) Adjudecarea se face în favoarea participantului care a oferit cel mai mare preț, dar nu mai puțin decât prețul de pornire. În cazul prezentei unui singur ofertant la licitație, comisia poate să îl declare adjudecatar dacă acesta oferă cel puțin prețul de pornire a licitației.

(14) În situația în care nici la a treia licitație nu se vinde bunul se organizează o nouă licitație. În acest caz bunul poate fi vândut la cel mai mare preț oferit, chiar dacă acesta este inferior prețului de pornire a licitației.

(15) Taxa de participare reprezintă 10% din prețul de pornire a licitației și se plătește în lei la unitatea teritorială a Trezoreriei Statului. În termen de 5 zile de la data întocmirii procesului-verbal de licitație, organul fiscal restituie taxa de participare participanților care au depus oferte de cumpărare și care nu au fost declarați adjudecatari, iar în cazul adjudecării, taxa se reține în contul prețului. Taxa de participare nu se restituie ofertanților care nu s-au prezentat la licitație, celui care a refuzat încheierea procesului-verbal de adjudecare, precum și adjudecatarului care nu a plătit prețul. Taxa de participare care nu se restituie se face venit la bugetul de stat, cu excepția cazului în care executarea silită este organizată de organul fiscal local, caz în care taxa de participare se face venit la bugetul local.

(16) Pentru participarea la licitație, ofertanții pot constitui și garanții, în condițiile legii, sub forma scrisorii de garanție.

(17) Scrisoarea de garanție, constituită în condițiile alin. (16), se valorifică de organul de executare silită în cazul în care ofertantul este declarat adjudecatar și/sau în situațiile prevăzute la alin. (15) teza a treia.

ART. 251

Comisia de licitație

(1) Vânzarea la licitație a bunurilor sechestrate este organizată de o comisie condusă de un președinte.

(2) Comisia de licitație este constituită din 3 persoane desemnate de conducătorul organului fiscal.

(3) Comisia de licitație verifică și analizează documentele de participare și afișează la locul licitației, cu cel puțin o oră înaintea începerii acesteia, lista cuprinzând ofertanții care au depus documentația completă de participare.

(4) Ofertan ii se identifică după numărul de ordine de pe lista de participare, după care președintele comisiei anunță obiectul licitației, precum și modul de desfășurare a acesteia.

(5) La termenele fixate pentru înregistrarea licitației executorul fiscal dă citire mai întâi anunțului de vânzare și apoi ofertelor scrise primite până la data prevăzută la art. 250 alin. (7).

(6) Dacă la prima licitație nu s-au prezentat ofertanți sau nu s-a obținut cel puțin un preț de pornire a licitației conform art. 250 alin. (11), organul de executare silit fixează un termen în cel mult 30 de zile, în vederea înregistrării celei de-a doua licitații.

(7) În cazul în care nu s-a obținut prețul de pornire nici la a doua licitație ori nu s-au prezentat ofertanți, organul de executare silit fixează un termen în cel mult 30 de zile, în vederea înregistrării celei de-a treia licitații.

(8) La a treia licitație creditorii urmăritori sau intervenienții nu pot să adjucească bunurile oferite spre vânzare la un preț mai mic de 50% din prețul de evaluare.

(9) Pentru fiecare termen de licitație se efectuează o nouă publicitate a vânzării, conform prevederilor art. 250.

(10) După licitarea fiecărui bun se întocmește un proces-verbal privind desfășurarea și rezultatul licitației.

(11) În procesul-verbal prevăzută la alin. (10) se menționează, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, și următoarele: datele de identificare ale cumpărătorului; numărul dosarului de executare silit; indicarea bunurilor adjudecate, a prețului la care bunul a fost adjudecat și a taxei pe valoarea adăugată, dacă este cazul; toți cei care au participat la licitație și sumele oferite de fiecare participant, precum și, dacă este cazul, menționarea situațiilor în care vânzarea nu s-a realizat.

ART. 252

Adjudecarea

(1) După adjudecarea bunului adjudecatarul este obligat să plătească prețul, diminuat cu contravaloarea taxei de participare, în lei, în numerar la o unitate a Trezoreriei Statului sau prin decontare bancară, în cel mult 5 zile de la data adjudecării.

(2) Dacă adjudecatarul nu plătește prețul, licitația se reia în termen de 10 zile de la data adjudecării. În acest caz, adjudecatarul este obligat să plătească cheltuielile prilejuite de noua licitație și, în cazul în care prețul obținut la noua licitație este mai mic, diferența de preț. Adjudecatarul poate să achite prețul oferit inițial și să facă dovada achitării acestuia până la termenul prevăzută la art. 250 alin. (7), caz în care este obligat numai la plata cheltuielilor cauzate de noua licitație.

(3) Cu sumele încasate din eventuala diferență de preț, percepute în temeiul alin. (2), se sting creanțele fiscale înscrise în titlul executoriu în baza căruia s-a început executarea silită.

(4) Dacă la următoarea licitație bunul nu a fost vândut, fostul adjudecatar este obligat să plătească toate cheltuielile prilejuite de urmărirea acestuia.

(5) Suma reprezentând diferența de preț și/sau cheltuielile prevăzute la alin. (1) și (4) se stabilesc de organul de executare silită, prin proces-verbal, care constituie titlu executoriu potrivit prezentului cod. Contestarea procesului-verbal se face potrivit procedurii prevăzute la titlul VIII.

(6) Termenul prevăzută la alin. (1) se aplică și în cazul valorificării conform încheierii prierilor sau prin vânzare directă.

ART. 253

Plata în rate

(1) În cazul vânzării la licitație a bunurilor imobile, cumpărătorii pot solicita plata preului în rate, în cel mult 12 rate lunare, cu un avans de minimum 50% din preul de adjudecare a bunului imobil și cu plata unei dobânzi sau majorări de întârziere, după caz, stabilite conform prezentului cod. Organul de executare stabilește condițiile și termenele de plată a preului în rate.

(2) Cumpărătorul nu poate înstrăina bunul imobil decât după plata preului în întregime și a dobânzii sau majorării de întârziere stabilite.

(3) În cazul neplății avansului prevăzut la alin. (1), dispozițiile art. 252 se aplică în mod corespunzător.

(4) Suma reprezentând dobânda sau majorarea de întârziere, după caz, nu stinge creanțele fiscale pentru care s-a început executarea silită și constituie venit al bugetului de stat ori local, după caz.

(5) În cazul plății în rate potrivit prezentului articol, adjudecatorul este debitor pentru diferența de pre.

(6) Procedura de valorificare a bunurilor cu plata în rate se aprobă astfel:

a) prin ordin al președintelui A.N.A.F., în cazul creanțelor administrate de organul fiscal central;

b) prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice, în cazul creanțelor fiscale administrate de organele fiscale locale.

ART. 254

Procesul-verbal de adjudecare

(1) În cazul vânzării bunurilor imobile, organul de executare silită încheie procesul-verbal de adjudecare, în termen de cel mult 5 zile de la plata în întregime a preului sau a avansului prevăzut la art. 253 alin. (1), dacă bunul a fost vândut cu plata în rate. Procesul-verbal de adjudecare constituie titlu de proprietate, transferul dreptului de proprietate operând la data încheierii acestuia. Un exemplar al procesului-verbal de adjudecare a bunului imobil se transmite, în cazul vânzării cu plata în rate, biroului de carte funciar pentru a înscrie interdicția de înstrăinare și grevare a bunului până la plata integrală a preului și a dobânzii sau majorării de întârziere, după caz, stabilite pentru imobilul transmis, pe baza căruiă se face înscrierea în cartea funciară.

(2) Procesul-verbal de adjudecare întocmit în condițiile alin. (1) cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, și următoarele mențiuni:

a) numărul dosarului de executare silită;

b) numărul și data procesului-verbal de desfășurare a licitației;

c) datele de identificare ale cumpărătorului;

d) datele de identificare ale debitorului;

e) preul la care s-a adjudecat bunul și taxa pe valoarea adăugată, dacă este cazul;

f) modalitatea de plată a diferenței de pre în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata în rate;

g) datele de identificare a bunului;

h) mențiunea că acest document constituie titlu de proprietate și că poate fi înscris în cartea funciară;

i) meniuerea cumpărătorului pentru creditor procesul-verbal de adjudecare constituie documentul pe baza căruia se emite titlu executoriu împotriva cumpărătorului care nu plătește diferența de preț, în cazul în care vânzarea s-a făcut cu plata prețului în rate;

j) semnătura cumpărătorului sau a reprezentantului său legal, după caz.

(3) În cazul în care cumpărătorul care nu și-a încuviințat plata prețului în rate nu plătește restul de preț în condițiile și la termenele stabilite, el poate fi executat silit pentru plata sumei datorate în temeiul titlului executoriu emis de organul de executare silit competent pe baza procesului-verbal de adjudecare.

(4) În cazul vânzării bunurilor mobile, după plata prețului, executorul fiscal întocmește în termen de 5 zile un proces-verbal de adjudecare care constituie titlu de proprietate.

(5) Procesul-verbal de adjudecare întocmit în condițiile alin. (4) cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 46, și elementele prevăzute la alin. (2) din prezentul articol, cu excepția lit. f), h) și i), precum și meniuerea că acest document constituie titlu de proprietate. Câte un exemplar al procesului-verbal de adjudecare se transmite organului de executare silit coordonator al cumpărătorului.

(6) În cazul valorificării bunurilor prin vânzare directă sau licitație, predarea bunului către cumpărător se face de către organul de executare silit pe baza procesului-verbal de predare-primire.

ART. 255

Reluarea procedurii de valorificare a bunurilor sechestrate

(1) Dacă bunurile supuse executării silite nu au putut fi valorificate prin modalitățile prevăzute la art. 247, se procedează astfel:

a) în cazul bunurilor imobile organul de executare silit menține măsura de indisponibilizare, până la împlinirea termenului de prescripție; în cadrul acestui termen organul de executare silit poate relua oricând procedura de valorificare și poate, după caz, să ia măsura numirii, meninerii ori schimbării administratorului-sechestrului;

b) în cazul bunurilor mobile, se consideră că acestea nu au valoare de piață și se restituie debitorului; odată cu restituirea bunului mobil organul fiscal ridică și sechestrul; dispozițiile art. 234 alin. (2) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(2) În cazul bunurilor prevăzute la alin. (1) lit. a), cu ocazia reluării procedurii în cadrul termenului de prescripție, dacă organul de executare silit consideră că nu se impune o nouă evaluare, prețul de pornire a licitației nu poate fi mai mic decât 50% din prețul de evaluare a bunurilor.

(3) În cazul în care debitorii cărora urmează să li se restituie bunurile nu se mai află la domiciliul fiscal declarat și, în urma demersurilor întreprinse, nu au putut fi identificați, organul fiscal procedează la înființarea acestora, cu procedura prevăzută pentru comunicarea prin publicitate potrivit art. 47, că bunul în cauză este puse la dispoziția proprietarului până la împlinirea termenului de prescripție, după care urmează să fi valorificat potrivit dispozițiilor legale privind valorificarea bunurilor intrate în proprietatea privată a statului, dacă legea nu prevede altfel.

(4) Cele arătate la alin. (3) se consemnează într-un proces-verbal întocmit de organul fiscal.

(5) În cazul bunurilor imobile, în baza procesului-verbal prevăzut la alin. (4) în condițiile legii urmează să fi sesizat instanța judecătorească competentă cu acțiune în constatarea dreptului de proprietate privată a statului asupra bunului respectiv.

CAP. IX

Cheltuieli

ART. 256

Cheltuieli de executare silit

(1) Cheltuielile ocazionate cu efectuarea procedurii de executare silit sunt în sarcina debitorului.

(2) Prin excepție de la prevederile alin. (1), în cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, cheltuielile generate de comunicarea sornei și a adresei de înființare a poprii sunt suportate de organul fiscal central.

(3) Suma cheltuielilor cu executarea silit se stabilește de organul de executare, prin proces-verbal, care constituie titlu executoriu potrivit prezentului cod și are la bază documente privind cheltuielile efectuate.

(4) Cheltuielile de executare silit a creanțelor fiscale se avansează de organul de executare silit, din bugetul acestuia.

(5) Cheltuielile de executare silit care nu au la bază documente care să ateste că au fost efectuate în scopul executării silit nu sunt în sarcina debitorului următor.

(6) Sumele recuperate în contul cheltuielilor de executare silit se fac venit la bugetul din care au fost avansate, cu excepția sumelor reprezentând cheltuieli de executare silit a creanțelor fiscale administrate de organul fiscal central, care se fac venit la bugetul de stat, dacă legea nu prevede altfel.

CAP. X

Eliberarea și distribuirea sumelor realizate prin executare silit

ART. 257

Sumele realizate din executare silit

(1) Suma realizată în cursul procedurii de executare silit reprezintă totalitatea sumelor încasate după comunicarea sornei prin orice modalitate prevăzută de prezentul cod.

(2) Sumele realizate din executare silit potrivit alin. (1) stăng creanțele fiscale în ordinea vechimii titlurilor executorii, cu excepția situației prevăzute la art. 230 alin. (3)-(6). În cadrul titlului executoriu se stăng mai întâi creanțele fiscale principale, în ordinea vechimii, și apoi creanțele fiscale accesorii, în ordinea vechimii. Prevederile art. 165 alin. (3) referitoare la ordinea vechimii sunt aplicabile în mod corespunzător. Sumele realizate ca urmare a poprii prevăzute la art. 230 alin. (3)-(6) stăng creanțele fiscale incluse în titlurile executorii pentru care s-a aplicat această măsură.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul sumelor realizate prin plată sau compensare, stingerea se face potrivit prevederilor art. 163 și 165.

(4) Dacă suma ce reprezintă atât creanța fiscală, cât și cheltuielile de executare este mai mică decât suma realizată prin executare silită, cu diferența se procedează la compensare, potrivit art. 167, sau se restituie, la cerere, debitorului, după caz.

(5) Despre sumele de restituit debitorul trebuie înținat de îndată.

ART. 258

Ordinea de distribuire

(1) În cazul în care executarea silită a fost pornită de mai mulți creditori sau când până la eliberarea ori distribuirea sumei rezultate din executare au depus și alți creditori titlurile lor, organele prevăzute la art. 220 procedează la distribuirea sumei potrivit următoarei ordini de preferință, dacă legea nu prevede altfel:

a) creanțele reprezentând cheltuielile de orice fel, făcute cu urmărirea și conservarea bunurilor al căror preț se distribuie, inclusiv cheltuielile făcute în interesul comun al creditorilor;

b) cheltuielile de înmormântare a debitorului, în raport cu condiția și starea acestuia;

c) creanțele reprezentând salarii și alte datorii asimilate acestora, pensiile, sumele cuvenite omerilor, potrivit legii, ajutoarele pentru întreținerea și îngrijirea copiilor, pentru maternitate, pentru incapacitate temporară de muncă, pentru prevenirea îmbolnăvirilor, refacerea sau întărirea sănătății, ajutoarele de deces, acordate în cadrul asigurărilor sociale de stat, precum și creanțele reprezentând obligația de reparare a pagubelor cauzate prin moarte, vătămarea integrității corporale ori a sănătății;

d) creanțele rezultând din obligații de întreținere, alocații pentru copii sau de plată a altor sume periodice destinate asigurării mijloacelor de existență;

e) creanțele fiscale provenite din impozite, taxe, contribuții sociale și din alte sume stabilite potrivit legii, datorate bugetului de stat, bugetului Trezoreriei Statului, bugetului asigurărilor sociale de stat, bugetelor locale și bugetelor fondurilor speciale, inclusiv amenzile cuvenite bugetului de stat sau bugetelor locale;

f) creanțele rezultând din împrumuturi acordate de stat;

g) creanțele reprezentând despăgubiri pentru repararea pagubelor pricinuite proprietății publice prin fapte ilicite;

h) creanțele rezultând din împrumuturi bancare, din livrări de produse, prestări de servicii sau executări de lucrări, precum și din chirii, redevenșuri și arenze;

i) alte creanțe.

(2) Pentru plata creanțelor care au aceeași ordine de preferință, dacă legea nu prevede altfel, suma realizată din executare se repartizează între creditori proporțional cu creanța fiecăruia.

ART. 259

Reguli privind eliberarea și distribuirea

(1) Creditorii fiscali care au un privilegiu prin efectul legii și care îndeplinesc condiția de publicitate sau posesie a bunului mobil au prioritate, în condițiile prevăzute la art. 227 alin. (9), la distribuirea sumei rezultate din vânzare față de alți creditori care au garanții reale asupra bunului respectiv.

(2) Accesoriiile creanței principale prevăzute în titlul executoriu urmează ordinea de preferință a creanței principale.

(3) Dacă există creditori care, asupra bunului vândut, au drepturi de gaj, ipotecă sau alte drepturi reale, despre care organul de executare silit a luat cunoștință în condițiile art. 239 alin. (6) și ale art. 242 alin. (9), la distribuirea sumei rezultate din vânzarea bunului, creanțele lor sunt plătite înaintea creanțelor prevăzute la art. 258 alin. (1) lit. b). În acest caz, organul de executare silit este obligat să își îndeplinească din oficiu pe creditorii în favoarea cărora au fost conservate aceste sarcini, pentru a participa la distribuirea preluului.

(4) Creditorii care nu au participat la executarea silită pot depune titlurile lor în vederea participării la distribuirea sumelor realizate prin executare silită, numai până la data întocmirii de către organele de executare silită a procesului-verbal privind eliberarea sau distribuirea acestor sume.

(5) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se efectuează numai după trecerea unui termen de 15 zile de la data depunerii sumei, când organul de executare silită procedează, după caz, la eliberarea ori distribuirea sumei, cu înțelegerea părților și a creditorilor care și-au depus titlurile.

(6) Eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită se consemnează de executorul fiscal de îndată într-un proces-verbal, care se semnează de toți cei îndreptățiți.

(7) Cel nemulțumit de modul în care se face eliberarea sau distribuirea sumei rezultate din executarea silită poate cere executorului fiscal să consemneze în procesul-verbal obiecțiile sale.

(8) După întocmirea procesului-verbal prevăzut la alin. (6) niciun creditor nu mai este în drept să ceară să participe la distribuirea sumelor rezultate din executarea silită.

CAP. XI

Contestația la executare silită

ART. 260

Contestația la executare silită

(1) Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare silită, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii.

(2) Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silită prevăzute de Codul de procedură civilă, republicat, nu sunt aplicabile.

(3) Contestația poate fi făcută împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

(4) Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență.

ART. 261

Termen de contestație

(1) Contestația se poate face în termen de 15 zile, sub sancțiunea decăderii, de la data când:

a) contestatorul a luat cunoștință de executarea ori de actul de executare pe care le contestă, din comunicarea sondaiei sau din altă înțelegere primită ori, în lipsa acestora, cu ocazia efectuării executării silită sau în alt mod;

b) contestatorul a luat cunoștință, potrivit lit. a), de refuzul organului de executare silită de a îndeplini un act de executare;

c) cel interesat a luat cunoștință, potrivit lit. a), de eliberarea sau distribuirea sumelor pe care le contestă.

(2) Contestația prin care o terță persoană pretinde că are un drept de proprietate sau un alt drept real asupra bunului urmărit poate fi introdusă cel mai târziu în termen de 15 zile după efectuarea executării.

(3) Neintroducerea contestației în termenul prevăzut la alin. (2) nu îl împiedică pe cel dealtreilea să își realizeze dreptul pe calea unei cereri separate, potrivit dreptului comun.

ART. 262

Judecarea contestației

(1) La judecarea contestației instanța citează și organul de executare silită în același caz teritorial se găsesc bunurile urmărite ori, în cazul executării prin poprire, își are sediul sau domiciliul terțului poprit.

(2) La cererea părții interesate instanța poate decide, în cadrul contestației la executare, asupra împărțirii bunurilor pe care debitorul le deține în proprietate comună cu alte persoane.

(3) Dacă admite contestația la executare, instanța, după caz, poate dispune anularea actului de executare contestat sau îndreptarea acestuia, anularea ori încetarea executării înseși, anularea sau îmurirea titlului executoriu ori efectuarea actului de executare același îndeplinire a fost refuzat.

(4) În cazul anulării actului de executare contestat sau al încetării executării înseși și al anulării titlului executoriu, instanța poate dispune prin aceeași hotărâre să se restituie celui îndreptătit suma ce îi se cuvine din valorificarea bunurilor ori din reinerile prin poprire.

(5) În cazul respingerii contestației contestatorul poate fi obligat, la cererea organului de executare silită, la despăgubiri pentru pagubele cauzate prin întârzierea executării, iar când contestația a fost exercitată cu rea-credință, el poate fi obligat și la plata unei amenzi potrivit art. 720 alin. (3) din Codul de procedură civilă, republicat.

CAP. XII

Stingerea creanțelor fiscale prin alte modalități

ART. 263

Darea în plată

(1) Creanțele fiscale administrate de organul fiscal central, cu excepția celor cu reineri la sursă și a accesoriilor aferente acestora, a drepturilor vamale și a altor creanțe transmise spre colectare organului fiscal central, precum și creanțele fiscale administrate de organul fiscal local pot fi stinse, la cererea debitorului, oricând, cu acordul creditorului fiscal, prin trecerea în proprietatea publică a statului sau, după caz, a unității administrativ-teritoriale a bunurilor

imobile reprezentând construc ie i teren aferent, precum i terenuri f r construc ii, dup caz, chiar dac acestea sunt supuse execut rii silite de c tre organul fiscal competent, potrivit prezentului cod.

(2) În cazul crean elor fiscale stinse prin dare în plat , data stingerii este data procesului-verbal de trecere în proprietatea public a bunului imobil.

(3) Dispozi iile alin. (1) sunt aplicabile i debitorilor prev zu i la art. 24 alin. (1) lit. a). În acest caz, prin excep ie de la prevederile alin. (1), bunurile imobile oferite în vederea stingerii prin dare în plat trebuie s nu fie supuse execut rii silite i s nu fie grevate de alte sarcini cu excep ia ipotecii constituite în condi iile art. 24 alin. (1) lit. a).

(4) În termen de 90 de zile de la data comunic rii procesului-verbal de trecere în proprietatea public a bunului imobil, institu ia care a solicitat preluarea în administrare a bunului are obliga ia de a efectua demersurile pentru ini ierea hot rârii de constituire a dreptului de administrare potrivit art. 867 din Codul civil.

(5) În scopul prev zut la alin. (1), organul fiscal transmite cererea, înso it de propunerile sale, comisiei numite prin ordin al ministrului finan elor publice sau, dup caz, prin hot râre a autorit ii deliberative. În acelea i condi ii se stabile te i documenta ia care înso e te cererea.

(6) Comisia prev zut la alin. (5) analizeaz cererea numai în condi iile existen ei unor solicit ri de preluare în administrare, potrivit legii, a acestor bunuri din care s rezulte c bunurile respective urmeaz a fi destinate uzului i interesului public i numai dac s-a efectuat inspec ia fiscal la respectivul contribuabil. Comisia hot r te, prin decizie, asupra modului de solu ionare a cererii. În cazul admiterii cererii, comisia dispune organului fiscal competent încheierea procesului-verbal de trecere în proprietatea public a bunului imobil i stingerea crean elor fiscale. Comisia poate respinge cererea în situa ia în care bunurile imobile oferite nu sunt destinate uzului sau interesului public.

(7) Procesul-verbal de trecere în proprietatea public a bunului imobil constituie titlu de proprietate.

(8) În cazul în care opera iunea de transfer al propriet ii bunurilor imobile prin dare în plat este taxabil , cu valoarea stabilit , potrivit legii, plus taxa pe valoarea ad ugat , se stinge cu prioritate taxa pe valoarea ad ugat aferent opera iunii de dare în plat .

(9) Bunurile imobile trecute în proprietatea public conform alin. (1) sunt date în administrare în condi iile legii, cu condi ia men inerii, pe o perioad de 5 ani, a uzului i a interesului public. Pân la intrarea în vigoare a actului prin care s-a dispus darea în administrare, imobilul se afl în custodia institu iei care a solicitat preluarea în administrare. Institu ia care are bunul în custodie are obliga ia inventarierii acestuia, potrivit legii.

(10) La data întocmirii procesului-verbal pentru trecerea în proprietatea public a statului a bunului imobil înceteaz m sura de indisponibilizare a acestuia, precum i calitatea de administrator-sechestru a persoanelor desemnate conform legii, dac este cazul.

(11) Eventualele cheltuieli de administrare efectuate în perioada cuprins între data încheierii procesului-verbal de trecere în proprietatea public a statului a bunurilor imobile i preluarea în administrare prin hot râre a Guvernului sunt suportate de institu ia public solicitant . În cazul în care Guvernul hot r te darea în administrare c tre alt institu ie public decât cea solicitant , cheltuielile de administrare se suport de institu ia public c reia i-a fost atribuit bunul în administrare.

(12) În cazul în care bunurile imobile trecute în proprietatea public conform prezentului cod au fost revendicate i restituite, potrivit legii, ter elor persoane, debitorul este obligat la plata

sumelor stinse prin această modalitate. Creanțele fiscale renasc la data la care bunurile imobile au fost restituite terului.

(13) În cazul în care, în interiorul termenului de prescripție a creanțelor fiscale, comisia prevăzută la alin. (6) ia cunoștință despre unele aspecte privind bunurile imobile, necunoscute la data aprobării cererii debitorului, aceasta poate decide, pe baza situației de fapt, revocarea, în tot sau în parte, a deciziei prin care s-a aprobat stingerea unor creanțe fiscale prin trecerea bunurilor imobile în proprietatea publică, dispozițiile alin. (12) aplicându-se în mod corespunzător.

(14) În situațiile prevăzute la alin. (12) și (13), pentru perioada cuprinsă între data trecerii în proprietatea publică și data la care au renscut creanțele fiscale, respectiv data revocării deciziei prin care s-a aprobat darea în plată, nu se datorează dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere, după caz.

ART. 264

Conversia în acțiuni a obligațiilor fiscale

(1) La contribuabilii/plătitorii la care statul este acționar integral sau majoritar se poate aproba, în condițiile legii și cu respectarea procedurilor privind ajutorul de stat, conversia în acțiuni a obligațiilor fiscale principale administrate de organul fiscal central reprezentând impozite, taxe, contribuții sociale obligatorii și alte sume datorate bugetului general consolidat, inclusiv amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul de stat, precum și obligațiile fiscale accesorii, datorate și neachitate, cu excepția obligațiilor fiscale principale cu referință la surse și a accesoriilor aferente acestora și obligațiile fiscale către fondul de risc ca urmare a împrumuturilor externe garantate de stat.

(2) În aplicarea alin. (1), prin hotărâre a Guvernului, se aprobă contribuabilii/plătitorii la care se realizează stingerea obligațiilor fiscale prin conversie în acțiuni.

(3) Conversia în acțiuni prevăzută la alin. (1) se realizează numai cu respectarea dreptului de preferință al acționarilor existenți, în condițiile legii și conform prevederilor actelor constitutive.

(4) Instituția publică ce exercită calitatea de acționar în numele statului la data efectuării conversiei exercită drepturile și obligațiile statului român în calitate de acționar pentru acțiunile emise în favoarea statului de operatorii economici prevăzuți la alin. (1) și înregistrează în evidențele contabile aceste acțiuni.

(5) La contribuabilii/plătitorii cu capital integral sau majoritar de stat la care s-a deschis procedura insolvenței, potrivit legii, conversia creanțelor bugetare în acțiuni poate fi prevăzută prin planul de reorganizare, în condițiile legii, cu acordul expres, în scris, al creditorului. Prevederile alin. (4) rămân aplicabile.

(6) În vederea stingerii prin conversie în acțiuni a obligațiilor prevăzute la alin. (1), organul fiscal competent emite, din oficiu, certificatul de atestare fiscală.

(7) Certificatul de atestare fiscală emis potrivit alin. (6) se comunică contribuabililor/plătitorilor prevăzuți la alin. (1).

(8) Conversia obligațiilor cuprinse în certificatul de atestare fiscală se face la valoarea nominală a acțiunilor.

(9) Data stingerii obligațiilor prevăzute la alin. (1) este data realizării conversiei.

(10) Operarea în evidențele contabile ale contribuabilului/plătitorului a conversiei în acțiuni a creanțelor prevăzute la alin. (1) se face în baza certificatului de atestare fiscală emis de organul fiscal competent potrivit alin. (6) și comunicat contribuabilului/plătitorului potrivit alin. (7).

(11) Începând cu data emiterii certificatului de atestare fiscală, pentru obligațiile principale datorate de contribuabil/plătitor care fac obiectul conversiei în acțiuni, nu se calculează și nu se datorează obligații accesorii.

(12) Pentru obligațiile care fac obiectul prezentului articol, executarea silită se suspendă la data intrării în vigoare a hotărârii Guvernului prevăzute la alin. (2) și încetează la data conversiei în acțiuni a creanțelor.

(13) Instituția publică sub autoritatea creșterii funcționează contribuabilul/plătitorul exercită drepturile și obligațiile statului român, în calitate de acționar unic sau majoritar, după caz, și înregistrează acțiunile emise de contribuabil/plătitor în favoarea statului ca urmare a conversiei creanțelor prevăzute la alin. (1), înându-se evidența acestora distinct potrivit reglementărilor privind contabilitatea instituțiilor publice în vigoare.

(14) La contribuabilii/plătitorii la care o unitate administrativ-teritorială/subdiviziune administrativ-teritorială este acționar integral sau majoritar, se poate aproba, în condițiile legii și cu respectarea procedurilor privind ajutorul de stat, conversia în acțiuni a obligațiilor fiscale principale administrate de organul fiscal local reprezentând impozite, taxe locale și alte sume datorate bugetului local, inclusiv amenzile de orice fel care se fac venit la bugetul local, precum și obligațiile fiscale accesorii, datorate și neachitate.

(15) În aplicarea alin. (14), prin hotărârea autorității deliberative, se aprobă contribuabilii/plătitorii la care se realizează stingerea obligațiilor fiscale prin conversie în acțiuni.

(16) Prevederile alin. (3)-(13) sunt aplicabile în mod corespunzător și pentru conversia prevăzută la alin. (14).

ART. 265

Conduita organului fiscal în cazul insolvenței și al deschiderii procedurii insolvenței potrivit Legii nr. 85/2014

(1) În sensul prezentului cod este insolubil debitorul ale cărui venituri ori bunuri urmabile au o valoare mai mică decât obligațiile fiscale de plată sau care nu are venituri ori bunuri urmabile.

(2) Pentru obligațiile fiscale ale debitorilor declarați în stare de insolvență care nu au venituri sau bunuri urmabile, conducătorul organului de executare silită dispune scoaterea creanței din evidența curentă și trecerea ei într-o evidență separată pe baza procesului-verbal de insolvență.

(3) În cazul debitorilor prevăzuți la alin. (2) executarea silită se întrerupe. Organul fiscal are obligația ca cel puțin o dată pe an să efectueze o investigație asupra stării acestor contribuabili, care nu constituie acte de executare silită.

(4) În cazurile în care se constată că debitorii au dobândit venituri sau bunuri urmabile, organele de executare silită iau măsurile necesare de trecere din evidența separată în evidența curentă și de executare silită.

(5) În vederea recuperării creanțelor fiscale de la debitorii care se află în stare de insolvență potrivit Legii nr. 85/2014, organul fiscal solicită înscrierea la masa credală a impozitelor, taxelor, contribuțiilor sociale existente în evidența creanțelor fiscale la data declarării insolvenței.

(6) Dispozițiile alin. (5) se aplică și în vederea recuperării creanțelor fiscale de la debitorii aflați în lichidare în condițiile legii.

(7) Cererile organelor fiscale privind începerea procedurii insolvenței sunt scutite de consemnarea vreunei cauțiuni.

(8) În situația în care organul fiscal central deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, A.N.A.F. poate decide desemnarea unui administrator judiciar/lichidator, stabilindu-i și remunerația. Confirmarea administratorului judiciar/lichidatorului desemnat de A.N.A.F. de către judecătorul-sindic se efectuează, conform art. 45 alin. (1) lit. e) din Legea nr. 85/2014.

(9) În dosarele în care organul fiscal deține cel puțin 50% din valoarea totală a creanțelor, acesta are dreptul să verifice activitatea administratorului judiciar/lichidatorului și să îi solicite prezentarea documentelor referitoare la activitatea desfășurată și onorariile încasate.

ART. 266

Anularea creanțelor fiscale

(1) În situațiile în care cheltuielile de executare, exclusiv cele privind comunicarea prin poștă, sunt mai mari decât creanțele fiscale supuse executării silită, conducătorul organului de executare silită poate aproba anularea debitelor respective.

(2) În cazul prevăzut la art. 265 alin. (2), dacă la sfârșitul perioadei de prescripție se constată că debitorul nu a dobândit bunuri sau venituri urmabile, organele de executare silită procedează la anularea obligațiilor fiscale.

(3) Anularea se face și atunci când organul fiscal constată că debitorul persoană fizică este dispărut sau decedat fără să fi lăsat venituri ori bunuri urmabile.

(4) Obligațiile fiscale datorate de debitori, persoane juridice, radiați din registrele în care au fost înregistrați potrivit legii se anulează după radiere dacă pentru plata acestora nu s-a atras răspunderea altor persoane, potrivit legii.

(5) Creanțele fiscale restante administrate de organul fiscal central, aflate în sold la data de 31 decembrie a anului, mai mici de 40 lei, se anulează. Plafonul se aplică totalului creanțelor fiscale datorate și neachitate de debitori.

(6) În cazul creanțelor fiscale administrate de organul fiscal local, prin hotărâre, autoritățile deliberative pot stabili plafonul creanțelor fiscale care pot fi anulate, care nu poate depăși limita maximă prevăzută la alin. (5).

(7) Prevederile alin. (6) se aplică totalului creanțelor fiscale datorate și neachitate de debitori aflate în sold la data de 31 decembrie a anului.

CAP. XIII

Dispoziții speciale privind colectarea

ART. 267

Dispoziții speciale privind colectarea

Prevederile prezentului titlu se aplică și pentru colectarea amenzilor de orice fel și altor creanțe bugetare, pe baza unor titluri executorii de creanță bugetară, transmise spre recuperare organului fiscal.

TITLUL VIII

Soluționarea contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale

CAP. I

Dreptul la contestație

ART. 268

Posibilitatea de contestație

(1) Împotriva titlului de creanță, precum și împotriva altor acte administrative fiscale se poate formula contestație potrivit prezentului titlu. Contestația este o cale administrativă de atac și nu înlătură dreptul la acțiune al celui care se consideră lezată în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal.

(2) Este îndreptățit la contestație numai cel care consideră că a fost lezată în drepturile sale printr-un act administrativ fiscal.

(3) Baza de impozitare și creanța fiscală stabilite prin decizie de impunere se contestă numai împreună.

(4) Pot fi contestate în condițiile alin. (3) și deciziile de nemodificare a bazei de impozitare prin care nu sunt stabilite creanțe fiscale.

(5) În cazul deciziilor referitoare la baza de impozitare, reglementate potrivit art. 99 alin. (1), contestația se poate depune de orice persoană care participă la realizarea venitului.

(6) Bazele de impozitare constatate separat într-o decizie referitoare la baza de impozitare pot fi atacate numai prin contestarea acestei decizii.

ART. 269

Forma și conținutul contestației

(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

a) datele de identificare a contestatorului;

b) obiectul contestației;

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază;

e) semnătura contestatorului sau a împuternicitului acestuia. Dovada calității de împuternicit al contestatorului, persoană fizică sau juridică, se face potrivit legii.

(2) Obiectul contestației îl constituie numai sumele și m surile stabilite și înscrise de organul fiscal în titlul de creanță sau în actul administrativ fiscal atacat.

(3) În contestațiile care au ca obiect sume se specifică cuantumul sumei totale contestate, individualizat pe categorii de creanțe fiscale, precum și accesoriile acestora. În situația în care se constată nerespectarea acestei obligații, organul fiscal de soluționare competent solicită contestatorului, în scris, ca acesta să precizeze, în termen de 5 zile de la comunicarea solicitării, cuantumul sumei contestate, individualizat. În cazul în care contestatorul nu comunică suma, se consideră contestat întregul act administrativ fiscal atacat.

(4) Contestația se depune la organul fiscal emitent al actului administrativ atacat și nu este supus taxelor extrajudiciare de timbru.

ART. 270

Termenul de depunere a contestației

(1) Contestația se depune în termen de 45 de zile de la data comunicării actului administrativ fiscal, sub sancțiunea decăderii.

(2) În cazul în care contestația nu este depusă la organul fiscal emitent, aceasta se înaintează, în termen de cel mult 5 zile de la data primirii, organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.

(3) În cazul în care competența de soluționare nu aparține organului emitent al actului administrativ fiscal atacat, contestația se înaintează de către acesta, în termen de 5 zile de la înregistrare, organului de soluționare competent.

(4) Dacă actul administrativ fiscal nu conține elementele prevăzute la art. 46 alin. (2) lit. i), contestația poate fi depusă, în termen de 3 luni de la data comunicării actului administrativ fiscal, la organul fiscal emitent al actului administrativ atacat.

ART. 271

Retragerea contestației

(1) Contestația poate fi retrasă de către contestator până la soluționarea acesteia. În acest caz, organul de soluționare competent comunică contestatorului decizia prin care se ia act de renunțarea la contestație.

(2) Prin retragerea contestației nu se pierde dreptul de a se înainta o nouă contestație în interiorul termenului prevăzut la art. 270.

CAP. II

Competența de soluționare a contestațiilor. Decizia de soluționare

ART. 272

Organul competent

(1) Contestațiile formulate împotriva deciziilor de impunere, a actelor administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere, deciziilor pentru regularizarea situației emise în conformitate cu legislația în materie vamală, a măsurii de diminuare a pierderii fiscale stabilite prin dispoziție de măsură, precum și împotriva deciziei de reverificare, emise de organul fiscal central, se soluționează de către structurile specializate de soluționare a contestațiilor.

(2) Structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice în fiecare regiune teritorială își are domiciliul fiscal contestatarului este competent pentru soluționarea contestațiilor ce au ca obiect:

a) creanțe fiscale în cuantum de până la 5 milioane lei;

b) măsură de diminuare a pierderii fiscale și deciziile de reverificare, cu excepția celor pentru care competența de soluționare aparține structurii prevăzute la alin. (4).

(3) Contestațiile formulate de contribuabilii nerezidenți care nu au pe teritoriul României un sediu permanent ce au ca obiect creanțe fiscale în cuantum de până la 5 milioane lei se soluționează de structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor

generale regionale ale finanțelor publice competent pentru administrarea creanțelor respectivului contribuabil nerezident. În cazul în care competența de administrare a creanțelor datorate de contribuabilul nerezident revine Direcției generale de administrare a marilor contribuabili, competența de soluționare a contestațiilor revine direcției generale prevăzute la alin. (4).

(4) Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul A.N.A.F. este competentă pentru soluționarea contestațiilor care au ca obiect:

- a) creanțe fiscale în cuantum de 5 milioane lei sau mai mare;
- b) măsura de diminuare a pierderii fiscale în cuantum de 5 milioane lei sau mai mare;
- c) creanțe fiscale și măsura de diminuare a pierderii fiscale indiferent de cuantum, precum și decizia de reverificare, în cazul contestațiilor formulate de marii contribuabili;
- d) creanțe fiscale și măsura de diminuare a pierderii fiscale indiferent de cuantum, precum și decizia de reverificare, în cazul contestațiilor formulate de contribuabili împotriva actelor emise de organele fiscale din aparatul central al A.N.A.F.

(5) Contestațiile formulate împotriva altor acte administrative fiscale decât cele prevăzute la alin. (1) se soluționează de către organele fiscale emitente.

(6) Competența de soluționare a contestațiilor formulate împotriva actelor administrative fiscale emise de organul fiscal central prevăzut la alin. (2)-(4) se poate delega altui organ de soluționare, în condițiile stabilite prin ordinul președintelui A.N.A.F. Contestatorul și persoanele introduse în procedura de soluționare a contestației sunt informați cu privire la schimbarea competenței de soluționare a contestației.

(7) Contestațiile formulate împotriva actelor administrative fiscale emise de organele fiscale locale se soluționează de către aceste organe fiscale.

(8) Contestațiile formulate împotriva actelor administrative fiscale emise de alte autorități publice care, potrivit legii, administrează creanțe fiscale se soluționează de către aceste autorități.

ART. 273

Decizia de soluționare

(1) În soluționarea contestației, organul de soluționare competent se pronunță prin decizie.

(2) Decizia emisă în soluționarea contestației este definitivă în sistemul de acțiuni administrative de atac și este obligatorie pentru organul fiscal emitent al actelor administrative fiscale contestate.

ART. 274

Forma și conținutul deciziei de soluționare a contestației

(1) Decizia de soluționare a contestației se emite în formă scrisă și cuprinde: preambulul, considerentele și dispozitivul.

(2) Preambulul cuprinde: denumirea organului învestit cu soluționarea, datele de identificare ale contestatorului, numărul de înregistrare a contestației la organul de soluționare competent, obiectul cauzei, precum și sinteza susinerilor părților atunci când organul competent de soluționare a contestației nu este organul emitent al actului atacat.

(3) Considerentele cuprind motivele de fapt și de drept care au format convingerea organului de soluționare competent în emiterea deciziei.

(4) Dispozitivul cuprinde soluția pronunțată, calea de atac, termenul în care aceasta poate fi exercitat și instanța competentă.

(5) Decizia se semnează de către conducătorul structurii de soluționare a contestației ori conducătorul organului fiscal emitent al actului administrativ atacat sau de înlocuitorii acestora, după caz.

CAP. III

Dispoziții procedurale

ART. 275

Introducerea altor persoane în procedura de soluționare

(1) Organul de soluționare competent poate introduce, din oficiu sau la cerere, în soluționarea contestației, după caz, alte persoane ale căror interese juridice de natură fiscală sunt afectate în urma emiterii deciziei de soluționare a contestației. Înainte de introducerea altor persoane, contestatorul va fi ascultat conform art. 9.

(2) Persoanele care participă la realizarea venitului în sensul art. 268 alin. (5) și nu au înaintat contestație vor fi introduse din oficiu.

(3) Persoanei introduse în procedura de contestație și se vor comunica toate cererile și declarațiile celorlalte părți. Această persoană are drepturile și obligațiile părților rezultate din raportul juridic fiscal ce formează obiectul contestației și are dreptul să înainteze propriile sale cereri.

(4) Dispozițiile Codului de procedură civilă, republicat, referitoare la intervenția forțată și voluntară sunt aplicabile.

ART. 276

Soluționarea contestației

(1) În soluționarea contestației organul competent verifică motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport cu susinerile părților, cu dispozițiile legale invocate de acestea și cu documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.

(2) Organul de soluționare competent, pentru înmăsurarea cauzei, poate solicita:

a) punctul de vedere al direcțiilor de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, A.N.A.F. sau al altor instituții și autorități competente să se pronunțe în cauzele respective;

b) efectuarea, de către organele competente, a unei constatări la fața locului în condițiile art. 65.

(3) Prin soluționarea contestației nu se poate crea o situație mai grea contestatorului în propria cale de atac.

(4) Contestatorul, intervenienții sau împuterniciții acestora poate/pot să depună probe noi în susținerea cauzei. În această situație, organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal atacat sau organului care a efectuat activitatea de control, după caz, îi se oferă posibilitatea să se pronunțe asupra acestora.

(5) Contestatorul poate solicita organului de soluționare competent susținerea orală a contestației. În acest caz, organul de soluționare fixează un termen pentru care convoacă, la sediul său, contestatorul și reprezentantul organului fiscal emitent al actului administrativ fiscal contestat. Această solicitare poate fi adresată organului de soluționare competent în termen de cel mult 30 de zile de la data înregistrării contestației sub sancțiunea decăderii.

(6) Organul de soluționare competent se pronunță mai întâi asupra excepțiilor de procedură și asupra celor de fond, iar, când se constată că acestea sunt întemeiate, nu se mai procedează la analiza pe fond a cauzei.

(7) Contestațiile formulate potrivit prezentului titlu se soluționează în termenul prevăzut la art. 77.

ART. 277

Suspendarea procedurii de soluționare a contestației pe cale administrativă

(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor și vârșirii unei infracțiuni în legătură cu mijloacele de probă privind stabilirea bazei de impozitare și a cotei constatate ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă;

b) soluționarea cauzei depinde, în tot sau în parte, de existența ori inexistența unui drept care face obiectul unei alte judecări.

(2) La cererea contestatorului, organul de soluționare competent suspendă procedura și stabilește termenul până la care aceasta se suspendă. Termenul de suspendare nu poate fi mai mare de 6 luni de la data acordării. Suspendarea poate fi solicitată o singură dată.

(3) Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat ori nu.

(4) Hotărârile definitive ale instanței penale prin care se soluționează acțiunea civilă este opozabilă organelor de soluționare competente, cu privire la sumele pentru care statul s-a constituit parte civilă.

ART. 278

Suspendarea executării actului administrativ fiscal

(1) Introducerea contestației pe calea administrativă de atac nu suspendă executarea actului administrativ fiscal.

(2) Dispozițiile prezentului articol nu aduc atingere dreptului contestatorului de a cere suspendarea executării actului administrativ fiscal, în temeiul Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare. Instanța competentă poate suspenda executarea, dacă se depune o cauțiune, după cum urmează:

a) de 10%, dacă această valoare este până la 10.000 lei;

b) de 1.000 lei plus 5% pentru ceea ce depășește 10.000 lei;

c) de 5.500 lei plus 1% pentru ceea ce depășește 100.000 lei;

d) de 14.500 lei plus 0,1% pentru ceea ce depășește 1.000.000 lei.

(3) În cazul suspendării executării actului administrativ fiscal, dispus de instanțele de judecată în baza prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, toate efectele actului administrativ fiscal sunt suspendate până la încetarea acestora și obligațiile fiscale nu se înscriu în certificatul de atestare fiscală.

(4) Prin excepție de la prevederile art. 173, în cazul în care instanța judecătorească de contencios administrativ admite cererea contribuabilului/plătitorului de suspendare a executării actului administrativ fiscal potrivit prevederilor Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, nu se datorează penalități de întârziere pe perioada suspendării. În cazul creanțelor administrate de organul fiscal local, pe perioada suspendării se datorează majorări de întârziere de 0,5% pe lună sau fracțiune de lună, reprezentând echivalentul prejudiciului.

(5) Suspendarea executării actului administrativ fiscal dispusă potrivit art. 14 din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, încetează de drept și fără nicio formalitate dacă acțiunea în anularea actului administrativ fiscal nu a fost introdusă în termen de 60 de zile de la data comunicării deciziei de soluționare a contestației.

CAP. IV

Soluții asupra contestației

ART. 279

Soluții asupra contestației

(1) Prin decizie contestația poate fi admisă, în totalitate sau în parte, ori respinsă.

(2) În cazul admiterii contestației se decide, după caz, anularea totală sau parțială a actului atacat.

(3) Prin decizie se poate desființa total sau parțial, actul administrativ atacat în situația în care din documentele existente la dosar și în urma demersurilor întreprinse la organul fiscal emitent al actului atacat nu se poate stabili situația de fapt în cauza dedusă soluționării prin raportare la temeiurile de drept invocate de organul emitent și de contestator. În acest caz, organul emitent al actului desființat urmează să încheie un nou act administrativ fiscal care trebuie să aibă în vedere strict considerentele deciziei de soluționare a contestației. Pentru un tip de creanță fiscală și pentru o perioadă supusă impozitării desființarea actului administrativ fiscal se poate pronunța o singură dată.

(4) Soluția de desființare este pusă în executare în termen de 30 de zile de la data comunicării deciziei, iar noul act administrativ fiscal emis vizează strict aceeași perioadă și același obiect al contestației pentru care s-a pronunțat soluția de desființare.

(5) Prin decizie se poate suspenda soluționarea cauzei, în condițiile prevăzute de art. 277.

(6) Prin decizie se poate constata nulitatea actului atacat.

(7) În cazul soluțiilor de desființare, dispozițiile art. 129 alin. (3) se aplică în mod corespunzător pentru toate categoriile de acte administrativ-fiscale contestate, chiar dacă la data refacerii inspecției/controlului termenul de prescripție ar fi împlinit.

ART. 280

Respingerea contestației pentru neîndeplinirea condițiilor procedurale

(1) Dacă organul de soluționare competent constată neîndeplinirea unei condiții procedurale, contestația se respinge fără să se procedeze la analiza pe fond a cauzei.

(2) Contestația nu poate fi respinsă dacă poartă o denumire greșită.

ART. 281

Comunicarea deciziei și calea de atac

(1) Decizia privind soluționarea contestației se comunică contestatorului, persoanelor introduse în procedura de soluționare a contestației, precum și organului fiscal emitent al actului administrativ atacat.

(2) Deciziile emise în soluționarea contestațiilor împreună cu actele administrative fiscale la care se referă pot fi atacate de către contestator sau de către persoanele introduse în procedura de soluționare a contestației, la instanța judecătorească de contencios administrativ competent, în condițiile legii.

(3) În situația atacării la instanța judecătorească de contencios administrativ competent potrivit alin. (2) a deciziei prin care s-a dispus desființarea, încheierea noului act administrativ fiscal ca urmare a soluției de desființare emise în procedura de soluționare a contestației se face în termen de 30 de zile de la data aducerii la cunoștință a organului fiscal a deciziei de desființare.

(4) În situația în care instanța judecătorească de contencios administrativ competent potrivit alin. (2) admite, în totalitate sau în parte, acțiunea prevăzută la alin. (3), organul fiscal emitent anulează în mod corespunzător noul act administrativ fiscal, precum și, după caz, actele administrative subsecvente, iar contestatorul este pus în situația anterioară emiterii deciziei de desființare.

(5) În situația nesoluționării contestației în termen de 6 luni de la data depunerii contestației contestatorul se poate adresa instanței de contencios administrativ competent pentru anularea actului. La calculul acestui termen nu sunt incluse perioadele în care procedura de soluționare a contestației este suspendată potrivit art. 277.

(6) Procedura de soluționare a contestației încetează la data la care organul fiscal a luat la cunoștință de acțiunea în contencios administrativ formulată de contribuabil/plătitor.

(7) În situația atacării la instanța judecătorească de contencios administrativ competent potrivit alin. (2) a deciziei prin care s-a respins contestația de către organul fiscal fără ca acesta să intre în cercetarea fondului raportului juridic fiscal, dacă instanța constată că soluția adoptată de către organul fiscal este nelegală și/sau netemeinică, se va pronunța și asupra fondului raportului juridic fiscal.

TITLUL IX

Procedura amiabilă pentru evitarea/eliminarea dublei impuneri

ART. 282

Procedura amiabilă

(1) În baza prevederilor convenției sau acordului de evitare a dublei impuneri, contribuabilul/plătitorul rezident în România, care consideră că impozitarea în celălalt stat contractant nu este conformă cu prevederile convenției ori acordului respectiv, poate solicita A.N.A.F. inițierea procedurii amiabile.

(2) A.N.A.F. realizează procedura amiabilă în cazul în care autoritatea competentă a statului cu care România are încheiat o convenție sau un acord de evitare a dublei impuneri îi solicită acest lucru.

(3) Prevederile alin. (1) și (2) se completează cu prevederile Convenției privind eliminarea dublei impuneri în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate (90/436/EEC), a Codului de conduită revizuit pentru punerea în aplicare efectivă a Convenției privind eliminarea dublei impuneri în legătură cu ajustarea profiturilor întreprinderilor asociate (2009/C322/01), precum și a convențiilor ori acordurilor de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state.

(4) Modalitatea de derulare a procedurii amiabile se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

ART. 283

Procedura pentru eliminarea dublei impuneri între persoane române afiliate

(1) În sensul prezentului articol, prin dublă impunere se înțelege situația în care același venit/profit impozabil se impozitează la două sau mai multe persoane române afiliate între care s-au încheiat tranzacții.

(2) În cazul tranzacțiilor între persoane române afiliate, ajustarea/estimarea venitului sau cheltuielii uneia dintre persoanele afiliate, efectuată de către organul fiscal competent pentru administrarea creanțelor datorate de respectiva persoană, este opozabilă organului fiscal pentru administrarea creanțelor celeilalte persoane afiliate.

(3) Ajustarea/Estimarea se decide de organul fiscal competent prin emiterea deciziei de impunere pentru contribuabilul/plătitorul verificat. În vederea evitării dublei impuneri, în cazul ajustării/estimării venitului/cheltuielii uneia dintre persoanele române afiliate, după rămânerea definitivă a deciziei de impunere în sistemul de proceduri administrative și judiciare de atac, organul fiscal competent pentru administrarea contribuabilului/plătitorului verificat emite decizia de ajustare/estimare.

(4) Decizia de ajustare/estimare se comunică atât celeilalte/celorlalte persoane române afiliate, cât și organului fiscal competent pentru administrarea creanțelor datorate de cealaltă/celelalte persoan(e) român(e) afiliat(e) și este opozabilă organului fiscal numai dacă cealaltă/celelalte persoan(e) român(e) afiliat(e) a(u) aplicat prevederile alin. (5), efectuând corecțiile pentru evitarea dublei impuneri.

(5) În vederea eliminării dublei impuneri ca urmare a ajustării/estimării venitului sau cheltuielii, cealaltă persoană afiliată poate corecta, corespunzător deciziei de ajustare/estimare, declarația de impunere aferentă perioadei fiscale în care s-a desfășurat respectiva tranzacție. Această situație reprezintă o condiție care impune corectarea bazei de impozitare potrivit prevederilor art. 105 alin. (6).

(6) Modelul și conținutul deciziei de ajustare/estimare, modalitatea de emitere a acesteia, precum și procedura de ajustare/estimare se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

TITLUL X

Aspecte internaționale

CAP. I

Cooperarea administrativ în domeniul fiscal

SEC IUNEA 1

Dispoziții generale

ART. 284

Scopul

(1) Prezentul capitol reglementează normele și procedurile potrivit cărora România cooperează cu celelalte state membre din cadrul Uniunii Europene, denumite în continuare state membre, în vederea realizării unui schimb de informații care este în mod previzibil relevant pentru administrarea și aplicarea legilor interne ale statelor membre în privința taxelor și impozitelor prevăzute la art. 285.

(2) Prezentul capitol conține și dispoziții privind schimbul de informații prevăzut la alin. (1) prin mijloace electronice, precum și norme și proceduri potrivit cărora România cooperează cu Comisia Europeană pe teme de coordonare și evaluare.

(3) Prezentul capitol nu afectează aplicarea în România a normelor privind asistența reciprocă în materie penală și nu aduce atingere îndeplinirii niciunei obligații a României în temeiul altor instrumente juridice, inclusiv acorduri bilaterale sau multilaterale, în ceea ce privește cooperarea administrativă extinsă.

ART. 285

Sfera de aplicare

(1) Prezentul capitol se aplică tuturor tipurilor de taxe și impozite percepute de către stat, unitățile administrativ-teritoriale ori subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, ori în numele acestora.

(2) Fără a aduce atingere prevederilor alin. (1), prezentul capitol nu se aplică :

a) taxei pe valoarea adăugată, taxelor vamale și accizelor, care fac obiectul unei alte legislații a Uniunii Europene privind cooperarea administrativă dintre statele membre;

b) contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială plătitibile statului sau instituțiilor de securitate socială de drept public.

(3) Taxele și impozitele, astfel cum sunt prevăzute la alin. (1), nu se interpretează în niciun caz ca incluzând:

a) taxele, cum ar fi cele pentru certificate și alte documente emise de autoritățile publice;

b) contribuțiile de natură contractuală, cum ar fi sumele stabilite pentru utilitățile publice.

(4) Prezentul capitol se aplică taxelor și impozitelor prevăzute la alin. (1), percepute în cadrul teritoriilor unde tratatele Uniunii Europene sunt aplicabile în temeiul art. 52 din Tratatul privind Uniunea Europeană.

ART. 286

Definiții

În sensul prezentului capitol, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) autoritate competentă a unui stat membru - autoritatea care a fost desemnată ca atare de către statul membru respectiv. În cazul în care acționează în temeiul prezentului capitol, un birou central de legătură, un departament de legătură sau un funcționar autorizat este considerat, de asemenea, autoritate competentă prin delegare, potrivit art. 287;

b) birou central de legătură - un birou care a fost desemnat ca fiind responsabilul principal pentru contactele cu alte state membre în domeniul cooperării administrative;

c) departament de legătură - orice birou, altul decât biroul central de legătură, care a fost astfel desemnat în vederea schimbului direct de informații în temeiul prezentului capitol;

d) funcționar autorizat - orice funcționar care este autorizat să facă schimb direct de informații în temeiul prezentului capitol;

e) autoritate solicitantă - biroul central de legătură, un departament de legătură sau orice funcționar autorizat al unui stat membru care înaintează o cerere de asistență în numele autorității competente;

f) autoritate solicitată - biroul central de legătură, un departament de legătură sau orice funcționar autorizat al unui stat membru care primește o cerere de asistență în numele autorității competente;

g) anchetă administrativă - toate controalele, verificările și alte acțiuni întreprinse de statele membre în exercitarea atribuțiilor lor, în scopul asigurării aplicării corecte a legislației fiscale;

h) schimb de informații la cerere - transmiterea de informații efectuată pe baza unei cereri adresate de statul membru solicitant statului membru solicitat într-un caz specific;

i) schimb de informații automat - comunicarea sistematică a informațiilor predefinite referitoare la rezidenții din alte state membre către statul membru de rezidență relevant, fără cerere prealabilă, la intervale regulate prestabilite. În sensul art. 291, informațiile disponibile se referă la informații din dosarele fiscale ale statelor membre care comunică informațiile respective, care pot fi accesate în conformitate cu procedurile de colectare și procesare a informațiilor din acel stat membru. În sensul art. 291 alin. (4) și (7), al art. 304 alin. (2) și al art. 308 alin. (2) și (3), orice termen scris cu inițială majusculă are sensul atribuit conform definițiilor corespunzătoare prevăzute în anexa nr. 1 la prezentul cod;

j) schimb de informații spontan - comunicarea nesistematică, în orice moment și fără o cerere prealabilă, a unor informații către un alt stat membru;

k) persoană - orice persoană fizică ori juridică, orice asocieră de persoane careia îi este recunoscut, prin lege, capacitatea de a încheia acte juridice, dar care nu are statut de persoană juridică, sau orice altă entitate, indiferent de natură ori formă acesteia, fie care are sau nu personalitate juridică, care deține ori gestionează active care, alături de venitul generat de acestea, sunt supuse unor taxe ori impozite care fac obiectul prezentului capitol;

l) mijloace electronice - utilizarea unui echipament electronic pentru procesarea, inclusiv comprimarea digitală, și stocarea datelor și prin utilizarea transmisiei prin fir a transmisiei radio, a tehnologiilor optice sau a altor mijloace electromagnetice;

m) rețea CCN - platforma comună bazată pe rețeaua comună de comunicații (CCN) dezvoltată de Uniunea Europeană pentru a asigura toate transmisiile prin mijloace electronice între autoritățile competente din domeniul vamal și fiscal.

ART. 287

Autoritatea competentă din România

(1) Autoritatea competentă din România pentru aplicarea prevederilor prezentului capitol, precum și pentru contactele cu Comisia Europeană este A.N.A.F.

(2) Prin ordin al președintelui A.N.A.F., se desemnează biroul central de legătură. Autoritatea competentă din România este responsabilă de informarea Comisiei Europene și a celorlalte state membre cu privire la desemnarea biroului central de legătură.

(3) Prin ordinul prevăzut la alin. (2), biroul central de legătură poate fi desemnat responsabil și de contactele cu Comisia Europeană. Autoritatea competentă din România este responsabilă de informarea Comisiei Europene cu privire la acest lucru.

(4) Autoritatea competentă din România poate desemna departamente de legătură cu competențe repartizate potrivit legislației sau politicii sale naționale. Biroul central de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista departamentelor de legătură și de a o pune la dispoziția birourilor centrale de legătură din celelalte state membre interesate, precum și a Comisiei Europene.

(5) Autoritatea competentă din România poate desemna funcționari autorizați. Biroul central de legătură are responsabilitatea de a actualiza lista acestor funcționari autorizați și de a o pune la dispoziția birourilor centrale de legătură din celelalte state membre interesate, precum și a Comisiei Europene.

(6) Funcționarii implicați în cooperarea administrativă în temeiul prezentului capitol sunt considerați, în orice situație, ca fiind funcționari autorizați în acest sens, potrivit condițiilor prevăzute de autoritățile competente.

(7) În cazul în care un departament de legătură ori un funcționar autorizat, desemnat potrivit alin. (4) sau (5), trimite ori primește o cerere sau un răspuns la o cerere de cooperare, acesta informează biroul central de legătură din România, potrivit procedurilor prevăzute de acesta din urmă.

(8) În cazul în care un departament de legătură ori un funcționar autorizat, desemnat potrivit alin. (4) sau (5), primește o cerere de cooperare care necesită o acțiune în afara competenței care i-a fost repartizată potrivit legislației ori politicii naționale din România, el transmite fără întârziere această cerere biroului central de legătură din România și informează autoritatea solicitantă. În acest caz, perioada prevăzută la art. 290 începe în ziua următoare transmiterii cererii de cooperare către biroul central de legătură.

SEC IUNEA a 2-a

Schimbul de informații

§1. Schimbul de informații la cerere

ART. 288

Procedura aplicabilă schimbului de informații la cerere

La cererea autorității solicitante din alt stat membru, autoritatea solicitată din România comunică acesteia orice informații prevăzute la art. 284 alin. (1) pe care le deține sau pe care le obține în urma anchetelor administrative.

ART. 289

Anchete administrative

(1) Autoritatea solicitat din România asigură efectuarea oricor anchete administrative necesare pentru a obține informațiile prevăzute la art. 288.

(2) Cererea prevăzută la art. 288 poate conține solicitarea motivată a unei anchete administrative specifice. În cazul în care autoritatea solicitat din România decide că nu este necesar nicio anchetă administrativă, aceasta comunică de îndată autorității solicitante din alt stat membru motivele acestei decizii.

(3) Pentru a obține informațiile solicitate sau a efectua ancheta administrativă cerută, autoritatea solicitat din România urmează aceleași proceduri ca atunci când acționează din propria inițiativă ori la cererea unei alte autorități din România.

(4) În cazul în care autoritatea solicitantă din alt stat membru îi solicită în mod expres, autoritatea solicitat din România transmite documente originale, cu condiția ca acest lucru să nu contravină dispozițiilor în vigoare din România.

ART. 290

Termene pentru schimbul de informații la cerere

(1) Autoritatea solicitat din România furnizează informațiile prevăzute la art. 288 în cel mai scurt timp posibil, dar nu mai mult de 6 luni de la data primirii cererii. În cazul în care autoritatea solicitat din România deține deja informațiile cerute, transmiterea acestora se face în termen de două luni de la data primirii cererii.

(2) Pentru anumite cazuri speciale, autoritatea solicitantă din alt stat membru și cea solicitat din România pot conveni asupra unor termene diferite de cele prevăzute la alin. (1).

(3) Autoritatea solicitat din România confirmă autorității solicitante din alt stat membru, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea unei cereri fără întârziere, dar nu mai mult de 7 zile lucrătoare de la primire.

(4) În termen de o lună de la primirea cererii, autoritatea solicitat din România notifică autorității solicitante din alt stat membru orice nereguli ale cererii, precum și nevoia unor eventuale informații suplimentare. Într-un astfel de caz, termenele prevăzute la alin. (1) se calculează din ziua următoare celei în care autoritatea solicitat din România primește informațiile suplimentare necesare.

(5) În cazul în care autoritatea solicitat din România nu este în măsură să răspundă în termenul stabilit, aceasta notifică autorității solicitante din alt stat membru fără întârziere, dar nu mai mult de 3 luni de la primirea cererii, motivele nerespectării termenului și data la care consideră că va fi în măsură să ofere un răspuns.

(6) În cazul în care autoritatea solicitat din România nu se află în posesia informațiilor solicitate și nu este în măsură să răspundă sau refuză să răspundă unei cereri de informații din motivele prevăzute la art. 300, aceasta notifică autorității solicitante din alt stat membru motivele sale fără întârziere, dar nu mai mult de o lună de la data primirii cererii.

§2. Schimbul automat obligatoriu de informații

ART. 291

Sfera de aplicare și condițiile schimbului automat obligatoriu de informații

(1) Autoritatea competentă din România comunică autorităților competente a oricărui alt stat membru, prin schimb automat, informațiile referitoare la perioadele de impozitare care încep după data de 1 ianuarie 2014 și care sunt disponibile cu privire la rezidenții din acel stat membru și la următoarele categorii specifice de venituri și de capital, astfel cum sunt acestea înțelese în temeiul legislației naționale din România:

- a) venituri din muncă;
- b) remunerații și alte beneficii plătite administratorilor și altor persoane asimilate acestora;
- c) produse de asigurări de viață necoperite de alte instrumente juridice ale Uniunii Europene, în cazul schimbului de informații sau al altor măsuri similare;
- d) pensii;
- e) proprietatea asupra bunurilor imobile și venituri din bunuri imobile.

(2) Autoritatea competentă din România informează Comisia Europeană cu privire la categoriile specifice de venituri și de capital prevăzute la alin. (1) despre care au informații disponibile, precum și orice modificări ulterioare care au fost aduse.

(3) Autoritatea competentă din România poate indica autorităților competente a oricărui alt stat membru faptul că nu dorește să primească informații referitoare la una sau mai multe dintre categoriile de venituri și de capital prevăzute la alin. (1), iar România informează Comisia Europeană în acest sens. În cazul în care România nu informează Comisia Europeană despre oricare dintre categoriile cu privire la care deține informații disponibile poate fi considerat drept stat care nu dorește să primească informații potrivit alin. (1).

(4) Instituțiile Financiare Raportoare din România sunt obligate să aplice normele de raportare și de precauție incluse în anexele nr. 1 și nr. 2 care fac parte integrantă din prezentul cod și să asigure punerea în aplicare eficace și respectarea acestor norme în conformitate cu Secțiunea a IX-a din anexa nr. 1 la prezentul cod. În temeiul normelor de raportare și de precauție aplicabile, prevăzute în anexele nr. 1 și nr. 2 la prezentul cod, autoritatea competentă din România comunică autorităților competente din orice alt stat membru, prin intermediul schimbului automat, în termenul prevăzut la alin. (6) lit. b), următoarele informații aferente perioadelor impozabile care încep la 1 ianuarie 2016 referitoare la un Cont care face obiectul raportării:

a) numele, adresa, numărul (numerele) de identificare fiscală (NIF), precum și data și locul nașterii (în cazul unei persoane fizice) ale fiecărei Persoane care face obiectul raportării și care este Titular de cont al contului respectiv și, în cazul unei Entități care este Titular de cont și care, după aplicarea normelor de precauție prevăzute în anexele la prezentul cod, este identificat ca având una sau mai multe Persoane care exercită controlul și care este o Persoană care face obiectul raportării, numele, adresa și NIF ale Entității, precum și numele, adresa, NIF și data și locul nașterii fiecărei Persoane care face obiectul raportării;

b) numărul de cont (sau echivalentul său funcțional în absența unui număr de cont);

c) numele și numărul de identificare, dacă este cazul, al Instituției Financiare Raportoare;

d) soldul sau valoarea contului, inclusiv Valoarea de răscurp rare în cazul unui Contract de asigurare cu valoare de răscurp rare sau al unui Contract de rentă viager, la sfârșitul anului calendaristic relevant sau al altei perioade de raportare adecvate sau, în cazul în care contul a fost închis în cursul anului sau al perioadei respective, închiderea contului;

e) în cazul oricărui Cont de custodie:

(i) cuantumul brut total al dobânzilor, cuantumul brut total al dividendelor și cuantumul brut total al altor venituri generate în legătură cu activele deținute în cont, în fiecare caz plătite sau

creditate în contul respectiv sau în leg tur cu respectivul cont, în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate;

(ii) încas rile brute totale din vânzarea sau r scump rarea Activelor Financiare pl tite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în leg tur cu care Institu ia Financiar Raportoare a ac ionat drept custode, broker, reprezentant sau orice alt fel de mandatar al Titularului de cont;

f) în cazul oric rui Cont de depozit, cuantumul brut total al dobânzilor pl tite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate;

g) în cazul oric rui alt cont decât cele prev zute la lit. e) sau f), cuantumul brut total pl tit sau creditat Titularului de cont în leg tur cu respectivul cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în leg tur cu care Institu ia Financiar Raportoare este debitoare, inclusiv suma agregat a oric ror r scump r ri pl tite Titularului de cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate. În scopul schimbului de informa ii în temeiul prezentului alineat, în absen a unor dispozi ii contrare prev zute la prezentul alineat sau în anexele la prezentul cod, cuantumul i descrierea pl ilor efectuate în leg tur cu un Cont care face obiectul raport rii se stabilesc în conformitate cu legisla ia na ional a statului membru care comunic informa iile. Primul i al doilea paragraf de la prezentul alineat au prioritate fa de alin. (1) lit. c) sau orice alt instrument juridic al Uniunii Europene, inclusiv fa de prevederile cap. IV al titlului VI din Codul fiscal care transpun Directiva 2003/48/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind impozitarea veniturilor din economii sub forma pl ilor de dobânzi, în m sura în care schimbul de informa ii în cauz ar intra sub inciden a alin. (1) lit. c) sau a oric rui alt instrument juridic al Uniunii Europene, inclusiv fa de prevederile Codului fiscal care transpun Directiva 2003/48/CE.

(5) Înainte de data de 1 iulie 2016, autoritatea competent din România pune la dispozi ia Comisiei Europene, în fiecare an, statistici cu privire la volumul schimburilor automate i, în m sura posibilului, informa ii cu privire la costurile i beneficiile administrative i de alt natur relevante legate de schimburile care au avut loc i orice poten iale modific ri atât pentru administra iile fiscale, cât i pentru ter i.

(6) Comunicarea informa iilor se desf oar dup cum urmeaz :

a) în cazul categoriilor prev zute la alin. (1): cel pu in o dat pe an, în termen de 6 luni de la sfâr itul anului fiscal din statul membru respectiv pe parcursul c ruia au devenit disponibile informa iile;

b) în cazul informa iilor prev zute la alin. (4): anual, în termen de 9 luni de la sfâr itul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate la care se refer informa iile.

(7) În sensul lit. B pct. 1 lit. c) i al lit. C pct. 17 lit. g) din sec iunea VIII a anexei nr. 1 la prezentul cod, autoritatea competent din România furnizeaz Comisiei Europene lista entit ilor i conturilor care trebuie tratate drept Institu ii Financiare Nonraportoare, respectiv drept Conturi Excluse. Autoritatea competent din România informeaz de asemenea Comisia European în cazul în care survin eventuale modific ri în acest sens. România garanteaz faptul c aceste tipuri de Institu ii Financiare Nonraportoare i de Conturi Excluse îndeplinesc toate cerin ele enumerate la lit. B pct. 1 lit. c) i la lit. C pct. 17 lit. g) din sec iunea VIII a anexei nr. 1 la prezentul cod i, în special, c statutul unei Institu ii Financiare drept Institu ie Financiar Nonraportoare sau statutul unui cont drept Cont Exclus nu aduce atingere obiectivelor prezentului capitol.

(8) În cazul în care România convine cu alte state membre s fac automat schimb de informa ii referitoare la categorii suplimentare de venituri i de capital în cadrul unor acorduri

bilaterale sau multilaterale pe care le încheie, România comunică acordurile respective Comisiei Europene care le pune la dispoziția tuturor celorlalte state membre.

§3. Schimbul spontan de informații

ART. 292

Sfera de aplicare și condițiile schimbului spontan de informații

(1) Autoritatea competentă din România comunică autorităților competente din orice alt stat membru interesat informațiile prevăzute la art. 284 alin. (1), în oricare dintre următoarele situații:

a) autoritatea competentă din România are dovezi pe baza cărora presupune că pot exista pierderi fiscale într-un alt stat membru;

b) o persoană impozabilă obține o reducere sau o scutire de impozit în România, care ar putea determina o mărire a impozitului ori o obligație de plată a impozitului într-un alt stat membru;

c) afacerile între o persoană impozabilă din România și o persoană impozabilă din alt stat membru sunt realizate printr-una sau mai multe țări, astfel încât să rezulte o scădere a impozitului în România ori în celălalt stat membru sau în amândouă;

d) autoritatea competentă din România are dovezi pe baza cărora presupune că poate avea loc o diminuare a impozitului în urma unor transferuri artificiale ale profiturilor în cadrul unor grupuri de întreprinderi;

e) informațiile transmise unui stat membru de către autoritatea competentă a altui stat membru au permis obținerea unor informații care pot fi importante în evaluarea impozitului datorat în cel de-al doilea stat membru.

(2) Autoritatea competentă din România poate să comunice, prin schimb spontan, autorităților competente din celelalte state membre orice informații de care are cunoștință care pot fi utile acestora.

ART. 293

Termene pentru schimbul spontan de informații

(1) Autoritatea competentă din România cerea să se pună la dispoziție informațiile prevăzute la art. 292 alin. (1) transmite informațiile respective autorităților competente a oricărui alt stat membru interesat, cât de curând posibil, dar nu mai târziu de o lună de la data la care informațiile au fost puse la dispoziție.

(2) Autoritatea competentă din România cerea să se comunice informațiile în temeiul art. 292 confirmat, dacă este posibil prin mijloace electronice, primirea acestor informații autorităților competente care le-a furnizat, fără întârziere, dar nu mai mult de 7 zile lucrătoare de la primire.

SEC IUNEA a 3-a

Alte forme de cooperare administrativă

§1. Prezența în birourile administrative și participarea la anchetele administrative

ART. 294

Sfera de aplicare și condiții

(1) Prin acord între autoritatea solicitant din alt stat membru și autoritatea solicitată din România și potrivit condițiilor stabilite de aceasta din urmă, funcționarii împuterniciți de autoritatea solicitant din alt stat membru pot, în vederea schimbului de informații prevăzut la art. 284 alin. (1), să fie prezenți în birourile în care își desfășoară activitatea autoritățile administrative ale României și/sau să fie prezenți la anchetele administrative efectuate pe teritoriul României. În cazul în care informațiile solicitate sunt incluse în documente la care funcționarii autorității solicitate din România au acces, funcționarii autorității solicitante din alt stat membru primesc copii ale acestor documente.

(2) În măsura în care acest lucru este permis potrivit legislației din România, acordul prevăzut la alin. (1) poate prevedea că, atunci când funcționarii autorității solicitante din alt stat membru sunt prezenți în timpul anchetelor administrative, ei pot intervieva diverse persoane și pot examina diverse registre. Refuzul unei persoane care face obiectul unei anchete de a respecta măsurile de control luate de funcționarii autorității solicitante din alt stat membru este tratat de către autoritatea solicitată din România drept un refuz împotriva propriilor săi funcționari.

(3) Funcționarii împuterniciți de statul membru solicitant prezenți în România potrivit alin. (1) trebuie să fie în măsură să prezinte în orice moment o împuternicire scrisă în care le sunt indicate identitatea și calitatea oficială.

§2. Cooperarea administrativă prin efectuarea de controale simultane

ART. 295

Controale simultane

(1) În cazul în care România convine cu unul sau mai multe state membre să efectueze controale simultane, fiecare pe teritoriul propriu, ale uneia ori mai multor persoane care prezintă un interes comun sau complementar, pentru a face schimb cu informațiile astfel obținute, sunt aplicabile prevederile alin. (2)-(4).

(2) Autoritatea competentă din România identifică în mod independent persoanele pentru care intenționează să propună un control simultan. Ea notifică autorităților competente din celelalte state membre implicate orice cazuri pentru care propune efectuarea unui control simultan și indică motivele acestei alegeri, precum și perioada în care trebuie efectuate aceste controale.

(3) Autoritatea competentă din România decide dacă dorește să participe la controalele simultane și confirmă autorităților competente care a propus controlul simultan acordul său sau îi comunică refuzul său motivat.

(4) Autoritatea competentă din România desemnează un reprezentant însoțit cu supravegherea și coordonarea operațiunii de control.

§3. Notificări administrative

ART. 296

Cereri de notificare

(1) La cererea autorității competente a unui stat membru, autoritatea competentă din România comunică destinatarului, potrivit art. 47, toate actele și deciziile emise de autoritățile administrative ale statului membru solicitant și care se referă la aplicarea pe teritoriul său a legislației privind taxele și impozitele reglementate de prezentul capitol.

(2) Cererile de notificare precizează obiectul actului sau al deciziei care trebuie notificat(ă) și indică numele și adresa destinatarului, precum și orice alte informații care pot facilita identificarea acestuia.

(3) Autoritatea solicitată din România informează de îndată autoritatea solicitantă din alt stat membru cu privire la răspunsul său la cererea respectivă și îi comunică, în special, data la care actul sau decizia a fost notificat(ă) destinatarului.

(4) Autoritatea solicitantă din România formulează o cerere de notificare în temeiul prezentului articol numai în cazul în care nu este în măsură să efectueze notificarea potrivit normelor care reglementează notificarea instrumentelor în cauză în România sau în cazul în care o astfel de notificare ar cauza dificultăți disproporționate. Autoritatea competentă din România poate transmite orice document, prin scrisoare recomandată sau prin sisteme electronice de transmitere la distanță, în mod direct unei persoane aflate pe teritoriul unui alt stat membru.

§4. Rezultatul utilizării informațiilor

ART. 297

Condiții

(1) În cazul în care autoritatea competentă din România furnizează informații în temeiul art. 288 sau art. 292, aceasta poate solicita autorității competente care primește informațiile să transmită rezultatul utilizării informațiilor primite. În cazul în care își solicită un asemenea răspuns, autoritatea competentă din România care a primit informațiile transmite autorității competente care a furnizat informațiile rezultatul utilizării informațiilor, fără a aduce atingere normelor privind secretul fiscal și protecția datelor, aplicabile în România, în cel mai scurt timp posibil, dar nu mai mult de 3 luni de la momentul în care se cunoaște rezultatul utilizării informațiilor solicitate.

(2) Autoritatea competentă din România transmite anual celorlalte state membre rezultatul utilizării informațiilor ce fac obiectul schimbului automat de informații, potrivit măsurilor practice convenite bilateral.

§5. Schimbul de experiențe și de bune practici

ART. 298

Sfera de aplicare și condiții

(1) Împreună cu Comisia Europeană și celelalte state membre, autoritatea competentă din România examinează și evaluează cooperarea administrativă prevăzută de prezentul capitol și face schimb de experiențe în scopul îmbunătățirii acestei cooperări și, dacă este cazul, al elaborării unor norme în domeniile respective.

(2) Autoritățile din România și celelalte state membre, autoritatea competentă din România poate elabora orientări cu privire la orice aspect considerat necesar pentru schimbul de bune practici și schimbul de experiență.

SEC IUNEA a 4-a

Condiții aplicabile cooperării administrative

ART. 299

Transmiterea de informații și documente

(1) Informațiile comunicate României de către statele membre sub orice formă potrivit prezentului capitol într-o sub incidență a secretului profesional și se bucură de protecția conferită informațiilor de acest tip în temeiul legislației din România. Astfel de informații pot fi utilizate pentru administrarea și aplicarea legislației din România referitoare la taxele și impozitele prevăzute la art. 285. Aceste informații pot fi utilizate, de asemenea, pentru stabilirea și recuperarea altor taxe și impozite prevăzute la art. 311 sau pentru stabilirea și recuperarea contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială. De asemenea, acestea pot fi folosite în legătură cu procedurile judiciare și administrative care pot implica sancțiuni, inițiate ca urmare a încălcării legislației fiscale, fără a aduce atingere normelor și dispozițiilor generale care reglementează drepturile făptuitorului, suspectului sau inculpatului ori contravenientului, precum și ale martorilor în cadrul acestor proceduri.

(2) Informațiile și documentele primite de România potrivit prezentului capitol pot fi utilizate în alte scopuri decât cele prevăzute la alin. (1), cu permisiunea autorității competente a statului membru care comunică informații potrivit prezentului capitol și numai în măsura în care acest lucru este permis în temeiul legislației din România. O astfel de permisiune se acordă de România dacă informațiile pot fi utilizate în scopuri asemănătoare în România.

(3) Dacă autoritatea competentă din România consideră că informațiile primite de la autoritatea competentă a unui alt stat membru pot fi utile, în scopurile prevăzute la alin. (1), autoritatea competentă a unui alt stat membru, le poate transmite acesteia din urmă, cu condiția ca această transmitere să respecte normele și procedurile prevăzute de prezentul capitol. Autoritatea competentă din România informează autoritatea competentă a statului membru din care provin informațiile cu privire la intenția sa de a transmite informațiile respective unui stat membru terț. În situația în care România este stat membru din care provin informațiile, aceasta se poate opune transmiterii informațiilor respective în termen de 10 zile lucrătoare de la data primirii comunicării din partea statului membru care dorește să transmită informațiile.

(4) Permișiunea de a utiliza potrivit alin. (2) informațiile transmise în temeiul alin. (3) poate fi acordată numai de către autoritatea competentă din România.

(5) Informațiile, rapoartele, declarațiile și orice alte documente, precum și copiile certificate sau extrasele din aceste documente, obținute de autoritatea solicitantă din alt stat membru și comunicate autorității solicitante din România în temeiul prezentului capitol, pot fi invocate ca dovezi de către organismele competente din România, în același mod ca informațiile, rapoartele, declarațiile și orice alte documente similare furnizate de o autoritate din România.

ART. 300

Limite

(1) Autoritatea solicitat din România furnizează autorității solicitante dintr-un alt stat membru informațiile prevăzute la art. 288, cu condiția ca autoritatea solicitant să fi epuizat sursele uzuale de informații pe care le-ar fi putut utiliza în această situație pentru a obține informațiile solicitate, fără a risca să pună în pericol atingerea scopului urmărit. Autoritatea solicitant din România solicită informațiile prevăzute la art. 288 autorității solicitate din alt stat membru numai în situația în care au fost epuizate sursele uzuale de informații pe care le-ar fi putut utiliza în această situație pentru a obține informațiile solicitate, fără a risca să pună în pericol atingerea scopului urmărit.

(2) Prezentul capitol nu impune României obligația de a efectua anchete sau de a comunica informații, în cazul în care efectuarea acestor anchete sau obținerea informațiilor respective pentru propriile scopuri ar fi contrară legislației din România.

(3) Autoritatea competentă din România poate refuza să furnizeze informații, în cazul în care statul membru solicitant nu este în măsură, din motive juridice, să furnizeze informații similare.

(4) Furnizarea de informații poate fi refuzată în cazul în care ar conduce la divulgarea unui secret comercial, industrial sau profesional ori a unui procedeu comercial sau a unor informații a căror divulgare ar fi contrară ordinii publice.

(5) Autoritatea solicitat din România comunică autorității solicitante din alt stat membru motivele refuzului de a răspunde la cererea de informații.

ART. 301

Obligații

(1) În cazul în care un stat membru solicită informații în temeiul prezentului capitol, România recurge la mecanismul său de colectare de informații pentru a obține informațiile solicitate, chiar dacă acestea nu îi sunt necesare pentru propriile scopuri fiscale. Această obligație nu aduce atingere art. 300 alin. (2)-(4), ale căror dispoziții nu pot fi în niciun caz interpretate în sensul autorizării României să refuze furnizarea informațiilor pentru motivul că acestea nu prezintă un interes național.

(2) Prevederile art. 300 alin. (2) și (4) nu pot fi în niciun caz interpretate ca permițând autorității solicitate din România să refuze furnizarea de informații pentru motivul că aceste informații sunt de încredere de o bancă, de o altă instituție financiară, de o persoană desemnată sau care acționează în calitate de agent ori de administrator sau că informațiile respective se referă la participațiile la capitalul unei persoane.

(3) Fără a aduce atingere alin. (2), România poate refuza transmiterea informațiilor solicitate în cazul în care aceste informații se referă la perioade de impozitare dinainte de data de 1 ianuarie 2011, iar transmiterea unor astfel de informații ar fi putut fi refuzată în temeiul art. 8 alin. (1) din Directiva 77/799/CEE din 19 decembrie 1977 privind asistența reciprocă acordată de autoritățile competente din statele membre în domeniul impozitării directe și al impozitării primelor de asigurare, dacă ar fi fost solicitate înainte de data de 11 martie 2011.

ART. 302

Lrgirea cooperării extinse oferite unei țări terțe

În cazul în care România oferă unei țări terțe o cooperare mai extinsă decât cea prevăzută de prezentul capitol, România nu poate refuza o astfel de cooperare extinsă cu niciunul dintre celelalte state membre care doresc să inițieze o astfel de cooperare extinsă reciproc cu România.

ART. 303

Formulare-tip și formate electronice

(1) Cererile de informații și de anchete administrative formulate potrivit art. 288 și răspunsurile aferente, confirmările de primire, cererile de informații generale suplimentare și declarațiile de incapacitate sau de refuz formulate în temeiul art. 290 se trimit, în măsura posibilului, pe baza unui formular-tip adoptat de Comisia Europeană, potrivit procedurii prevăzute la art. 5 și 10 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie. Formularele-tip pot fi însoțite de rapoarte, declarații sau orice alte documente, precum și de copii certificate ori de extrase din acestea.

(2) Formularul-tip prevăzută la alin. (1) include cel puțin următoarele informații care trebuie furnizate de către autoritatea solicitantă :

- a) identitatea persoanei care face obiectul examinării sau al anchetei;
- b) scopul fiscal urmărit.

(3) În măsura în care se cunosc și în acord cu evoluțiile internaționale, autoritatea solicitantă din România poate furniza numele și adresa oricărei persoane despre care se crede că deține informațiile solicitate, precum și orice element care poate facilita colectarea de informații de către autoritatea solicitată din alt stat membru.

(4) Informațiile spontane și confirmarea acestora, prevăzute la art. 292 și, respectiv, art. 293, cererile de notificări administrative prevăzute la art. 296 și rezultatul utilizării informațiilor prevăzute la art. 297 se transmit prin intermediul formularului-tip adoptat de Comisia Europeană, potrivit procedurii prevăzute la art. 5 și 10 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(5) Schimbul automat obligatoriu de informații prevăzută la art. 291 se efectuează utilizând un format electronic standardizat conceput pentru facilitarea unui astfel de schimb automat și bazat pe formatul electronic existent, în temeiul articolului privind schimbul automat de informații din titlul VI al Codului fiscal care transpune art. 9 din Directiva 2003/48/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind impozitarea veniturilor din economii sub formă plăților de dobânzi, format care trebuie utilizat pentru toate tipurile de schimb automat de informații, adoptat de Comisia Europeană în conformitate cu procedura prevăzută la art. 5 și 10 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

ART. 304

Măsuri practice

(1) Informațiile comunicate în temeiul prezentului capitol se furnizează, în măsura posibilului, prin mijloace electronice, utilizând rețeaua CCN.

(2) În situația în care Comisia Europeană efectuează orice adaptare a rețelei CCN, România este responsabilă să efectueze orice adaptare a sistemelor sale necesară pentru a permite schimbul de informații de acest tip prin intermediul rețelei CCN și să asigure securitatea sistemelor sale. Autoritatea competentă din România notifică fiecare persoană care face obiectul

raport rii înc lcare securit ii datelor sale atunci când respectiva înc lcare este de natur s afecteze în mod negativ protec ia datelor cu caracter personal sau a vie ii private a persoanei în cauz . România renun la orice cerere de rambursare a cheltuielilor ocazionate de aplicarea prezentului capitol, exceptând, dup caz, cheltuielile cu onorariile pl tite exper ilor.

(3) Cererile de cooperare, inclusiv cererile de notificare, i documentele anexate pot fi redactate în orice limb aleas de comun acord de autoritatea solicitat i autoritatea solicitant . Cererile respective sunt înso ite de o traducere în limba oficial sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru al autorit ii solicitate numai în situa ii speciale, când autoritatea solicitat motiveaz cererea de traducere.

ART. 305

Obliga ii speciale

Autoritatea competent din România dispune toate m surile necesare pentru:

- a) a asigura o coordonare intern eficientă a m surilor de organizare prev zute la art. 287;
- b) a stabili o cooperare directă cu autorit ile celorlalte state membre, prev zute la art. 287;
- c) a asigura buna func ionare a sistemului de cooperare administrativ prev zut de prezentul capitol.

SEC IUNEA a 5-a

Rela iile cu Comisia European

ART. 306

Evaluare

(1) Autoritatea competent din România examineaz i evalueaz func ionarea sistemului de cooperare administrativ prev zut de prezentul capitol.

(2) Autoritatea competent din România transmite Comisiei Europene orice informa ii pertinente necesare pentru evaluarea eficacit ii cooper rii administrative prev zute de prezentul capitol în ceea ce prive te combaterea fraudei i a evaziunii fiscale.

(3) Autoritatea competent din România transmite Comisiei Europene o evaluare anual a eficacit ii schimbului automat obligatoriu de informa ii prev zut la art. 291, precum i rezultatele practice ob inute.

(4) Informa iile comunicate Comisiei Europene de autoritatea competent din România în temeiul alin. (2) i (3), precum i orice raport sau document elaborat de Comisia European pe baza acestor informa ii pot fi transmise altor state membre. Astfel de informa ii transmise României într sub inciden a secretului profesional i beneficiaz de protec ia acordat informa iilor asem n toare conform legisla iei din România. Rapoartele i documentele întocmite de Comisia European pot fi utilizate de România doar în scopuri analitice, f r a se publica sau a se pune la dispozi ia unei alte persoane ori a unui alt organism f r acordul expres al Comisiei Europene.

SEC IUNEA a 6-a

Rela iile cu rile ter e

ART. 307

Schimbul de informații cu țările terțe

(1) În cazul în care autoritatea competentă din România primește de la o țară terță informații care sunt în mod previzibil relevante pentru administrarea și aplicarea legislației române în privința taxelor și impozitelor prevăzute la art. 285, autoritatea competentă din România poate, în măsura în care acest lucru este permis în temeiul unui acord cu țara terță respectiv, să comunice aceste informații autorităților competente ale statelor membre pentru care ar putea fi utile și oricărei autorități solicitante din alt stat membru.

(2) Autoritatea competentă din România poate transmite unei țări terțe, potrivit normelor interne privind comunicarea datelor cu caracter personal către țările terțe, informații obținute în temeiul prezentului capitol, dacă toate condițiile de mai jos sunt îndeplinite:

a) autoritatea competentă a statului membru din care provin informațiile și-a dat acordul cu privire la comunicarea acestora;

b) țara terță în cauză s-a angajat să coopereze pentru strângerea dovezilor care să ateste caracterul neregulamentar sau ilegal al tranzacțiilor care sunt susceptibile să contravin legislației fiscale ori să constituie o încălcare a acesteia.

SEC IUNEA a 7-a

Dispoziții generale și finale

ART. 308

Protecția datelor

(1) Toate schimburile de informații efectuate în temeiul prezentului capitol se realizează cu respectarea Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Instituțiile Financiare Raportoare și autoritățile competente din România au calitatea de operator de date cu caracter personal în conformitate cu prevederile Legii nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Fără a aduce atingere alin. (1), fiecare Instituție Financiar Raportoare din România informează fiecare Persoană care face obiectul raportării cu privire la faptul că informațiile care o privesc prevăzute la art. 291 alin. (4) sunt selectate și transferate în conformitate cu prezentul capitol și furnizează persoanei toate informațiile la care aceasta are dreptul în temeiul Legii nr. 677/2001, cu modificările și completările ulterioare, în timp util pentru ca persoana să își poată exercita drepturile în materie de protecție a datelor cu caracter personal, înainte ca Instituția Financiar Raportoare să transmită informațiile prevăzute la art. 291 alin. (4) autorităților competente din România.

ART. 309

Pstrarea informațiilor

Informațiile prelucrate în conformitate cu prezentul capitol se păstrează o perioadă care nu depășește perioada necesară pentru atingerea obiectivelor prezentului capitol și, în orice caz, în

conformitate cu legislația din România referitoare la termenele de prescripție, ale fiecărui operator de date.

CAP. II

Asistență reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de taxe, impozite, drepturi și alte m suri

SEC IUNEA 1

Dispoziții generale

ART. 310

Scopul

Prezentul capitol stabilește norme privind asistență în vederea recuperării în România a unor creanțe stabilite într-un alt stat membru al Uniunii Europene, precum și asistență în vederea recuperării într-un alt stat membru al Uniunii Europene a creanțelor stabilite în România.

ART. 311

Sfera de aplicare

(1) Prezentul capitol se aplică următoarelor creanțe:

a) tuturor taxelor, impozitelor și drepturilor de orice fel prelevate de către un stat membru sau în numele acestuia ori de către subdiviziunile sale teritoriale sau administrative, inclusiv autorități locale, sau în numele acestora ori în numele Uniunii Europene;

b) rambursurilor, intervențiilor și altor m suri care fac parte din sistemul de finanțare integral sau parțial a Fondului European de Garantare Agricol (FEGA) și a Fondului European Agricol pentru Dezvoltare Rurală (FEADR), inclusiv sumelor care se percep în legătură cu aceste acțiuni;

c) prelevărilor și altor drepturi prevăzute în cadrul organizării comune a pieței din sectorul zahărului.

(2) Prezentul capitol se aplică și pentru:

a) sancțiunile administrative, amenzile, taxele și suprataxele în legătură cu creanțele pentru care se poate solicita asistență reciprocă potrivit alin. (1), care sunt stabilite de autoritățile administrative responsabile de perceperea taxelor, impozitelor sau drepturilor în cauză ori de desfășurarea de anchete administrative în privința acestora sau care sunt confirmate de organismele administrative sau judiciare la cererea autorităților administrative menționate;

b) taxele pentru certificate și alte documente similare emise în legătură cu procedurile administrative privind taxele, impozitele și drepturile;

c) obligațiile fiscale accesorii și costurile în legătură cu creanțele pentru care poate fi solicitată asistență reciprocă potrivit alin. (1) ori potrivit lit. a) sau b) a prezentului alineat, după caz.

(3) Prezentul capitol nu se aplică :

- a) contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială care trebuie plătite fie statului membru sau unei subdiviziuni a acestuia, fie instituțiilor de securitate socială de drept public;
- b) taxelor care nu sunt prevăzute la alin. (2);
- c) drepturilor de natură contractuală, cum ar fi sumele stabilite pentru utilități publice;
- d) sancțiunilor cu caracter penal impuse în cadrul unei proceduri penale sau altor sancțiuni cu caracter penal care nu intră sub incidența prevederilor alin. (2) lit. a).

ART. 312

Definiții

În sensul prezentului capitol, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

- a) autoritate solicitantă - un birou central de legătură, un birou de legătură sau un departament de legătură al unui stat membru care transmite o cerere de asistență cu privire la o creanță prevăzută la art. 311;
- b) autoritate solicitată - un birou central de legătură, un birou de legătură sau un departament de legătură al unui stat membru căruia îi este transmisă o cerere de asistență;
- c) persoană - orice persoană fizică sau juridică, orice asocieră de persoane careia îi este recunoscut, prin lege, capacitatea de a încheia acte juridice, dar care nu are statut de persoană juridică, sau orice altă entitate, indiferent de natura ori forma acesteia, fie care are sau nu are personalitate juridică, ce deține ori gestionează active care, alături de venitul generat de acestea, sunt supuse unor taxe, impozite sau drepturi care fac obiectul prezentului capitol;
- d) mijloace electronice - utilizarea unui echipament electronic pentru procesarea, inclusiv comprimarea digitală, și stocarea datelor și utilizarea transmisiei prin fir, a transmisiei radio, a tehnologiilor optice sau a altor mijloace electromagnetice;
- e) rețeaua RCC - platforma comună bazată pe rețeaua comună de comunicații (RCC) dezvoltată de Uniunea Europeană pentru toate transmisiile prin mijloace electronice între autoritățile competente din domeniul vamal și fiscal.

ART. 313

Autoritatea competentă din România

(1) Autoritățile competente din România pentru aplicarea prevederilor prezentului capitol sunt:

- a) A.N.A.F., pentru creanțele prevăzute la art. 311 alin. (1) lit. a) și b);
- b) Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură, pentru creanțele prevăzute la art. 311 alin. (1) lit. c).

(2) Autoritățile prevăzute la alin. (1) sunt competente și pentru asistența la recuperarea creanțelor prevăzute la art. 311 alin. (2), aferente creanțelor principale pentru a căror asistență la recuperare sunt competente.

(3) Prin ordin al președintelui A.N.A.F. se desemnează biroul central de legătură, care este responsabil pentru contactele cu alte state membre în domeniul asistenței reciproce care face obiectul prezentului capitol, precum și pentru contactele cu Comisia Europeană.

(4) Autoritățile competente din România pot desemna birouri de legătură care să fie responsabile de contactele cu alte state membre în materie de asistență reciprocă în ceea ce privește unul sau mai multe tipuri sau categorii specifice de taxe, impozite și drepturi prevăzute la art. 311.

(5) În cazul în care un birou de legătură primește o cerere de asistență reciprocă ce necesită măsuri care nu sînt de competența ce i-a fost atribuită, acesta înaintează cererea, fără întârziere, biroului competent, dacă este cunoscut, sau biroului central de legătură și informează autoritatea solicitantă în consecință.

(6) Autoritățile competente din România informează Comisia Europeană cu privire la biroul său central de legătură și la orice birouri de legătură pe care le-a desemnat.

(7) Toate comunicările sunt trimise de către biroul central de legătură sau în numele acestuia, de la caz la caz, cu acordul biroului central de legătură, asigurându-se eficiența comunicării.

SEC IUNEA a 2-a

Schimbul de informații

ART. 314

Furnizarea de informații

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată furnizează orice informații pe care le apreciază ca fiind relevante pentru autoritatea solicitantă, în vederea recuperării creanțelor sale prevăzute la art. 311. În scopul furnizării acestor informații, autoritatea solicitată asigură realizarea oricor anchete administrative necesare pentru obținerea acestora.

(2) Autoritatea solicitată nu este obligată să furnizeze informații:

a) pe care nu le-ar putea obține în vederea recuperării creanțelor similare nescute în statul membru solicitat;

b) care ar divulga un secret comercial, industrial sau profesional;

c) a căror divulgare ar aduce atingere securității statului membru solicitat sau care ar fi contrare ordinii publice a acestuia.

(3) Autoritatea solicitată nu poate refuza furnizarea de informații pentru motivul că aceste informații sunt de încredere de o bancă, de o altă instituție financiară, de o persoană desemnată sau care acționează în calitate de agent ori de administrator sau că informațiile respective se referă la participațiile la capitalul unei persoane.

(4) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitantă în legătură cu motivele de refuz al unei cereri de informații.

ART. 315

Schimbul de informații fără cerere prealabilă

În cazul în care urmează să se efectueze o rambursare/restituire de impozite, taxe sau drepturi, altele decât taxa pe valoarea adăugată, către o persoană stabilită ori având domiciliul într-un alt stat membru, statul membru din care urmează să se efectueze rambursarea/restituirea poate informa statul membru unde este stabilit sau unde își are domiciliul persoana respectivă cu privire la rambursarea/restituirea ce urmează să se efectueze.

ART. 316

Prezența în birourile administrative și participarea la anchetele administrative

(1) Prin acord între autoritatea solicitant și autoritatea solicitată și în concordanță cu procedurile stabilite de autoritatea solicitată, funcționarii autorizați de autoritatea solicitant pot, în vederea promovării asistenței reciproce prevăzute de prezentul capitol:

a) să fie prezenți în birourile în care autoritățile administrative ale statului membru solicitat își desfășoară activitatea;

b) să fie prezenți la anchetele administrative efectuate pe teritoriul statului membru solicitat;

c) să însoțească funcționarii competenți din statul membru solicitat în cursul procedurilor judiciare din respectivul stat membru.

(2) Acordul prevăzut la alin. (1) lit. b) poate prevedea ca funcționarii din statul membru solicitant să poată intervieva persoane și examina registre, în cazul în care legislația în vigoare în statul membru solicitat permite acest lucru.

(3) Funcționarii autorizați de autoritatea solicitant care utilizează posibilitățile oferite prin alin. (1) și (2) sunt în moduri prezente în orice moment o împuternicire scrisă în care le sunt indicate identitatea și calitatea oficială.

SEC IUNEA a 3-a

Asistență pentru notificarea documentelor

ART. 317

Cererea de notificare a anumitor documente referitoare la creanțe

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată notifică persoanei creanței sunt destinate, denumit în continuare destinatar, toate actele și deciziile, inclusiv pe cele de natură judiciară, privind o creanță sau recuperarea acesteia, emise de statul membru solicitant.

(2) Cererea de notificare prevăzută la alin. (1) este însoțită de un formular-tip care conține cel puțin următoarele informații:

a) numele, adresa și orice alte informații utile pentru identificarea destinatarului;

b) scopul notificării și termenul în care aceasta ar trebui efectuată;

c) o descriere a documentelor anexate, a tipului de creanță și a valorii creanței pentru care se formulează cererea;

d) numele, adresa și alte date de contact cu privire la biroul responsabil de documentele anexate și, în cazul în care este diferit, biroul de la care se pot obține informații suplimentare privind documentele notificate sau posibilitățile de a contesta obligația de plată.

(3) Autoritatea solicitant depune o cerere de notificare în temeiul prezentului capitol numai atunci când nu poate efectua notificarea în conformitate cu normele care reglementează notificarea documentului în cauză în statul membru solicitant sau atunci când o astfel de notificare ar cauza dificultăți disproporționate.

(4) Autoritatea solicitată informează de îndată autoritatea solicitant în privința oricărei acțiuni întreprinse în urma cererii de notificare, în special în legătură cu data notificării documentului către destinatar.

ART. 318

Mijloace de notificare

(1) Autoritatea solicitată se asigură că procedura de notificare în statul membru solicitat se efectuează potrivit reglementărilor legale și practicilor administrative naționale în vigoare în statul membru solicitat.

(2) Prevederile alin. (1) nu aduc atingere niciunei alte forme de notificare utilizate de o autoritate competentă a statului membru solicitant, în conformitate cu normele în vigoare în respectivul stat membru.

(3) O autoritate competentă stabilită pe teritoriul statului membru solicitant poate notifica direct orice document prin scrisoare recomandată sau prin poștă electronică unei persoane dintr-un alt stat membru.

SEC IUNEA a 4-a

M surile asigurătorii sau de recuperare

ART. 319

Cererea de recuperare

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată recuperează creanțele care fac obiectul unui titlu ce permite executarea în statul membru solicitant.

(2) De îndată ce autoritatea solicitantă are cunoștințe despre orice informații relevante cu privire la cazul care a motivat cererea de recuperare, aceasta le transmite autorității solicitate.

ART. 320

Condiții aplicabile cererilor de recuperare

(1) Autoritatea solicitantă nu poate formula o cerere de recuperare dacă și atâtă vreme cât creanța și/sau titlul care permite executarea acesteia în statul membru solicitant sunt contestate în statul membru respectiv, cu excepția cazurilor în care se aplică art. 323 alin. (6).

(2) Înainte ca autoritatea solicitantă să formuleze o cerere de recuperare se aplică procedurile de recuperare adecvate disponibile în statul membru solicitant, cu următoarele excepții:

a) atunci când este evident că nu există active pentru recuperare în statul membru solicitant sau că astfel de proceduri nu vor duce la plata integrală a creanței și că autoritatea solicitantă deține informații specifice care indică faptul că persoana în cauză are active în statul membru solicitat;

b) atunci când aplicarea unor astfel de proceduri în statul membru solicitant ar cauza dificultăți disproporționate.

ART. 321

Titlul executoriu și alte documente însoțitoare

(1) Orice cerere de recuperare este însoțită de un titlu uniform care permite executarea în statul membru solicitat. Acest titlu uniform care permite executarea în statul membru solicitat reflectă conținutul principal al titlului inițial care permite executarea și constituie baza unică a măsurilor asigurătorii și de recuperare luate în statul membru solicitat. Acesta nu face obiectul niciunui act de recunoaștere, completare sau înlocuire în respectivul stat membru.

(2) Titlul uniform care permite executarea conține cel puțin următoarele informații:

a) informații relevante pentru identificarea titlului inițial care permite executarea, o descriere a creanței, inclusiv natura acesteia, perioada acoperită de creanță, orice date relevante pentru procesul de executare și valoarea creanței și diferitele componente ale acesteia, precum creanța principală și creanțele fiscale accesorii datorate;

b) numele, adresa și alte informații utile pentru identificarea debitorului;

c) numele, adresa și alte date de contact cu privire la biroul responsabil de evaluarea creanței, în cazul în care acesta este diferit, biroul de la care se pot obține informații suplimentare privind creanța sau posibilitățile de a contesta obligația de plată.

(3) Cererea de recuperare a unei creanțe poate fi însoțită de alte documente referitoare la creanțe emise de statul membru solicitant.

ART. 322

Recuperarea creanței

(1) În scopul recuperării creanței în statul membru solicitat, orice creanță pentru care a fost formulată o cerere de recuperare este tratată ca și când ar fi o creanță a statului membru solicitat, cu excepția cazului în care prezentul capitol prevede altfel. Autoritatea solicitată utilizează prerogativele conferite și procedurile legale din statul membru solicitat aplicabile creanțelor cu privire la acele taxe, impozite sau drepturi ori, în absența acestora, cu privire la taxe, impozite sau drepturi similare, cu excepția cazului în care prezentul capitol prevede altfel.

(2) Dacă autoritatea solicitată consideră că pe teritoriul statului său nu se colectează taxe, impozite sau drepturi identice ori similare, aceasta utilizează prerogativele conferite și procedurile legale din statul membru solicitat aplicabile creanțelor rezultate din impozitul pe venitul persoanelor fizice, cu excepția cazului în care prezentul capitol prevede altfel.

(3) Statul membru solicitat nu este obligat să acorde creanțelor altor state membre preferințele acordate pentru creanțe similare apărute în respectivul stat membru, cu excepția cazurilor în care statele membre vizate convin altfel sau există dispoziții contrare în legislația statului membru solicitat. Un stat membru care acordă preferințe pentru creanțe altui stat membru nu poate refuza acordarea acestora și facilități pentru acele creanțe sau pentru creanțe similare altor state membre, în acele condiții.

(4) Statul membru solicitat recuperează creanța în moneda sa națională.

(5) Autoritatea solicitată informează cu diligență necesară autoritatea solicitantă cu privire la orice acțiune întreprinsă cu privire la cererea de recuperare.

(6) Începând cu data la care este primită cererea de recuperare, autoritatea solicitată percepe dobânzi pentru plata cu întârziere, potrivit legislației în vigoare în statul membru solicitat. În cazul României sunt aplicabile prevederile art. 174.

(7) Autoritatea solicitată poate, în cazul în care legislația în vigoare în statul membru solicitat permite acest lucru, să acorde debitorului un termen de plată sau să acorde pentru aceste creanțe ealonarea la plată și să perceapă dobândă în acest sens. Autoritatea solicitată informează ulterior autoritatea solicitantă cu privire la orice astfel de decizie.

(8) Fără a aduce atingere prevederilor art. 329 alin. (1), autoritatea solicitată îi transferă autorității solicitante sumele recuperate aferente creanței, precum și dobânzile prevăzute la alin. (6) și (7).

ART. 323

Litigii

(1) Litigiile cu privire la creanță, la titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau la titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitant și litigiile legate de validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitant sunt de competența autorităților competente ale statului membru solicitant. Dacă, în cursul procedurii de recuperare, creanța, titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitant este contestat /contestat de o parte interesată, autoritatea solicitantă informează respectiva parte interesată cu o astfel de acțiune trebuie introdusă de aceasta din urmă în fața autorității competente a statului membru solicitant, potrivit legislației în vigoare în statul respectiv.

(2) Litigiile cu privire la măsurile de executare luate în statul membru solicitant sau cu privire la validitatea unei notificări efectuate de o autoritate competentă a statului membru solicitant sunt introduse în fața organismului competent pentru soluționarea litigiului al statului membru respectiv, potrivit legislației în vigoare a acestui stat.

(3) Atunci când una dintre acțiunile prevăzute la alin. (1) a fost introdusă în fața organismului competent al statului membru solicitant, autoritatea solicitantă informează autoritatea solicitantă cu privire la aceasta și precizează care sunt elementele creanței ce nu fac obiectul contestației.

(4) De îndată ce autoritatea solicitantă primește informațiile prevăzute la alin. (3), fie din partea autorității solicitante, fie din partea părții interesate, aceasta suspendă procedura de executare în ceea ce privește partea contestată a creanței, până la primirea deciziei organismului competent în materie, cu excepția cazurilor în care autoritatea solicitantă formulează o cerere contrară, potrivit alin. (6).

(5) La cererea autorității solicitante sau în cazul în care se consideră necesar de către autoritatea solicitantă, fără să se aducă atingere prevederilor art. 325, autoritatea solicitantă poate recurge la măsuri asigurătorii pentru a garanta recuperarea, în măsura în care reglementările legale în vigoare în statul membru solicitant permit acest lucru.

(6) Potrivit reglementărilor legale și practicilor administrative în vigoare în statul membru în care își are sediul, autoritatea solicitantă poate cere autorității solicitate să recupereze o creanță contestată sau o parte contestată a creanței, în măsura în care reglementările legale și practicile administrative în vigoare în statul membru solicitant permit acest lucru. Orice astfel de cerere se motivează. Dacă rezultatul ulterior al contestației este favorabil debitorului, autoritatea solicitantă are obligația de a rambursa orice sumă recuperată, precum și de a plăti orice compensație datorată, potrivit reglementărilor legale în vigoare în statul membru solicitant.

(7) Dacă autoritățile competente ale statului membru solicitant sau ale statului membru solicitant au inițiat o procedură amiabilă, iar rezultatul procedurii poate afecta creanța cu privire la care a fost solicitată asistența, măsurile de recuperare sunt suspendate sau blocate până la încheierea procedurii respective, cu excepția cazurilor de urgență imediat datorate fraudei sau insolvenței. În cazul în care măsurile de recuperare sunt suspendate sau blocate, sunt aplicabile prevederile alin. (5).

ART. 324

Modificarea sau retragerea cererii de asistență pentru recuperare

(1) Autoritatea solicitant informează imediat autoritatea solicitată cu privire la orice modificare ulterioară adus cererii sale de recuperare sau cu privire la retragerea cererii sale, precizând motivele modificării sau retragerii acesteia.

(2) Dacă modificarea cererii este rezultatul unei decizii luate de organismul competent prevăzut la art. 323 alin. (1), autoritatea solicitant comunică decizia respectiv împreună cu un titlu uniform revizuit care permite executarea în statul membru solicitat. Autoritatea solicitată continuă măsurile de recuperare pe baza titlului revizuit. Măsurile asigurătorii sau de recuperare deja luate pe baza titlului uniform inițial care permite executarea în statul membru solicitat pot continua pe baza titlului revizuit, cu excepția cazului în care modificarea cererii se datorează lipsei de valabilitate a titlului inițial care permite executarea în statul membru solicitant sau a titlului uniform inițial care permite executarea în statul membru solicitat. Dispozițiile art. 321 și 323 sunt aplicabile în mod corespunzător.

ART. 325

Cererea de m suri asigurătorii

(1) La cererea autorității solicitante, autoritatea solicitată ia măsurile asigurătorii necesare, dacă acestea sunt permise de legislația națională și în conformitate cu practicile sale administrative, pentru a asigura recuperarea în cazul în care creanța sau titlul care permite executarea în statul membru solicitant este contestat /contestat la momentul formulării cererii sau în cazul în care creanța nu face încă obiectul unui titlu care să permită executarea în statul membru solicitant, în măsura în care sunt, de asemenea, posibile măsurile asigurătorii, într-o situație similară, în temeiul legislației naționale și al practicilor administrative ale statului membru solicitant. Documentul elaborat pentru a permite aplicarea de m suri asigurătorii în statul membru solicitant este referitor la creanța pentru care se solicită asistență reciprocă, dacă este cazul, însoțite cererea de m suri asigurătorii în statul membru solicitat. Acest document nu face obiectul niciunui act de recunoaștere, completare sau înlocuire în statul membru solicitat.

(2) Cererea de m suri asigurătorii poate fi însoțită de alte documente referitoare la creanță, emise în statul membru solicitant.

ART. 326

Normele aplicabile cererilor de m suri asigurătorii

Pentru aplicarea dispozițiilor art. 325 sunt aplicabile, în mod corespunzător, dispozițiile art. 319 alin. (2), art. 322 alin. (1)-(5), art. 323 și 324.

ART. 327

Limite ale obligațiilor autorității solicitate

(1) Autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistență prevăzută la art. 319-325 dacă recuperarea creanței este de natură să genereze, din cauza situației debitorului, grave dificultăți de ordin economic sau social în statul membru solicitat, în măsura în care reglementările legale și practicile administrative în vigoare în respectivul stat membru permit o astfel de excepție în cazul creanțelor naționale.

(2) Autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistență prevăzută la art. 314 și la art. 316-325 dacă cererea inițială de asistență, potrivit prevederilor art. 314, 316, 317, 319 sau art.

325, este efectuat cu privire la creanțe care au o vechime mai mare de 5 ani, acest termen începând de la momentul scadenței creanței în statul membru solicitant și până la momentul cererii inițiale de asistență. În cazul în care creanța sau titlul inițial care permite executarea în statul membru solicitant este contestat /contestat, termenul de 5 ani începe din momentul în care în statul membru solicitant se stabilește faptul că nu mai este posibilă contestarea creanței sau a titlului care permite executarea. În cazul în care se acordă o amânare a plății sau un plan de egalare a plății de către autoritățile competente din statul membru solicitant, termenul de 5 ani începe din momentul în care întregul termen de plată a expirat. Cu toate acestea, în aceste cazuri, autoritatea solicitată nu este obligată să acorde asistență cu privire la creanțe care sunt mai vechi de 10 ani, termen calculat de la momentul scadenței creanței în statul membru solicitant.

(3) Un stat membru nu este obligat să acorde asistență dacă valoarea totală a creanțelor reglementate de prezentul capitol, pentru care se solicită asistență, este mai mică de 1.500 euro.

(4) Autoritatea solicitată informează autoritatea solicitant în legătură cu motivele refuzului unei cereri de asistență.

ART. 328

Aspecte privind prescripția

(1) Aspectele privind termenele de prescripție sunt reglementate exclusiv de legislația în vigoare în statul membru solicitant.

(2) În ceea ce privește suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție, toate demersurile efectuate în vederea recuperării creanțelor de către autoritatea solicitată sau în numele acesteia, în temeiul unei cereri de asistență, care au drept efect suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție, în conformitate cu legislația în vigoare în statul membru solicitat, sunt considerate a avea același efect în statul membru solicitant, cu condiția ca efectul corespunzător să fie prevăzut în reglementările legale în vigoare în statul membru solicitant.

(3) Dacă suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție nu este posibilă în temeiul reglementărilor legale în vigoare în statul membru solicitat, toate demersurile efectuate în vederea recuperării creanțelor de către autoritatea solicitată sau în numele acesteia în temeiul unei cereri de asistență care, dacă ar fi fost efectuate de către autoritatea solicitant în propriul stat membru sau în numele acesteia, ar fi dus la suspendarea, întreruperea sau prelungirea termenului de prescripție, potrivit legislației în vigoare în statul membru solicitant, sunt considerate a fi fost efectuate în statul membru solicitant, în ceea ce privește efectul respectiv.

(4) Prevederile alin. (2) și (3) nu afectează dreptul autorităților competente din statul membru solicitant de a lua măsurile pentru a suspenda, întrerupe sau prelungi termenul de prescripție, potrivit reglementărilor în vigoare în statul membru respectiv.

(5) Autoritatea solicitant și autoritatea solicitată se informează reciproc cu privire la orice acțiune care întrerupe, suspendă sau prelungeste termenul de prescripție a creanței pentru care au fost solicitate măsurile asigurătorii sau de recuperare sau care poate produce acest efect.

ART. 329

Costuri

(1) În plus față de sumele prevăzute la art. 322 alin. (8), autoritatea solicitată urmează să recupereze de la debitor cheltuielile legate de recuperare pe care le-a suportat și le reține, potrivit reglementărilor legale în vigoare din statul membru solicitat.

(2) Statele membre renunță reciproc la toate cererile privind rambursarea cheltuielilor rezultate din asistență reciprocă pe care și-o acordă potrivit prezentului capitol.

(3) Cu toate acestea, în cazul unor recuperări care creează dificultăți deosebite, care implică cheltuieli foarte mari sau care se referă la crima organizată, autoritatea solicitantă și autoritatea solicitată pot să convină asupra unor modalități de rambursare specifice cazurilor în speță.

(4) Fără a aduce atingere prevederilor alin. (2) și (3), statul membru solicitant rămâne responsabil față de statul membru solicitat pentru toate cheltuielile și toate pierderile suportate în legătură cu acțiunile recunoscute ca fiind nejustificate, în ceea ce privește fie fondul creanței, fie valabilitatea titlului emis de autoritatea solicitantă care permite executarea și/sau aplicarea de măsuri asiguratorii.

SEC IUNEA a 5-a

Dispoziții generale aplicabile tuturor tipurilor de cereri de asistență

ART. 330

Formulare-tip și mijloace de comunicare

(1) Cererile de informații în temeiul art. 314 alin. (1), cererile de notificare în temeiul art. 317 alin. (1), cererile de recuperare în temeiul art. 319 alin. (1) sau cererile de măsuri asiguratorii în temeiul art. 325 alin. (1) se transmit prin mijloace electronice, utilizându-se un formular-tip, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice. În măsura posibilului, aceste formulare se folosesc și pentru comunicările ulterioare cu privire la cerere.

(2) Titlul uniform care permite executarea în statul membru solicitat, documentul care permite aplicarea de măsuri asiguratorii în statul membru solicitant și celelalte documente prevăzute la art. 321 și 325 se transmit, de asemenea, prin mijloace electronice, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice.

(3) Formularul-tip poate fi însoțit, dacă este cazul, de rapoarte, declarații și orice alte documente sau de copii certificate pentru conformitate sau extrase din acestea, care sunt, de asemenea, transmise pe cale electronică, cu excepția cazurilor în care acest lucru nu este posibil din motive tehnice.

(4) Formularele-tip și comunicările pe cale electronică pot, de asemenea, să fie utilizate pentru schimbul de informații în temeiul art. 315.

(5) Dispozițiile alin. (1)-(4) nu se aplică informațiilor și documentației obținute prin prezența în birourile administrative dintr-un alt stat membru sau prin participarea la anchetele administrative dintr-un alt stat membru, potrivit art. 316.

(6) În cazul în care comunicările nu se efectuează pe cale electronică sau prin intermediul formularelor-tip, acest lucru nu va afecta valabilitatea informațiilor obținute sau a măsurilor luate pentru executarea cererii de asistență.

ART. 331

Limba utilizată

(1) Toate cererile de asistență, formularele-tip pentru notificare și titlurile uniforme care permit executarea în statul membru solicitat sunt trimise în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat sau sunt însoțite de o traducere în una dintre aceste limbi. Faptul că anumite părți sunt scrise într-o limbă, alta decât limba oficială sau una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat, nu afectează valabilitatea acestora sau a procedurii, în măsura în care acea limbă este stabilită de comun acord între statele membre interesate.

(2) Documentele a căror notificare este solicitată potrivit art. 317 pot fi transmise autorității solicitate într-o limbă oficială a statului membru solicitant.

(3) În cazul în care o cerere este însoțită de alte documente decât cele prevăzute la alin. (1) și (2), autoritatea solicitată poate, dacă este necesar, să ceară autorității solicitante o traducere a acestor documente în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru solicitat sau în orice altă limbă asupra căreia statele membre interesate au convenit bilateral.

ART. 332

Divulgarea informațiilor a documentelor

(1) Informațiile comunicate sub orice formă, în temeiul prezentului capitol, sunt reglementate de obligația pstrării secretului fiscal și beneficiază de protecția acordată informațiilor similare în temeiul legislației naționale a statului membru care le-a primit. Astfel de informații pot fi utilizate în scopul aplicării de măsuri asigurătorii sau de executare în privința creanțelor care intră sub incidența prezentului capitol. De asemenea, astfel de informații pot fi utilizate pentru evaluarea și impunerea contribuțiilor obligatorii la sistemul de securitate socială.

(2) Persoanele acreditate în mod corespunzător de Autoritatea de Acreditare de Securitate a Comisiei Europene pot avea acces la aceste informații numai în măsura în care acest lucru este necesar pentru întreținerea și dezvoltarea rețelei RCC.

(3) Statul membru care furnizează informațiile permite utilizarea acestora în alte scopuri decât cele prevăzute la alin. (1) în statul membru care primește informațiile, în cazul în care, în temeiul legislației statului membru care furnizează informațiile, acestea pot fi utilizate în scopuri similare.

(4) În cazul în care autoritatea solicitantă sau solicitată consideră că informațiile obținute în temeiul prezentului capitol ar putea fi folosite, în scopurile prevăzute la alin. (1), unui alt stat membru, ea poate să transmită respectivele informații acestui alt stat membru, cu condiția ca transmiterea acestor informații să fie conformă cu normele și procedurile stabilite în prezentul capitol. Aceasta informează statul membru de la care provin informațiile cu privire la intenția sa de a transmite informațiile respective unui stat membru terț. Statul membru de la care provin informațiile se poate opune acestei transmiteri a informațiilor, în termen de 10 zile lucrătoare de la data la care a primit comunicarea din partea statului membru care dorește să transmită informațiile.

(5) Permișiunea de a utiliza, în temeiul alin. (3), informații care au fost transmise în temeiul alin. (4) poate fi acordată numai de către statul membru de unde provin informațiile.

(6) Informațiile comunicate sub orice formă în temeiul prezentului capitol pot fi invocate sau utilizate drept probe de toate autoritățile din statul membru care primește informațiile, pe aceeași bază ca și informațiile similare obținute în respectivul stat.

ART. 333

Aplicarea altor acorduri privind asisten a

(1) Prezentul capitol nu aduce atingere îndeplinirii niciunei obliga ii de furnizare de asisten mai extins , care decurge din acorduri sau în elegeri bilaterale ori multilaterale, inclusiv în domeniul notific rii actelor judiciare sau extrajudiciare.

(2) În cazul în care România încheie astfel de acorduri sau în elegeri bilaterale ori multilaterale cu privire la aspecte reglementate de prezentul capitol i care nu se refer la cazuri individuale, informeaz f r întârziere Comisia European în acest sens.

(3) Atunci când acord asisten reciproc mai extins în temeiul unui acord sau al unei în elegeri bilateral/bilaterale ori multilateral/multilaterale, România poate utiliza re eaua de comunica ii electronice i formularele-tip adoptate pentru punerea în aplicare a prezentului capitol.

ART. 334

Norme de aplicare

Normele de aplicare a dispozi iilor art. 313 alin. (3) i (4), art. 314 alin. (1), art. 317, 319, art. 321 alin. (1) i (2), art. 322 alin. (5)-(8), art. 324, art. 325 alin. (1) i ale art. 330 alin. (1)-(4) sunt normele aprobate de Comisia European .

ART. 335

Raportare

(1) România, prin intermediul biroului central de leg tur , informeaz Comisia European anual, cel târziu pân la 31 martie, cu privire la urm toarele:

a) num rul de cereri de informa ii, de comunicare i de recuperare sau de m suri asiguratorii transmise fiec rui stat membru solicitat i primite de la fiecare stat membru solicitant în fiecare an;

b) valoarea crean elor pentru care se solicit asisten pentru recuperare i sumele recuperate.

(2) România, prin intermediul biroului central de leg tur , poate furniza, de asemenea, orice alte informa ii care ar putea fi folositoare pentru a evalua asisten a reciproc oferit în temeiul prezentului capitol.

TITLUL XI

Sanc iuni

ART. 336

Contraven ii

(1) Constituie contraven ii urm toarele fapte, dac nu au fost s vâr ite în astfel de condi ii încât s fie considerate, potrivit legii, infrac iuni:

a) nedepunerea de c tre contribuabil/pl titor la termenele prev zute de lege a declara iilor de înregistrare fiscal , de radiere a înregistr rii fiscale sau de men iuni;

b) neîndeplinirea de c tre contribuabil/pl titor la termen a obliga iilor de declarare prev zute de lege, a bunurilor i veniturilor impozabile sau, dup caz, a impozitelor, taxelor, contribu iilor i a altor sume, precum i orice informa ii în leg tur cu impozitele, taxele, contribu iile, bunurile i veniturile impozabile, dac legea prevede declararea acestora;

c) nerespectarea de c tre contribuabil/pl titor, precum i de persoanele cu care acesta are sau a avut raporturi economice sau juridice a obliga iei de a pune la dispozi ia organului fiscal registre, eviden e, documente de afaceri i orice alte înscriuri la locul indicat de organul fiscal potrivit art. 64, precum i nerespectarea de c tre contribuabil/pl titor a obliga iei prev zute la art. 65 alin. (3);

d) nerespectarea de c tre contribuabil/pl titor a obliga iei prev zute la art. 118 alin. (7);

e) nerespectarea de c tre contribuabil/pl titor a obliga iilor de întocmire a dosarului pre urilor de transfer în condi iile i la termenele prev zute prin ordinul pre edintelui A.N.A.F., precum i nerespectarea de c tre contribuabil/pl titor a obliga iei de a prezenta dosarul pre urilor de transfer la solicitarea organului fiscal central în condi iile art. 108 alin. (2);

f) nerespectarea de c tre contribuabil/pl titor a obliga iei de a p stra, precum i a obliga iei de a prezenta organului fiscal, a datelor arhivate în format electronic i a aplica iilor informatice cu ajutorul c rora le-a generat, potrivit art. 109 alin. (4);

g) neîndeplinirea m surilor dispuse în termenele i condi iile stabilite de organul de inspec ie fiscal potrivit art. 118 alin. (8);

h) nefurnizarea la termen de c tre contribuabil/pl titor a informa iilor periodice solicitate de organul fiscal potrivit art. 59;

i) nerespectarea de c tre institu iile de credit a oric rei obliga ii privind furnizarea informa iilor potrivit art. 61, precum i nerespectarea de c tre b nci a obliga iilor de decontare prev zute la art. 172;

j) nerespectarea de c tre orice entitate a obliga iei privind furnizarea informa iilor, potrivit art. 61;

k) nerespectarea obliga iilor ce-i revin ter ului poprit, potrivit art. 236 alin. (9)-(11);

l) neîndeplinirea la termen de c tre Biroul de carte funciar a obliga iei de comunicare prev zute la art. 242 alin. (9);

m) refuzul debitorului supus execut rii silite de a preda bunurile organului de executare silit spre a fi sechestrate sau de a le pune la dispozi ie acestuia pentru a fi identificate i evaluate;

n) refuzul contribuabilului/pl titorului de a prezenta organului fiscal bunurile materiale supuse impozitelor, taxelor, contribu iilor sociale, în vederea stabilirii realit ii declara iei fiscale;

o) nere inerea, potrivit legii, de c tre pl titorii obliga iilor fiscale, a sumelor reprezentând impozite i contribu ii cu re inere la surs ;

p) re inerea i nev rsarea în totalitate, de c tre pl titorii obliga iilor fiscale, a sumelor reprezentând impozite i contribu ii cu re inere la surs ;

r) nerespectarea de c tre contribuabil/pl titor sau persoana împuternicit de acesta, precum i nerespectarea de c tre persoanele cu care contribuabilul/pl titorul are sau a avut raporturi economice sau juridice, a obliga iei de a furniza organului fiscal informa iile necesare determin rii st rii de fapt fiscale potrivit art. 58 alin. (1);

s) nerespectarea de către persoana supus verificării situației fiscale personale a obligației de a depune declarația de patrimoniu și de venituri, potrivit art. 138 alin. (8);

) efectuarea de operațiuni intracomunitare de către persoanele care au obligația înscrierii în Registrul operatorilor intracomunitari fără a fi înscrise, conform legii, în acest registru;

t) nerespectarea de către instituția solicitantă a obligației de a iniția hotărârea de constituire a dreptului de administrare, potrivit art. 263 alin. (4);

) netransmiterea, de către instituțiile financiare, la termenul prevăzut de lege a informațiilor prevăzute la art. 62 sau transmiterea de informații incorecte ori incomplete.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează astfel:

a) cu amendă de la 25.000 lei la 27.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 6.000 lei la 8.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. c);

b) cu amendă de la 5.000 lei la 7.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 1.000 lei la 1.500 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. d);

c) cu amendă de la 12.000 lei la 14.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 2.000 lei la 3.500 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. e)-h);

d) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 500 lei la 1.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. a), b), i)-m) și);

e) cu amendă de la 4.000 lei la 10.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 2.000 lei la 5.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. n) și r);

f) cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 1.000 lei la 1.500 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. o) și p), dacă obligațiile fiscale sustrate la plată sunt de până la 50.000 lei inclusiv;

g) cu amendă de la 12.000 lei la 14.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 4.000 lei la 6.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. o) și p), dacă obligațiile fiscale sustrate la plată sunt cuprinse între 50.000 lei și 100.000 lei inclusiv;

h) cu amendă de la 25.000 lei la 27.000 lei pentru persoanele juridice încadrate în categoria contribuabililor mijlocii și mari și cu amendă de la 6.000 lei la 8.000 lei, pentru celelalte persoane juridice, precum și pentru persoanele fizice, în cazul săvârșirii faptelor prevăzute la alin. (1) lit. o) și p), dacă obligațiile fiscale sustrate la plată sunt mai mari de 100.000 lei;

i) cu amendă de la 10.000 lei la 50.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. s);

j) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit.);

k) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la alin. (1) lit. t).

(3) În cazul persoanelor fizice nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declarațiilor de venit constituie contravenție și se sancționează cu amendă de la 50 lei la 500 lei.

(4) În cazul asocierilor și al altor entități fără personalitate juridică, contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează cu amenda prevăzută pentru persoanele fizice.

(5) Nedepunerea la termen a declarațiilor fiscale pentru obligațiile datorate bugetelor locale se sancționează potrivit Codului fiscal.

(6) Sumele încasate în condițiile prezentului titlu se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz.

ART. 337

Contravenții în cazul declarațiilor recapitulative

(1) Constituie contravenții următoarele fapte:

a) nedepunerea la termenele prevăzute de lege a declarațiilor recapitulative reglementate de normele din Codul fiscal privind taxa pe valoarea adăugată;

b) depunerea de declarații recapitulative incorecte ori incomplete.

(2) Contravențiile prevăzute la alin. (1) se sancționează astfel:

a) cu amendă de la 1.000 lei la 5.000 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la lit. a);

b) cu amendă de la 500 lei la 1.500 lei în cazul săvârșirii faptei prevăzute la lit. b).

(3) Nu se sancționează contravențional:

a) persoanele care corectează declarația recapitulativă până la termenul legal de depunere a următoarei declarații recapitulative, dacă fapta prevăzută la alin. (1) lit. b) nu a fost constatată de organul fiscal anterior corectării;

b) persoanele care, ulterior termenului legal de depunere, corectează declarațiile ca urmare a unui fapt neimputabil persoanei impozabile.

ART. 338

Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor

(1) Constatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se face de către organele fiscale competente, cu excepția contravenției prevăzute la art. 336 alin. (1) lit. t) pentru care constatarea contravenției și aplicarea sancțiunii se face de persoanele stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice sau, după caz, hotărârea autorității deliberative.

(2) Sancțiunile contravenționale prevăzute la art. 336 și 337 se aplică, după caz, persoanelor fizice sau persoanelor juridice. În cazul asocierilor și al altor entități fără personalitate juridică, sancțiunile se aplică reprezentanților acestora.

(3) Contravenientul poate achita, pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia jumătate din minimumul amenzii prevăzute în prezentul cod, agentul constatator fiind când menționează despre această posibilitate în procesul-verbal.

ART. 339

Dispoziții aplicabile

Dispozițiile prezentului titlu se completează cu dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

TITLUL XII

Dispoziții tranzitorii și finale

ART. 340

Dispoziții privind regimul vamal

Neplata la termenul legal a taxelor care se datorează în vam, potrivit legii, cu excepția celor prevăzute la art. 157 alin. (2), atrage interzicerea efectuării operațiunilor de vamă pînă la stingerea integrală a acestora.

ART. 341

Dispoziții privind funcționarii publici din cadrul organelor fiscale

(1) În exercitarea atribuțiilor de serviciu funcționarii publici din cadrul organelor fiscale sunt învestiți cu exercițiul autorității publice și beneficiază de protecție potrivit legii.

(2) Statul și unitățile administrativ-teritoriale rîspund patrimonial pentru prejudiciile cauzate contribuabilului de funcționarii publici din cadrul organelor fiscale, în exercitarea atribuțiilor de serviciu.

(3) Încălcare de către funcționarii publici, cu vinovăție, a îndatoririlor de serviciu atrage rîspunderea potrivit Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Prevederile art. IX din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 46/2009 privind îmbunătățirea procedurilor fiscale și diminuarea evaziunii fiscale, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2009, rămân aplicabile.

ART. 342

Acte normative de aplicare

(1) Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora privind administrarea creanțelor fiscale de către organul fiscal central, precum și orice norme sau instrucțiuni necesare aplicării unitare a prezentului cod se aprobă prin ordin al președintelui A.N.A.F.

(2) Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora, pentru administrarea creanțelor fiscale de către organul fiscal local, precum și orice norme sau instrucțiuni necesare aplicării unitare a prezentului cod, se aprobă prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale și administrației publice și al ministrului finanțelor publice.

(3) Formularele necesare și instrucțiunile de utilizare a acestora, privind realizarea creanțelor bugetului general consolidat administrate de alte autorități publice care administrează creanțe fiscale, se aprobă prin ordin al ministrului de resort sau al conducătorului instituției publice, după caz.

(4) Ordinele ministrului finanțelor publice, ale președintelui A.N.A.F., precum și celelalte ordine prevăzute de prezentul cod se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, cu

excep ia ordinelor prin care sunt reglementate exclusiv norme de lucru interne care vizeaz atribu ii i schimbul de informa ii între structurile organului fiscal.

ART. 343

Scutirea organelor fiscale de plata taxelor

Organele fiscale sunt scutite de taxe, tarife, comisioane sau cau iuni pentru cererile, ac iunile i orice alte m suri pe care le îndeplinesc în vederea administr rii crean elor fiscale, cu excep ia celor privind comunicarea actului administrativ fiscal.

ART. 344

Scutirea de la plata taxelor extrajudiciare de timbru

Certificatele, adeverin ele sau alte documente pentru care legea prevede plata taxei extrajudiciare de timbru, eliberate de organele fiscale sunt scutite de taxe extrajudiciare de timbru.

ART. 345

Înscrierea crean elor la Arhiva Electronic de Garan ii Reale Mobiliare

A.N.A.F. este autorizat ca operator care, prin structurile de specialitate cu atribu ii de administrare a crean elor fiscale, inclusiv unit ile subordonate A.N.A.F., ca agen i împuternici i, s înscrie garan iile reale la Arhiva Electronic de Garan ii Reale Mobiliare pentru crean ele fiscale administrate de c tre organul fiscal central, precum i pentru crean ele fiscale administrate de organele fiscale locale.

ART. 346

Conflictul temporal al actelor normative

(1) Reglement rile emise în temeiul actelor normative prev zute la art. 354 r mân aplicabile pân la data aprob rii actelor normative de aplicare a prezentului cod, în m sura în care nu contravin prevederilor acestuia.

(2) Trimiterile f cute prin alte acte normative la Ordonan a Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedur fiscal , republicat , cu modific rile i complet rile ulterioare, se consider a fi f cute la prezentul cod.

ART. 347

Dispozi ii privind termenele

Termenele în curs la data intr rii în vigoare a prezentului cod se calculeaz dup normele legale în vigoare la data când au început s curg .

ART. 348

Confisc ri

(1) Confiscările dispuse potrivit legii se duc la îndeplinire de către organele care au dispus confiscarea. Confiscările dispuse de instanțele de judecată se duc la îndeplinire de către Ministerul Finanțelor Publice, Ministerul Afacerilor Interne sau, după caz, de către alte autorități publice abilitate de lege, prin organele competente, stabilite prin ordin comun al conducătorilor instituțiilor în cauză, iar valorificarea se face de organele competente ale Ministerului Finanțelor Publice, sau de către alte autorități publice abilitate de lege, cu respectarea prevederilor legale în vigoare.

(2) În situația în care confiscările privesc sume exprimate în moneda străină, sumele se convertesc în lei la cursul de schimb comunicat de Banca Națională a României, valabil la data ringerii definitive a mizerii confiscării.

(3) Sumele confiscate, precum și cele realizate din valorificarea bunurilor confiscate, mai puțin cheltuielile impuse de ducerea la îndeplinire și de valorificare, se fac venit la bugetul de stat sau bugetele locale, după caz, conform legii.

ART. 349

Constatarea faptelor ce pot constitui infracțiuni

(1) Ori de câte ori, organele fiscale constată că există indicii privind săvârșirea unor infracțiuni în legătură cu situații de fapt ce intră în competența de constatare a organelor fiscale, acestea întocmesc procese-verbale/acte de control, în baza cărora sesizează organele de urmărire penală cu privire la faptele constatate.

(2) Procesul-verbal sau actul de control încheiat potrivit competențelor ce revin organelor fiscale, documentele ridicate și explicațiile scrise solicitate, potrivit legii, după caz, precum și alte înscrisuri care au valoare probatorie de înscrisuri în procesul penal se trimit organelor de urmărire penală împreună cu actul de sesizare.

ART. 350

Colaborarea cu organele de urmărire penală

(1) La solicitarea organelor de urmărire penală, când există pericol de dispariție a unor mijloace de probă sau de schimbare a unei situații de fapt și este necesară lămurirea urgentă a unor fapte sau împrejurări ale cauzei, personalul desemnat din cadrul A.N.A.F. efectuează controale fiscale.

(2) În cazuri temeinic justificate, după începerea urmăririi penale, cu avizul procurorului, poate fi solicitat A.N.A.F. efectuarea de controale fiscale, conform obiectivelor stabilite.

(3) Rezultatul controalelor prevăzute la alin. (1) și (2) se consemnează în procese-verbale, care constituie mijloace de probă. Procesele-verbale nu constituie titlu de creanță fiscală în sensul prezentului cod.

ART. 351

Soluționarea cererilor de atac în cazul actelor administrative fiscale privind debitorii în insolvență

Prin derogare de la dispozițiile art. 75 din Legea nr. 85/2014, actele administrative fiscale emise înainte și după intrarea în insolvență se supun controlului instanțelor specializate de contencios administrativ fiscal.

ART. 352

Aplicarea legii noi și ultraactivarea legii vechi

(1) Dispozițiile prezentului cod se aplică numai procedurilor de administrare începute după intrarea acestuia în vigoare.

(2) Procedurile de administrare începute înainte de data intrării în vigoare a prezentului cod rămân supuse legii vechi.

(3) Dispozițiile art. 181 sunt aplicabile creanțelor fiscale nescute după data de 1 ianuarie 2016.

ART. 353

Intrarea în vigoare

Prezentul cod intră în vigoare la data de 1 ianuarie 2016.

ART. 354

Abrogări

La data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă :

a) Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007, cu modificările și completările ulterioare;

b) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 29/2011 privind reglementarea acordării aloanelor la plată, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 22 martie 2011, aprobată prin Legea nr. 15/2012, cu modificările și completările ulterioare;

c) Hotărârea Guvernului nr. 1.050/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Ordonanței Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 20 iulie 2004;

d) Hotărârea Guvernului nr. 529/2007 pentru aprobarea Procedurii de emitere a soluțiilor fiscale individuale anticipate și a acordului de preț în avans, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 395 din 12 iunie 2007;

e) art. 1-5 din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 279 din 21 aprilie 2003, cu modificările și completările ulterioare;

f) Hotărârea Guvernului nr. 248/2011 privind aprobarea Procedurii de aplicare a metodelor indirecte pentru stabilirea bazei impozabile ajustate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 191 din 18 martie 2011, cu modificările și completările ulterioare.

*

Prevederile capitolului I al titlului X transpun Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 64 din 11 martie 2011, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2014/107/UE a Consiliului din 9 decembrie 2014 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de

informații în domeniul fiscal, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 359 din 16 decembrie 2014.

Prevederile capitolului II al titlului X transpun Directiva 2010/24/UE a Consiliului din 16 martie 2010 privind asistența reciprocă în materie de recuperare a creanțelor legate de impozite, taxe și alte contribuții, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 84 din 31 martie 2010 și rectificat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 100 din 22 aprilie 2010.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
VALERIU-TEFAN ZGONEA

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TÂMBULEA

București, 20 iulie 2015.

Nr.

207.

ANEXA 1

NORME

de raportare și de precauție pentru schimbul
de informații referitoare la conturile financiare

Prezenta anexă stabilește normele de raportare și de precauție care trebuie să fie aplicate de către Instituțiile Financiare Raportoare pentru a permite României să comunice, prin schimb automat, informațiile prevăzute la art. 291 alin. (4). Prezenta anexă prevede, de asemenea, normele și procedurile administrative care trebuie să fie în vigoare în România pentru a se asigura punerea în aplicare eficientă și respectarea procedurilor de raportare și de precauție, prezentate în continuare.

SECȚIUNEA I

Cerințe generale de raportare

A. Sub rezerva dispozițiilor lit. C-E ale prezentei secțiuni, fiecare Instituție Financiară Raportoare trebuie să raporteze autoritățile competente din România următoarele informații cu privire la fiecare Cont care face obiectul raportării al respectivelor Instituții Financiare Raportoare:

1. numele, adresa, statul membru (statele membre) de rezidență, numărul (numerele) de identificare fiscală (NIF) și data și locul nașterii (în cazul unei persoane fizice) ale fiecărei Persoane care face obiectul raportării, care este Titular de cont al respectivului cont și, în cazul unei Entități care este Titular de cont și care, după aplicarea procedurilor de precauție în conformitate cu secțiunile V, VI și VII, este identificată ca având una sau mai multe Persoane care exercită controlul care sunt Persoane care fac obiectul raportării, numele, adresa, statul

membru (statele membre) de reziden și numărul (numerele) de identificare fiscal (NIF) ale Entității, precum și numele, adresa, statul membru (statele membre) de reziden și numărul (numerele) de identificare fiscal (NIF) și data și locul nașterii fiecărei Persoane care face obiectul raportării;

2. numărul de cont (sau echivalentul său funcțional în absența unui număr de cont);

3. numele și numărul de identificare, dacă este cazul, al Instituției Financiare Raportoare;

4. soldul sau valoarea contului, inclusiv Valoarea de r scump rare în cazul unui Contract de asigurare cu valoare de r scump rare sau al unui Contract de rent viager, valabil la sfârșitul anului calendaristic relevant sau la sfârșitul altei perioade de raportare adecvate sau, în cazul în care contul a fost închis în cursul anului sau al perioadei în cauză, închiderea contului;

5. în cazul oricărui Cont de custodie:

a) cuantumul brut total al dobânzilor, cuantumul brut total al dividendelor și cuantumul brut total al altor venituri generate în legătură cu activele deținute în cont, în fiecare caz plătite sau creditate în contul respectiv sau în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate;

b) încasările brute totale din vânzarea sau r scump rarea Activelor Financiare plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care Instituția Financiar Raportoare a acționat drept custode, broker, reprezentant sau orice alt fel de mandatar al Titularului de cont;

6. în cazul oricărui Cont de depozit, cuantumul brut total al dobânzilor plătite sau creditate în cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate;

7. în cazul oricărui cont care nu este descris la pct. 5 sau 6, din cuantumul brut total plătit sau creditat Titularului de cont în legătură cu respectivul cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate în legătură cu care Instituția Financiar Raportoare este debitoare, inclusiv cuantumul agregat al oricărui ramburs plătit Titularului de cont în cursul anului calendaristic sau al altei perioade de raportare adecvate.

B. Informațiile raportate trebuie să identifice moneda în care este exprimat fiecare sumă.

C. Fără a aduce atingere pct. 1 al lit. A, cu privire la fiecare Cont care face obiectul raportării care este un Cont Preexistent, nu este obligatorie raportarea NIF sau a datei nașterii în cazul în care acestea nu figurează în registrele Instituției Financiare Raportoare și nu există o altă cerință care să impună respectivei Instituții Financiare Raportoare să colecteze aceste informații în temeiul dreptului intern sau al oricărui instrument juridic al Uniunii. Cu toate acestea, o Instituție Financiar Raportoare are obligația să depună eforturi rezonabile pentru a obține NIF și data nașterii în ceea ce privește Conturile Preexistente până la sfârșitul celui de al doilea an calendaristic care urmează anului în care respectivele Conturi Preexistente au fost identificate drept Conturi care fac obiectul raportării.

D. Fără a aduce atingere pct. 1 al lit. A, nu există obligația raportării NIF în cazul în care acesta nu este emis de către statul membru relevant sau de o altă jurisdicție de rezidență.

E. Fără a aduce atingere pct. 1 al lit. A, nu există obligația raportării locului nașterii, cu excepția următoarelor cazuri:

1. Instituția Financiar Raportoare este obligată, în alt mod, să obișnuiește să raporteze această informație în temeiul legislației din România sau Instituția Financiar Raportoare este sau a fost obligată, în alt mod, să obișnuiește să raporteze această informație în temeiul oricărui instrument juridic al Uniunii în vigoare sau care a fost în vigoare la 5 ianuarie 2015;

2. informația este disponibilă și poate fi utilizată în bazele de date electronice puse la dispoziție de Instituția Financiar Raportoare.

SEC IUNEA a II-a

Cerin e generale de precau ie

A. Un cont este considerat drept Cont care face obiectul raport rii începând de la data la care este identificat ca atare în conformitate cu procedurile de precau ie prev zute în sec iunile II-VII i, cu excep ia cazului în care se prevede altfel, informa iile cu privire la un Cont care face obiectul raport rii trebuie raportate anual, în anul calendaristic urm tor anului la care se refer informa iile.

B. Soldul sau valoarea unui cont se stabile te ca fiind cel/cea valabil/valabil în ultima zi a anului calendaristic sau a unei alte perioade de raportare adecvate.

C. În cazul în care soldul sau pragul valorii urmeaz s se stabileasc în ultima zi a unui an calendaristic, soldul sau valoarea în cauz trebuie stabilit/stabilit în ultima zi a perioadei de raportare care se încheie cu sau în anul calendaristic respectiv.

D. Institu iile Financiare Raportoare pot s utilizeze prestatori de servicii în scopul îndeplinirii obliga iilor de raportare i de precau ie impuse respectivelor Institu ii Financiare Raportoare, prev zute de legisla ia na ional , dar responsabilitatea pentru respectivele obliga ii revine în continuare Institu iilor Financiare Raportoare.

E. Institu iile Financiare Raportoare pot s aplice procedurile de precau ie pentru Conturile Noi în cazul Conturilor Preexistente, precum i procedurile de precau ie pentru Conturile cu Valoare Mare în cazul Conturilor cu Valoare Mai Mic . Dispozi iile privind Conturile Preexistente sunt aplicabile în mod corespunz tor.

SEC IUNEA a III-a

Precau ie în ceea ce prive te conturile de persoan fizic preexistente

A. Introducere. Urm toarele proceduri se aplic în scopul identific rii Conturilor care fac obiectul raport rii dintre Conturile de Persoan Fizic Preexistente.

B. Conturi cu Valoare Mai Mic . În cazul Conturilor cu Valoare Mai Mic se aplic procedurile prezentate în continuare.

1. Adresa de reziden . În cazul în care Institu ia Financiar Raportoare de ine în registrele sale o adres actual de reziden pentru Titularul de cont persoan fizic , bazat pe Documente Justificative, Institu ia Financiar Raportoare poate considera Titularul de cont persoan fizic ca având reziden a fiscal în România sau într-o alt jurisdic ie în care este situat adresa, pentru a stabili dac respectivul Titular de cont persoan fizic este o Persoan care face obiectul raport rii.

2. C utarea în registrul electronic. În cazul în care o Institu ie Financiar Raportoare nu se bazeaz pe o adres actual de reziden a Titularului de cont persoan fizic , pe baza unor Documente Justificative, astfel cum este prev zut la pct. 1, Institu ia Financiar Raportoare trebuie s examineze datele accesibile pentru c utare electronic p strate de Institu ia Financiar Raportoare cu privire la toate indiciile prezentate în continuare i s aplice pct. 3-6:

a) identificarea Titularului de cont drept rezident al unui stat membru;

b) adresa de coresponden sau de reziden actual , inclusiv o c su po tal , dintr-un stat membru;

c) unul sau mai multe numere de telefon într-un stat membru i niciun num r de telefon în România;

d) instrucțiunile permanente, altele decât cele privind un Cont de Depozit, de a transfera fonduri într-un cont administrat în România;

e) o împuternicire sau o delegare de semnătură valabilă, acordată unei persoane cu adresa într-un stat membru;

f) o adresă purtând mențiunea "post-restant" sau "în atenție" într-un stat membru, în cazul în care Instituția Financiară Raportoare nu are la dosar nicio altă adresă pentru Titularul de cont.

3. În cazul în care nu se descoperă în urma cererilor electronice niciunul dintre indiciile enumerate la pct. 2, nu se impune nicio măsură suplimentară până în momentul în care intervine o modificare a circumstanțelor care s-a dus fie la asocierea unuia sau mai multor indicii cu contul, fie la transformarea contului într-un Cont cu Valoare Mare.

4. În cazul în care oricare dintre indiciile enumerate la pct. 2 lit. a)-e) este descoperit în sistemul electronic de cerutare, sau în cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor care s-a dus la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul, Instituția Financiară Raportoare trebuie să considere Titularul de cont drept rezident fiscal în fiecare stat membru pentru care este identificat un indice, cu excepția cazului în care aceasta alege să aplice pct. 6 i, cu privire la respectivul cont, se aplică una dintre excepțiile prevăzute la respectivul punct.

5. În cazul în care o adresă purtând mențiunea "post-restant" sau "în atenție" este descoperit în urma cererilor electronice și nicio altă adresă și niciunul dintre celelalte indicii enumerate la pct. 2 lit. a)-e) nu este identificat /identificat cu privire la Titularul de cont, Instituția Financiară Raportoare trebuie, în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor, să efectueze cerutarea în registrul pe suport hârtie prevăzut la pct. 2 al lit. C sau să încerce să obțină din partea Titularului de cont o autocertificare sau Documente Justificative pentru a stabili rezidența fiscală (rezidențele fiscale) a/ale respectivului Titular de cont. În cazul în care în urma cererilor în dosar nu se constată niciun indice, iar încercarea de a obține autocertificarea sau Documente Justificative nu dă rezultate, Instituția Financiară Raportoare trebuie să raporteze contul autorității competente din România drept cont nedocumentat.

6. Sub rezerva girării unor indicii în temeiul pct. 2, o Instituție Financiară Raportoare nu este obligată să considere un Titular de cont drept rezident al unui stat membru în cazul în care:

a) informațiile referitoare la Titularul de cont conțin o adresă de corespondență sau de rezidență actuală în statul membru respectiv, unul sau mai multe numere de telefon în statul membru respectiv (și niciun număr de telefon în România) sau instrucțiuni permanente (cu privire la Conturi Financiare altele decât Conturile de Depozit) de a transfera fonduri într-un cont administrat într-un stat membru, și Instituția Financiară Raportoare obține sau a examinat anterior în prezența o înregistrare a următoarelor informații:

(i) o declarație pe propria răspundere din partea Titularului de cont privind statul membru (statele membre) sau o altă jurisdicție (alte jurisdicții) de rezidență a/ale Titularului de cont, care nu include(e) statul membru respectiv; și

(ii) Documente Justificative care stabilesc statutul Titularului de cont ca nefcând obiectul raportării;

b) informațiile referitoare la Titularul de cont conțin o împuternicire sau o delegare de semnătură valabilă, acordată unei persoane cu adresa în statul membru respectiv, și Instituția Financiară Raportoare obține sau a examinat anterior în prezența o înregistrare a următoarelor informații:

(i) o declarație pe proprie răspundere din partea Titularului de cont privind statul membru (statele membre) sau altă jurisdicție (alte jurisdicții) de rezidență a/ale respectivului Titular de cont, care nu include/incluză statul membru respectiv; sau

(ii) Documente Justificative care stabilesc statutul Titularului de cont ca nefcând obiectul raport rii.

C. Proceduri de examinare aprofundat pentru Conturile cu Valoare Mare. Se aplic urm toarele proceduri de examinare aprofundat în ceea ce prive te Conturile cu Valoare Mare.

1. C utarea în registrul electronic. În ceea ce prive te Conturile cu Valoare Mare, Institu ia Financiar Raportoare trebuie s examineze datele accesibile pentru c utare electronic p strate de Institu ia Financiar Raportoare cu privire la oricare dintre indiciile descrise la pct. 2 al lit. B.

2. C utarea în registrul pe suport hârtie. În cazul în care baza de date accesibile pentru c utare electronic a Institu iei Financiare Raportoare include domenii destinate tuturor informa iilor prev zute la pct. 3 i toate informa iile respective, nu este necesar c utarea suplimentar în registrul pe suport hârtie. În cazul în care bazele de date electronice nu cuprind toate informa iile respective, atunci, în ceea ce prive te Conturile cu Valoare Mare, Institu ia Financiar Raportoare trebuie s examineze i actualul dosar principal al clientului i, în m sura în care informa iile în cauz nu sunt cuprinse în actualul dosar principal al clientului, urm toarele documente asociate contului i ob inute de Institu ia Financiar Raportoare în cursul ultimilor 5 ani pentru oricare dintre indiciile prev zute la pct. 2 al lit. B:

a) cele mai recente Documente Justificative colectate cu privire la contul respectiv;

b) cel mai recent contract sau cea mai recent documenta ie cu privire la deschiderea contului;

c) cea mai recent documenta ie ob inut de Institu ia Financiar Raportoare în conformitate cu Procedurile AML/KYC sau în alte scopuri de reglementare;

d) orice formulare de împuternicire sau de delegare de semn tur valabile; i

e) orice instruc iuni permanente în vigoare (altele decât cele referitoare la un Cont de Depozit) de a transfera fonduri.

3. Excep ie, în m sura în care bazele de date con in informa ii suficiente. O Institu ie Financiar Raportoare nu este obligat s efectueze c utarea în registrul pe suport hârtie prev zut la pct. 2 în m sura în care informa iile disponibile pentru c utare în format electronic ale Institu iei Financiare Raportoare includ:

a) statutul Titularului de cont în ceea ce prive te reziden a;

b) adresa de reziden i adresa de coresponden ale Titularului de cont, aflate în prezent la dosarul Institu iei Financiare Raportoare;

c) num rul (numerele) de telefon al/ale Titularului de cont, aflat(e) în prezent la dosarul Institu iei Financiare Raportoare, dac este cazul;

d) în cazul Conturilor Financiare altele decât Conturile de Depozit, dac exist instruc iuni permanente pentru a transfera fonduri din respectivul cont într-un alt cont (inclusiv un cont aflat la o alt sucursal a Institu iei Financiare Raportoare sau la o alt Institu ie Financiar);

e) dac exist în prezent o men iune "post-restant" sau "în aten ia" pentru Titularul de cont; i

f) dac exist orice împuternicire sau delegare de semn tur pentru contul respectiv.

4. Consultarea responsabilului pentru rela ii cu clien ii în scopul ob inerii de informa ii concrete. În afar de c utarea în registrul electronic i de c utarea în registrul pe suport hârtie prev zute la pct. 1 i 2, Institu ia Financiar Raportoare trebuie s considere drept Cont care face obiectul raport rii orice Cont cu Valoare Mare încredin at unui responsabil pentru rela ii cu clien ii (inclusiv orice Conturi Financiare agregate respectivului Cont cu Valoare Mare) în cazul în care responsabilul pentru rela ii cu clien ii de ine informa ii concrete conform c orara Titularul de cont este o Persoan care face obiectul raport rii.

5. Efectele g sirii unor indicii:

a) Dacă , în urma examinării aprofundate a Conturilor cu Valoare Mare prevăzute la lit. C, nu este descoperit niciunul dintre indiciile enumerate la pct. 2 al lit. B, iar contul nu este identificat ca fiind de înut de o Persoană care face obiectul raportării descris la pct. 4, atunci nu sunt necesare acțiuni suplimentare până în momentul în care intervine o modificare a circumstanțelor care s duc la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul respectiv.

b) În cazul în care, în urma examinării aprofundate a Conturilor cu Valoare Mare, este descoperit oricare dintre indiciile enumerate la lit. B pct. 2 lit. a)-e), sau în cazul în care intervine ulterior o modificare a circumstanțelor care duce la asocierea unuia sau a mai multor indicii cu contul, Instituția Financiar Raportoare trebuie să considere contul drept Cont care face obiectul raportării în fiecare stat membru pentru care este identificat un indiciu, cu excepția cazului în care aceasta alege să aplice pct. 6 al lit. B i, cu privire la respectivul cont, se aplică una dintre excepțiile prevăzute la respectivul punct.

c) În cazul în care, în urma examinării aprofundate, este descoperit o adresă purtând mențiunea "post-restant" sau "în atenție" și pentru Titularul de cont nu este identificat niciun alt adresă și niciunul dintre celelalte indicii enumerate la lit. B pct. 2 lit. (a)-(e) Instituția Financiar Raportoare trebuie să obțină din partea Titularului de cont respectiv o autocertificare sau Documente Justificative pentru a stabili rezidența fiscală / rezidențele fiscale a/ale respectivului Titular de cont. În cazul în care o Instituție Financiar Raportoare nu poate obține autocertificarea sau Documentele Justificative respective, aceasta trebuie să raporteze contul autorității competente din propriul stat membru drept cont nedocumentat.

6. În cazul în care un Cont de Persoană Fizică Preexistent nu este un Cont cu Valoare Mare la data de 31 decembrie 2015, dar devine un Cont cu Valoare Mare începând cu ultima zi a anului calendaristic următor, Instituția Financiar Raportoare trebuie să finalizeze procedurile de examinare aprofundată cu privire la respectivul cont în anul calendaristic următor anului în care contul devine un Cont cu Valoare Mare. Dacă , pe baza acestei examinări, respectivul cont este identificat drept Cont care face obiectul raportării, Instituția Financiar Raportoare are obligația de a raporta, anual, informațiile necesare cu privire la respectivul cont pentru anul în care acesta este identificat drept Cont care face obiectul raportării și pentru anii următori, cu excepția cazului în care Titularul de cont încetează să mai fie o Persoană care face obiectul raportării.

7. Odată ce o Instituție Financiar Raportoare aplică procedurile de examinare aprofundată pentru un Cont cu Valoare Mare, Instituția Financiar Raportoare nu este obligată să aplice din nou respectivele proceduri, în afară de consultarea responsabilului pentru relații cu clienții prevăzută la pct. 4, cu privire la același Cont cu Valoare Mare în orice an ulterior, cu excepția cazului în care contul este nedocumentat, caz în care Instituția Financiar Raportoare ar trebui să aplice din nou, anual, respectivele proceduri, până în momentul în care respectivul cont încetează să mai fie nedocumentat.

8. În cazul în care intervine o modificare a circumstanțelor privind un Cont cu Valoare Mare care duce la asocierea cu contul respectiv a unuia sau a mai multor indicii prevăzute la pct. 2 al lit. B, Instituția Financiar Raportoare trebuie să considere contul drept Cont care face obiectul raportării în legătură cu fiecare stat membru pentru care este identificat un indiciu, cu excepția cazului în care aceasta alege să aplice pct. 6 al lit. B i, cu privire la respectivul cont, se aplică una dintre excepțiile prevăzute la punctul menționat.

9. O Instituție Financiar Raportoare trebuie să pună în aplicare proceduri prin care să se asigure că un responsabil pentru relații cu clienții identifică orice modificare a circumstanțelor referitoare la un cont. De exemplu, în cazul în care responsabilului pentru relații cu clienții i se

comunic faptul c Titularul de cont are o nou adres de coresponden într-un stat membru, Institu ia Financiar Raportoare are obliga ia de a considera noua adres drept o modificare a circumstan elor i, în cazul în care aceasta alege s aplice pct. 6 al lit. B, este obligat s ob in documentele adecvate din partea Titularului de cont.

D. Examinarea Conturilor de Persoan Fizic cu Valoare Mare Preexistente trebuie finalizat pân la 31 decembrie 2016. Examinarea Conturilor de Persoan Fizic cu Valoare Mai Mic Preexistente trebuie finalizat pân la 31 decembrie 2017.

E. Orice Cont de Persoan Fizic Preexistent, care a fost identificat drept Cont ce face obiectul raport rii în temeiul prezentei sec iuni, trebuie considerat drept Cont care face obiectul raport rii în to i anii urm tori, cu excep ia cazului în care Titularul de cont înceteaz s mai fie o Persoan care face obiectul raport rii.

SEC IUNEA a IV-a

Precau ie în ceea ce prive te conturile de persoan fizic noi

Urm toarele proceduri se aplic în scopul identific rii Conturilor care fac obiectul raport rii dintre Conturile de Persoan Fizic Noi.

A. În ceea ce prive te Conturile de Persoan Fizic Noi, în momentul deschiderii contului, Institu ia Financiar Raportoare trebuie s ob in o autocertificare, care poate face parte din documenta ia de deschidere a contului, care permite Institu iei Financiare Raportoare s stabileasc reziden a fiscal (reziden ele fiscale) a/ale Titularului de cont i s confirme caracterul rezonabil al respectivei autocertific ri pe baza informa iilor ob inute de Institu ia Financiar Raportoare în leg tur cu deschiderea contului, inclusiv eventualele documente colectate în conformitate cu Procedurile AML/KYC.

B. În cazul în care autocertificarea stabile te c Titularul de cont este rezident fiscal într-un stat membru, Institu ia Financiar Raportoare trebuie s considere contul drept Cont care face obiectul raport rii i autocertificarea trebuie s includ , de asemenea, NIF al Titularului de cont pentru respectivul stat membru (sub rezerva sec iunii I lit. D) i data na terii acestuia.

C. În cazul în care intervine o modificare a circumstan elor cu privire la un Cont de Persoan Fizic Nou în urma c reia Institu ia Financiar Raportoare afl sau are motive s afle c autocertificarea ini ial este incorect sau nefiabil , Institu ia Financiar Raportoare nu se poate baza pe autocertificarea ini ial i trebuie s ob in o autocertificare valabil care s stabileasc reziden a fiscal (reziden ele fiscale) a/ale Titularului de cont.

SEC IUNEA a V-a

Precau ie în ceea ce prive te conturile de entitate preexistente

Urm toarele proceduri se aplic în scopul identific rii Conturilor care fac obiectul raport rii dintre Conturile de Entitate Preexistente.

A. Conturi de Entitate care nu fac obiectul obliga iei de examinare, identificare sau raportare. Cu excep ia cazului în care Institu ia Financiar Raportoare decide altfel, fie cu privire la toate Conturile de Entitate Preexistente, fie separat, cu privire la orice grup clar identificat de astfel de conturi, un Cont de Entitate Preexistent cu un sold agregat sau o valoare agregat a contului care nu dep e te, la data de 31 decembrie 2015, echivalentul în lei a 250.000 USD nu face obiectul obliga iei de examinare, identificare sau raportare drept un Cont care face obiectul

raport rii, pân în momentul în care soldul agregat sau valoarea agregat a contului dep e te cuantumul respectiv în ultima zi din orice an calendaristic ulterior.

B. Conturi de entitate care fac obiectul examini rii. Un Cont de Entitate Preexistent cu un sold sau o valoare agregat a contului care dep e te echivalentul în lei a 250.000 USD, la data de 31 decembrie 2015 i un Cont de Entitate Preexistent care nu dep e te echivalentul în lei a 250.000 USD, la data de 31 decembrie 2015, dar cu un sold sau o valoare agregat a contului care dep e te acest cuantumul în ultima zi din orice an calendaristic ulterior, trebuie examinate în conformitate cu procedurile prev zute la lit. D.

C. Conturi de entitate care fac obiectul obliga iei de raportare. În ceea ce prive te Conturile de Entitate Preexistente prev zute la lit. B, numai conturile care sunt de inute de una sau mai multe Entit i care sunt Persoane care fac obiectul raport rii sau de ENFS (Entit i care nu sunt Institu ii Financiare) pasive cu una sau mai multe Persoane care exercit controlul care sunt Persoane care fac obiectul raport rii sunt considerate drept Conturi care fac obiectul raport rii.

D. Proceduri de examinare pentru identificarea Conturilor de Entitate care fac obiectul obliga iei de raportare. Pentru Conturile de Entitate Preexistente prev zute la lit. B, o Institu ie Financiar Raportoare trebuie s aplice urm toarele proceduri de examinare pentru a stabili dac contul este de inut de una sau mai multe Persoane care fac obiectul raport rii sau de ENFS pasive cu una sau mai multe Persoane care exercit controlul care sunt Persoane care fac obiectul raport rii:

1. S stabileasc dac Entitatea este o Persoan care face obiectul raport rii:

a) S examineze informa iile p strate în scopuri de reglementare sau de rela ii cu clien ii (inclusiv informa ii colectate în conformitate cu Procedurile AML/KYC) pentru a stabili dac informa iile indic faptul c Titularul de cont este rezident într-un stat membru. În acest scop, informa iile care indic faptul c Titularul de cont este rezident într-un stat membru includ un loc de înregistrare ori de constituire sau o adres într-un stat membru.

b) Dac informa iile indic faptul c Titularul de cont este rezident într-un stat membru, Institu ia Financiar Raportoare trebuie s considere contul drept Cont care face obiectul raport rii, cu excep ia cazului în care aceasta ob ine o autocertificare din partea Titularului de cont sau stabile te, în mod rezonabil, pe baza informa iilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public, c Titularul de cont nu este o Persoan care face obiectul raport rii.

2. S stabileasc dac Entitatea este o ENFS pasiv cu una sau mai multe Persoane care exercit controlul care sunt Persoane care fac obiectul raport rii. Cu privire la un Titular de cont al unui Cont de entitate preexistent (inclusiv o Entitate care este o Persoan care face obiectul raport rii), Institu ia Financiar Raportoare trebuie s stabileasc dac Titularul de cont este o ENFS pasiv cu una sau mai multe Persoane care exercit controlul care sunt Persoane care fac obiectul raport rii. În cazul în care oricare dintre Persoanele care exercit controlul asupra unei ENFS pasive este o Persoan care face obiectul raport rii, atunci contul trebuie considerat drept un Cont care face obiectul raport rii. În cursul stabilirii acestor elemente, Institu ia Financiar Raportoare trebuie s respecte orient rile de la pct. 2 lit. a)-c) în ordinea cea mai adecvat circumstan elor:

a) S stabileasc dac Titularul de cont este o ENFS pasiv . În scopul de a stabili dac Titularul de cont este o ENFS pasiv , Institu ia Financiar Raportoare trebuie s ob in o autocertificare din partea Titularului de cont pentru a stabili statutul acestuia, cu excep ia cazului în care exist informa ii aflate în posesia sa sau disponibile public, pe baza c rora poate stabili în mod rezonabil c Titularul de cont este o ENFS activ sau o Institu ie Financiar , alta decât o

Entitate de Investi ii prev zut la sec iunea a VIII-a lit. A pct. 6 lit. b) care nu este o Institu ie Financiar dintr-o Jurisdic ie Participant .

b) S stabileasc Persoanele care exercit controlul asupra unui Titular de cont. În scopul stabilirii Persoanelor care exercit controlul asupra unui Titular de cont, o Institu ie Financiar Raportoare se poate baza pe informa iile colectate i p strate în conformitate cu Procedurile AML/KYC.

c) S stabileasc dac o Persoan care exercit controlul asupra unei ENFS pasive este o Persoan care face obiectul raport rii. Pentru a stabili dac o Persoan care exercit controlul asupra unei ENFS pasive este o Persoan care face obiectul raport rii, o Institu ie Financiar Raportoare se poate baza pe:

(i) informa ii colectate i p strate în conformitate cu Procedurile AML/KYC în cazul unui Cont de entitate preexistent de inut de una sau mai multe ENFS cu un sold sau o valoare agregat care nu dep e te echivalentul în lei a 1.000.000 USD; sau

(ii) o autocertificare din partea Titularului de cont sau a Persoanei care exercit controlul privind statul membru (statele membre) sau privind alt jurisdic ie (alte jurisdic ii) în care Persoana care exercit controlul are reziden a fiscal .

E. Calendarul punerii în aplicare a examin rii i proceduri suplimentare aplicabile Conturilor de Entitate Preexistente:

1. Examinarea Conturilor de Entitate Preexistente cu un sold sau o valoare agregat a contului care dep e te, la data de 31 decembrie 2015, echivalentul în lei a 250.000 USD trebuie finalizat pân la data de 31 decembrie 2017.

2. Examinarea Conturilor de Entitate Preexistente cu un sold sau o valoare agregat a contului care nu dep e te, la data de 31 decembrie 2015, echivalentul în lei a 250.000 USD, dar dep e te cuantumul respectiv la data de 31 decembrie a unui an ulterior trebuie finalizat în anul calendaristic urm tor anului în care soldul sau valoarea agregat a contului dep e te acest cuantum.

3. În cazul în care intervine o modificare a circumstan elor cu privire la un Cont de Entitate Preexistent în urma c reia Institu ia Financiar Raportoare afl sau are motive s afle c autocertificarea sau alte documente asociate cu un cont sunt incorecte sau nefiabile, Institu ia Financiar Raportoare trebuie s stabileasc din nou statutul contului în conformitate cu procedurile prev zute la lit. D.

SEC IUNEA a VI-a

Precau ie în ceea ce prive te conturile de entitate noi

Urm toarele proceduri se aplic în scopul identific rii Conturilor care fac obiectul raport rii dintre Conturile de Entitate Noi.

Proceduri de examinare pentru identificarea Conturilor de entitate care fac obiectul obliga iei de raportare. Pentru Conturile de Entitate Noi, o Institu ie Financiar Raportoare trebuie s aplice urm toarele proceduri de examinare pentru a stabili dac contul este de inut de una sau mai multe Persoane care fac obiectul raport rii sau de ENFS pasive cu una sau mai multe Persoane care exercit controlul care sunt Persoane care fac obiectul raport rii:

1. S stabileasc dac Entitatea este o Persoan care face obiectul raport rii:

a) S ob in o autocertificare, care poate face parte din documenta ia de deschidere a contului, care permite Institu iei Financiare Raportoare s stabileasc reziden a fiscal (reziden ele fiscale) a/ale Titularului de cont i s confirme caracterul rezonabil al respectivei

autocertificări pe baza informațiilor obținute de Instituția Financiar Raportoare în legătură cu deschiderea contului, inclusiv eventualele documente colectate în conformitate cu Procedurile AML/KYC. În cazul în care Entitatea certifică faptul că nu are rezidenț fiscal, Instituția Financiar Raportoare se poate baza pe adresa sediului principal al Entității pentru a stabili rezidența Titularului de cont.

b) Dacă autocertificarea indică faptul că Titularul de cont este rezident într-un stat membru, Instituția Financiar Raportoare trebuie să considere contul drept Cont care face obiectul raportării, cu excepția cazului în care aceasta stabilește în mod rezonabil, pe baza informațiilor aflate în posesia sa sau care sunt disponibile public, că Titularul de cont nu este o Persoană care face obiectul raportării în legătură cu respectivul stat membru.

2. Să stabilească dacă Entitatea este o ENFS pasivă cu una sau mai multe Persoane care exercită controlul care sunt Persoane care fac obiectul raportării. Cu privire la un Titular de cont al unui Cont de Entitate Nou (inclusiv o Entitate care este o Persoană care face obiectul raportării), Instituția Financiar Raportoare trebuie să stabilească dacă Titularul de cont este o ENFS pasivă cu una sau mai multe Persoane care exercită controlul care sunt Persoane care fac obiectul raportării. În cazul în care oricare dintre Persoanele care exercită controlul asupra unei ENFS pasive este o Persoană care face obiectul raportării, atunci contul trebuie considerat drept un Cont care face obiectul raportării. În cursul stabilirii acestor elemente, Instituția Financiar Raportoare trebuie să respecte orientările de la lit. a)-c) în ordinea cea mai adecvată circumstanțelor:

a) Să stabilească dacă Titularul de cont este o ENFS pasivă. În scopul de a stabili dacă Titularul de cont este o ENFS pasivă, Instituția Financiar Raportoare trebuie să se bazeze pe o autocertificare din partea Titularului de cont pentru a stabili statutul acestuia, cu excepția cazului în care există informații aflate în posesia sa sau disponibile public, pe baza cărora poate stabili în mod rezonabil că Titularul de cont este o ENFS activă sau o Instituție Financiară, altă decât o Entitate de investiții prevăzută la secțiunea a VIII-a lit. A pct. 6 lit. b) care nu este o Instituție Financiară dintr-o Jurisdicție Participantă.

b) Să stabilească Persoanele care exercită controlul asupra unui Titular de cont. În scopul stabilirii Persoanelor care exercită controlul asupra unui Titular de cont, o Instituție Financiar Raportoare se poate baza pe informațiile colectate și pstrate în conformitate cu Procedurile AML/KYC.

c) Să stabilească dacă o Persoană care exercită controlul asupra unei ENFS pasive este o Persoană care face obiectul raportării. Pentru a stabili dacă o Persoană care exercită controlul asupra unei ENFS pasive este o Persoană care face obiectul raportării, o Instituție Financiar Raportoare se poate baza pe o autocertificare din partea Titularului de cont sau a respectivei Persoane care exercită controlul.

SECȚIUNEA a VII-a

Norme speciale de precauție

Se aplică următoarele norme suplimentare în punerea în aplicare a procedurilor de precauție menționate anterior:

A. Recurgerea la autocertificări și Documente Justificative. O Instituție Financiar Raportoare nu se poate baza pe autocertificare sau pe Documente Justificative în cazul în care Instituția Financiar Raportoare tie sau are motive să tie că autocertificarea sau Documentele Justificative sunt incorecte sau nefiabile.

B. Proceduri alternative pentru Conturile Financiare de inute de beneficiari persoane fizice ai unui Contract de asigurare cu valoare de r scump rare sau ai unui Contract de rent viager i pentru Contractele de asigurare cu valoare de r scump rare de grup sau pentru Contractele de rent viager de grup. O Institu ie Financiar Raportoare poate presupune c un beneficiar persoan fizic (altul decâ t de in torul) al unui Contract de asigurare cu valoare de r scump rare sau al unui Contract de rent viager care beneficiaz de o indemniza ie de deces nu este o Persoan care face obiectul raport rii i poate considera un astfel de Cont Financiar ca nefiind un Cont care face obiectul raport rii, cu excep ia cazului în care Institu ia Financiar Raportoare tie sau are motive s tie c beneficiarul este o Persoan care face obiectul raport rii. O Institu ie Financiar Raportoare are motive s tie c beneficiarul unui Contract de asigurare cu valoare de r scump rare sau al unui Contract de rent viager este o Persoan care face obiectul raport rii dac informa iile colectate de c tre Institu ia Financiar Raportoare i asociate respectivului beneficiar con in indicii conform celor prev zute la sec iunea a III-a lit. B. În cazul în care o Institu ie Financiar Raportoare de ine informa ii concrete sau are motive s tie c beneficiarul este o Persoan care face obiectul raport rii, Institu ia Financiar Raportoare trebuie s respecte procedurile de la Sec iunea a III-a lit. B. O Institu ie Financiar Raportoare poate considera un Cont Financiar care const în participa ia de care beneficiaz un membru în cadrul unui Contract de asigurare cu valoare de r scump rare de grup sau al unui Contract de rent viager de grup ca fiind un Cont Financiar care este un cont care nu face obiectul raport rii pân la data la care suma respectiv trebuie pl tit angajatului/de in torului unui certificat sau beneficiarului, în cazul în care Contul Financiar care const în participa ia de care beneficiaz un membru în cadrul unui Contract de asigurare cu valoare de r scump rare de grup sau al unui Contract de rent viager de grup îndepline te urm toarele cerin e:

(i) contractul de asigurare cu valoare de r scump rare de grup sau Contractul de rent viager de grup îi este emis unui angajator i asigurat cel pu in 25 de angaja i/de in tori de certificate;

(ii) angajatul/de in torul de certificate are dreptul s beneficieze de orice valoare înscris în contract în leg tur cu participa ia sa i s numeasc beneficiari pentru indemniza ia pl tibil la decesul angajatului; i

(iii) suma agregat pl tibil oric rui angajat/de in tor de certificat sau beneficiar nu dep e te echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

Termenul "Contract de asigurare cu valoare de r scump rare de grup" înseamn un Contract de asigurare cu valoare de r scump rare care: (i) asigur persoane fizice care sunt afiliate prin intermediul unui angajator, al unei organiza ii profesionale, al unui sindicat ori al altei asocia ii sau grup ri; i (ii) impune plata unei prime pentru fiecare membru al grupului (sau membru al unei categorii din cadrul grupului), care este stabilit f r a lua în considerare caracteristicile individuale de s n tate, altele decâ t vârsta, genul i obiceiurile legate de fumat ale respectivului membru al grupului (sau ale categoriei de membri).

Termenul "Contract de rent viager de grup" înseamn un Contract de rent viager în care creditorii sunt persoane fizice care sunt afiliate prin intermediul unui angajator, al unei organiza ii profesionale, al unui sindicat ori al altei asocia ii sau grup ri.

C. Norme privind Agregarea soldurilor conturilor i Conversia monetar

1. Agregarea Conturilor de persoan fizic . În scopul stabilirii soldului sau a valorii agregate Conturilor Financiare de inute de o persoan fizic , o Institu ie Financiar Raportoare are obliga ia de a agrega toate Conturile Financiare administrate de Institu ia Financiar Raportoare sau de o Entitate afiliat , dar numai în m sura în care sistemele informatice ale

Institu iei Financiare Raportoare arat o leg tur între Conturile Financiare prin referire la un element de date, cum ar fi num rul de client sau NIF, i permit agregarea soldurilor sau a valorii conturilor. Fiec rui titular al unui Cont Financiar de inut în comun i se atribuie soldul sau valoarea integral a Contului Financiar de inut în comun în scopul aplic rii cerin elor privind agregarea prev zute la prezentul punct.

2. Agregarea Conturilor de entitate. În scopul stabilirii soldului sau a valorii agregate a Conturilor Financiare de inute de o Entitate, o Institu iei Financiar Raportoare are obliga ia de a lua în considerare toate Conturile Financiare care sunt administrate de Institu ia Financiar Raportoare sau de o Entitate afiliat , dar numai în m sura în care sistemele informatice ale Institu iei Financiare Raportoare arat o leg tur între Conturile Financiare prin referire la un element de date, cum ar fi num rul de client sau NIF, i permit agregarea soldurilor sau a valorilor conturilor. Fiec rui titular al unui Cont Financiar de inut în comun i se atribuie soldul sau valoarea integral a Contului Financiar de inut în comun în scopul aplic rii cerin elor privind agregarea prev zute la prezentul punct.

3. Norme speciale privind agregarea conturilor aplicabile responsabililor pentru rela ii cu clien ii. În scopul stabilirii soldului sau a valorii agregate a Conturilor Financiare de inute de o persoan , pentru a stabili dac un Cont Financiar este un Cont cu Valoare Mare, o Institu iei Financiar Raportoare are, de asemenea, obliga ia, în cazul oric ror Conturi Financiare cu privire la care responsabilul pentru rela ii cu clien ii tie sau are motive s tie c sunt în mod direct sau indirect de inute, controlate sau instituite (altfel decât în capacitate fiduciar) de c tre aceea i persoan , de a agrega toate respectivele conturi.

4. Toate sumele exprimate în monedele diferitelor state membre se citesc ca incluzând sumele echivalente în lei.

SEC IUNEA a VIII-a

Defini iile termenilor

Urm torii termeni sunt defini i în continuare:

A. Institu iei Financiar Raportoare

1. Termenul "Institu iei Financiar Raportoare" înseamn orice Institu iei Financiar din România care nu este o Institu iei Financiar Nonraportoare. Termenul "Institu iei Financiar din România" înseamn : (i) orice Institu iei Financiar care este rezident în România, dar exclude orice sucursal a respectivei Institu ii Financiare care se afl în afara teritoriului României; i (ii) orice sucursal a unei Institu ii Financiare care nu este rezident în România, în cazul în care sucursala respectiv se afl în România.

2. Termenul "Institu iei Financiar dintr-o Jurisdic ie Participant " înseamn : (i) orice Institu iei Financiar care este rezident într-o Jurisdic ie Participant , dar exclude orice sucursal a respectivei Institu ii Financiare care se afl în afara teritoriului Jurisdic iei Participante; i (ii) orice sucursal a unei Institu ii Financiare care nu este rezident într-o Jurisdic ie Participant , în cazul în care sucursala respectiv se afl într-o Jurisdic ie Participant .

3. Termenul "Institu iei Financiar " înseamn o Institu iei de Custodie, o Institu iei Depozitar , o Entitate de Investi ii sau o Companie de asigur ri determinat .

4. Termenul "Institu iei de Custodie" înseamn orice Entitate care de ine, ca parte substan ial a activit ii sale, Active Financiare în contul unor ter i. O Entitate de ine, ca parte substan ial a activit ii sale, Active Financiare în contul unor ter i dac venitul brut al Entit ii atribuibil de inerii de Active Financiare i serviciilor financiare conexe este egal sau mai mare de

20% din venitul brut al Entității pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele: (i) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie (sau în ultima zi a unei perioade contabile care nu este un an calendaristic) dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau (ii) perioada în cursul căreia Entitatea a existat.

5. Termenul "Instituție Depozitară" înseamnă orice Entitate care atrage depozite în cadrul obișnuit al activității bancare sau al unei activități similare.

6. Termenul "Entitate de Investiții" înseamnă orice Entitate:

a) care desfășoară, ca activitate principală, una sau mai multe dintre următoarele activități ori operațiuni pentru sau în numele unui client:

(i) tranzacții cu instrumente de piață monetară (cecuri, bonuri de trezorerie, certificate de depozit, instrumente derivate etc.); schimb valutar; instrumente în materie de schimb valutar, rata dobânzii și indici bursieri; titluri de valoare transferabile; sau tranzacții la termen cu mrfuri;

(ii) administrarea individuală și colectivă a portofoliului; sau

(iii) care investește, administrează sau gestionează în alt mod Active Financiare sau bani în numele altor persoane;

sau

b) al cărui venit brut provine în principal din activități de investiție, reinvestire sau tranzacționare de Active Financiare, în cazul în care Entitatea este administrată de către o altă Entitate care este o Instituție Depozitară, o Instituție de Custodie, o Companie de asigurări specificat sau o Entitate de Investiții, astfel cum sunt prevăzute la lit. (a).

O Entitate este considerată desfășura ca activitate principală una sau mai multe dintre activitățile prevăzute la lit. a), sau venitul brut al unei Entități este atribuibil în principal activităților de investiție, reinvestire sau tranzacționare de Active Financiare în sensul prezentei litere, în cazul în care venitul brut al Entității atribuibil activităților relevante este egal sau mai mare de 50% din venitul brut al Entității pe perioada cea mai scurtă dintre următoarele: (i) perioada de trei ani care se încheie la data de 31 decembrie a anului dinaintea anului în care se efectuează calculul; sau (ii) perioada în cursul căreia Entitatea a existat. Termenul "Entitate de Investiții" nu include o Entitate care este o ENFS activă, întrucât Entitatea respectivă îndeplinește oricare dintre criteriile prevăzute la lit. D pct. 8 lit. d)-g).

Prezentul punct se interpretează într-o manieră consecventă cu limbajul similar utilizat în definiția termenului "Instituție Financiară" din recomandările Grupului de Acțiune Financiară.

7. Termenul "Activ Financiar" include un titlu de valoare (de exemplu, acțiuni în cadrul capitalului unei societăți comerciale; participații în capitalurile proprii sau dreptul la beneficii în cadrul unui parteneriat de încredere de mulți asociați sau cota la bursă sau în cadrul unei fiducii; bilete la ordin, obligațiuni sau alte titluri de datorie), drepturi generate de un parteneriat, o marfă, un swap (de exemplu, swap pe rata dobânzii, swap valutar, swap de bază, rată de dobândă cu plafon maxim, rată de dobândă cu prag minim, swap pe mrfuri, swap pe acțiuni, swap pe indici bursieri și acorduri similare), un Contract de asigurare sau un Contract de rentă viager sau orice dobândă (inclusiv un contract de tip futures sau forward sau o opțiune) în legătură cu un titlu de valoare, drepturi generate de un parteneriat, o marfă, un swap, un Contract de asigurare sau un Contract de rentă viager. Termenul "Activ Financiar" nu include drepturile directe asupra unor bunuri imobile, care să nu fie titluri de datorie.

8. Termenul "Companie de asigurări specificat" înseamnă orice Entitate care este o companie de asigurări (sau societatea holding a unei companii de asigurări) care emite sau este obligată să efectueze plăți cu privire la un Contract de asigurare cu valoare de risc scumpă rare sau la un Contract de rentă viager.

B. Institu ie Financiar Nonraportoare

1. Termenul "Institu ie Financiar Nonraportoare" înseamn orice Institu ie Financiar care este:

a) o Entitate guvernamental , o Organiza ie interna ional sau o Banc central , în afar de situa iile care se refer la o plat care deriv dintr-o obliga ie care incumb în leg tur cu o activitate financiar comercial de tipul celor desf urate de o Companie de asigur ri specificat , de o Institu ie de Custodie sau de o Institu ie depozitar ;

b) un Fond de pensii cu participare larg ; un Fond de pensii cu participare restrâns ; un Fond de pensii al unei Entit i guvernamentale, al unei Organiza ii interna ionale sau al unei B nci centrale; sau un Emitent de carduri de credit calificat;

c) orice alt Entitate care prezint un risc sc zut de a fi utilizat pentru evaziune fiscal are caracteristici similare în mod substan ial cu oricare dintre Entit ile prev zute la lit. a) i b) i este inclus pe lista Institu iilor Financiare Nonraportoare prev zut la art. 291 alin. (7), cu condi ia ca statutul respectivei Entit i drept Institu ie Financiar Nonraportoare s nu aduc atingere obiectivelor cap. I al titlului X;

d) un Organism de plasament colectiv exceptat; sau

e) o fiducie, în m sura în care fiduciarul este o Institu ie Financiar Raportoare i raporteaz toate informa iile care trebuie raportate în conformitate cu Sec iunea I cu privire la toate Conturile fiduciei care fac obiectul raport rii.

2. Termenul "Entitate guvernamental " înseamn Guvernul României sau al unei alte jurisdic ii, orice subdiviziune politic a României sau a unei alte jurisdic ii (care, pentru evitarea oric rei ambiguit i, include un stat, o provincie, un jude sau o localitate) sau orice organism sau agen ie de inut() integral de România sau de o alt jurisdic ie ori de una sau mai multe dintre subdiviziunile sus-men ionate (fiecare reprezentând o "Entitate guvernamental "). Aceast categorie este alc tuit din p ri integrante, entit i controlate i subdiviziuni politice ale României sau ale unei alte jurisdic ii:

a) O "parte integrant " a României sau a unei alte jurisdic ii înseamn orice persoan , organiza ie, agen ie, birou, fond, organism public sau alt organism, oricare ar fi denumirea sa, care constituie o autoritate administrativ a României sau a unei alte jurisdic ii. Veniturile nete ale autorit ii administrative trebuie s fie creditate contului propriu al acesteia sau altor conturi ale României sau al unei alte jurisdic ii i nicio parte a acestora nu trebuie s revin în beneficiul vreunei persoane private. O parte integrant nu include nicio persoan fizic care este un membru al guvernului, func ionar sau administrator care ac ioneaz cu titlu privat sau personal;

b) O entitate controlat înseamn o Entitate care este, formal, separat de România sau alt jurisdic ie sau care constituie, în alt mod, o entitate juridic separat , cu condi ia ca:

(i) Entitatea s fie de inut i controlat în totalitate de una sau mai multe Entit i guvernamentale, direct sau prin intermediul uneia sau al mai multor entit i controlate;

(ii) veniturile nete ale Entit ii s fie creditate contului propriu al acesteia sau altor conturi ale uneia sau ale mai multor Entit i guvernamentale i nicio parte a acestora s nu revin în beneficiul vreunei persoane private; i

(iii) activele Entit ii s revin uneia sau mai multor Entit i guvernamentale în momentul dizolv rii acesteia.

c) Venitul nu revine în beneficiul persoanelor fizice în cazul în care respectivele persoane sunt beneficiarii- int ai unui program guvernamental, iar activit ile din cadrul programului sunt desf urate pentru publicul larg în interes general sau se refer la administrarea unei p ri a guvernului. Cu toate acestea, sub rezerva dispozi iilor anterioare, se consider c venitul revine

în beneficiul persoanelor fizice în cazul în care este obținut din folosirea unei Entități Guvernamentale pentru a desfășura o activitate comercială, cum ar fi o activitate bancară comercială, care furnizează servicii financiare persoanelor fizice.

3. Termenul "Organizație internațională" înseamnă orice organizație internațională ori agenție sau organism de înțeles în totalitate de aceasta. Această categorie include orice organizație interguvernamentală (inclusiv o organizație supranațională): (i) care este alcătuită în primul rând din guverne; (ii) care are în vigoare un acord privind sediul sau un acord în mod fundamental similar cu România; și (iii) al cărei venit nu revine în beneficiul unor persoane private.

4. Termenul "Bancă centrală" înseamnă Banca Națională a României.

5. Termenul "Fond de pensii cu participare largă" înseamnă un fond instituit pentru a furniza beneficii cu titlu de pensie, indemnizații de invaliditate sau de deces sau orice combinație a acestora către beneficiari care sunt actuali sau fosti angajați (sau persoanele desemnate de către respectivii angajați) ai unui sau ai mai multor angajatori în schimbul unor servicii prestate, cu condiția ca fondul:

a) să nu aibă un singur beneficiar cu dreptul la mai mult de 5% din activele fondului;

b) să facă obiectul normelor guvernamentale și să raporteze informații autorităților fiscale;

și

c) să îndeplinească cel puțin una dintre următoarele cerințe:

(i) fondul este, în general, scutit de la plata impozitului pe veniturile din investiții sau impozitarea acestor venituri este amânată sau impozitată cu o cotă redusă, datorită statutului său de fond de pensii sau regim de pensii;

(ii) fondul primește cel puțin 50% din contribuțiile sale totale [altele decât transferurile de active de la alte regimuri prevăzute la pct. 5-7 sau din conturile de pensii prevăzute la lit. C pct. 17 lit. a)] din partea angajatorilor care le finanțează;

(iii) plățile sau retragerile din fond sunt permise numai în cazul producerii unor evenimente determinate legate de pensionare, invaliditate sau deces [cu excepția plăților periodice către alte fonduri de pensii prevăzute la lit. B pct. 5-7 și a conturilor de pensii prevăzute la lit. C pct. 17 lit. a)] sau, în cazul efectuării de plăți sau de retrageri înainte de evenimentele determinate, se aplică sancțiuni; sau

(iv) contribuțiile angajaților (altele decât anumite contribuții autorizate) la fond sunt limitate în funcție de venitul câștigat de angajat sau nu pot depăși, anual, echivalentul în lei a 50.000 USD, aplicând normele stabilite la Secțiunea a VII-a lit. C privind Agregarea conturilor și Conversia monetară.

6. Termenul "Fond de pensii cu participare restrânsă" înseamnă un fond instituit pentru a furniza beneficii cu titlu de pensii sau indemnizații de invaliditate sau de deces către beneficiari care sunt actuali sau fosti angajați (sau persoanele desemnate de către respectivii angajați) ai unui sau ai mai multor angajatori în schimbul unor servicii prestate, cu următoarele condiții:

a) fondul să aibă mai puțin de 50 de participanți;

b) fondul să fie finanțat de unul sau mai mulți angajatori care nu sunt Entități de Investiții sau ENFS pasive;

c) contribuțiile angajatului și ale angajatorului la fond [altele decât transferurile de active din conturile de pensii prevăzute la lit. C pct. 17 lit. a)] să fie limitate în funcție de venitul câștigat și, respectiv, de remunerarea angajaților;

d) participanții care nu sunt rezidenți ai statului membru în care este stabilit fondul să nu aibă dreptul la mai mult de 20% din activele fondului; și

e) fondul s fac obiectul normelor guvernamentale i s raporteze informa ii autorit ilor fiscale.

7. Termenul "Fond de pensii al unei Entit i guvernamentale, al unei Organiza ii interna ionale sau al unei B nci centrale" înseamn un fond instituit de o Entitate guvernamental , o Organiza ie interna ional sau o Banc central pentru a furniza beneficii cu titlu de pensii sau indemniza ii de invaliditate sau de deces c tre beneficiari sau participan i care sunt actuali sau fo ti angaja i (sau persoanele desemnate de c tre respectivii angaja i) sau care nu sunt actuali sau fo ti angaja i, dac respectivele beneficii sunt acordate unor astfel de beneficiari sau participan i în schimbul unor servicii personale prestate pentru Entitatea guvernamental , Organiza ia interna ional sau Banca central respective.

8. Termenul "Emitent de carduri de credit calificat" înseamn o Institu ie Financiar care îndepline te urm toarele cerin e:

a) Institu ia Financiar este o Institu ie Financiar doar pentru c este un emitent de carduri de credit care atrage depozite numai atunci când un client face o plat care dep e te soldul datorat cu privire la card i pl ile în exces nu sunt restituite imediat clientului; i

b) anterior datei de 1 ianuarie 2016 sau începând cu data men ionat , Institu ia Financiar pune în aplicare politici i proceduri fie pentru a împiedica un client de la a face o plat excedentar care dep e te echivalentul în lei a 50.000 USD, fie pentru a asigura faptul c orice plat excedentar efectuat de un client peste cuantumul respectiv este restituit clientului în termen de 60 de zile, aplicând, în fiecare caz, normele prev zute la Sec iunea a VII-a lit. C privind Agregarea conturilor i Conversia monetar . În acest sens, o plat excedentar a unui client nu se refer la solduri creditoare aferente unor debite contestate, ci include soldurile creditoare rezultate din restituiri de m rfuri.

9. Termenul "Organism de plasament colectiv exceptat" înseamn o Entitate de Investi ii care este reglementat ca organism de plasament colectiv, cu condi ia ca toate drepturile asupra organismului de plasament colectiv s fie de inute de c tre sau prin intermediul unor persoane fizice sau Entit i care nu sunt Persoane care fac obiectul raport rii, cu excep ia unei ENFS pasive cu Persoane care exercit controlul care sunt Persoane care fac obiectul raport rii.

Simplul fapt c organismul de plasament colectiv a emis ac iuni fizice la purt tor nu împiedic o Entitate de investi ii care este reglementat ca organism de plasament colectiv s se încadreze drept Organism de plasament colectiv exceptat, în urm toarele condi ii:

a) organismul de plasament colectiv s nu fi emis i s nu emit niciun fel de ac iuni fizice la purt tor ulterior datei de 31 decembrie 2015;

b) organismul de plasament colectiv s retrag toate ac iunile respective în caz de r scump rare;

c) organismul de plasament colectiv s îndeplineasc procedurile de precau ie prev zute în sec iunile II-VII i s raporteze orice informa ii solicitate care trebuie raportate cu privire la orice astfel de ac iuni atunci când respectivele ac iuni sunt prezentate pentru r scump rare sau alte forme de plat ; i

d) organismul de plasament colectiv s fi instituit politici i proceduri pentru a se asigura c astfel de ac iuni sunt r scump rate sau imobilizate cât mai curând posibil i, în orice caz, anterior datei de 1 ianuarie 2018.

C. Cont Financiar

1. Termenul "Cont Financiar" înseamn un cont administrat de o Institu ie Financiar i include un Cont de Depozit, un Cont de Custodie i:

a) în cazul unei Entități de Investiții, orice drepturi aferente capitalului sau datoriei apar înănd Instituției Financiare. Fără a aduce atingere dispozițiilor anterioare, termenul "Cont Financiar" nu include niciun drept aferent capitalului sau datoriei unei Entități care este o Entitate de Investiții doar din motivul că aceasta: (i) prestează un serviciu de consiliere în investiții și acționează în numele; sau (ii) administrează portofolii ale unui client și acționează în numele acestuia în scopul realizării de investiții, de gestionare sau de administrare a Activelor Financiare depuse în numele clientului la o Instituție Financiară, alta decât respectiva Entitate;

b) în cazul unei Instituții Financiare care nu este prevăzut la lit. (a), orice drept aferent capitalului sau datoriei Instituției Financiare, în cazul în care categoria de drepturi a fost stabilită cu scopul de a evita raportarea în conformitate cu Secțiunea I; și

c) orice Contract de asigurare cu valoare de risc scump rare și orice Contract de rentă viager emis sau administrat de către o Instituție Financiară, altul decât o rentă viageră imediată, nelegat de investiții, netransferabil, care îi este emis unei persoane fizice și corespunde unei pensii sau unei indemnizații de invaliditate furnizate în cadrul unui contract care este un Cont Exclusiv.

Termenul "Cont Financiar" nu include niciun cont care este un Cont Exclusiv.

2. Termenul "Cont de Depozit" include orice cont comercial, de debit, de economii, la termen, de consemnăți, sau un cont al cărui existență este documentat printr-un certificat de depozit, de economii, de investiții, un certificat de îndatorare sau un alt instrument similar prezentat de o Instituție Financiară în cadrul obișnuit al activității bancare sau al unei activități similare. Un Cont de Depozit include, de asemenea, o sumă de înțeles de o companie de asigurări în temeiul unui contract de investiții cu garanție sau al unui acord similar care are drept scop plata sau creditarea de dobânzi către titular.

3. Termenul "Cont de Custodie" înseamnă un cont (altul decât un Contract de asigurare sau un Contract de rentă viager) care conține unul sau mai multe Active Financiare în beneficiul altei persoane.

4. Termenul "Participație în capitalurile proprii" înseamnă, în cazul unui parteneriat care este o Instituție Financiară, o participație fie la capitalul, fie la profitul parteneriatului. În cazul unei fiducii care este o Instituție Financiară, o Participație în capitalurile proprii este considerată a fi de înțeles de către orice persoană asimilată unui constitutor sau unui beneficiar al întregii fiducii sau a unei părți a acesteia ori oricărei alte persoane fizice care exercită un control efectiv definitiv asupra fiduciei. O Persoană care face obiectul raportării va fi considerată beneficiar al unei fiducii dacă respectiva Persoană care face obiectul raportării are dreptul de a primi, direct sau indirect (de exemplu, prin intermediul unui mandatar), o distribuție obligatorie sau poate primi, direct sau indirect, o distribuție discreționară din fiducie.

5. Termenul "Contract de asigurare" înseamnă un contract (altul decât un Contract de rentă viager) în conformitate cu care emitentul este de acord să plătească o sumă în momentul în care survine un eveniment asigurat specificat, legat de mortalitate, morbiditate, accident, răspundere civilă sau pagubă materială afectând o proprietate.

6. Termenul "Contract de rentă viager" înseamnă un contract în conformitate cu care emitentul este de acord să efectueze plăți pentru o anumită perioadă de timp, determinată, în totalitate sau parțial, în funcție de speranța de viață a uneia sau mai multor persoane fizice. Termenul include, de asemenea, un contract care este considerat a fi un Contract de rentă viager în conformitate cu legislația, reglementările sau practica din statul membru sau din altă jurisdicție în care contractul a fost emis și în conformitate cu care emitentul este de acord să facă plățile pentru o perioadă de mai mulți ani.

7. Termenul "Contract de asigurare cu valoare de r scump rare" înseamnă un Contract de asigurare (altul decât un contract de reasigurare încheiat între două societăți de asigurare) care are o Valoare de r scump rare.

8. Termenul "Valoare de r scump rare" înseamnă valoarea cea mai mare dintre: (i) suma pe care de în torul poli ei de asigurare este îndreptățit să o primească în cazul r scumpării sau rezilierii contractului (calculată fără a scădea eventualele taxe de r scump rare sau împrumuturi din poli); și (ii) suma pe care de în torul poli ei de asigurare o poate împrumuta în temeiul contractului sau în legătură cu acesta. Fără a aduce atingere dispozițiilor anterioare, termenul "Valoare de r scump rare" nu include o sumă de plată în temeiul unui Contract de asigurare:

a) doar din motivul decesului unei persoane fizice asigurate în temeiul unui contract de asigurare de viață;

b) drept de indemnizație pentru o daună corporală, o boală sau o altă plată reparatorie pentru o pierdere economică ce survine în momentul producerii evenimentului asigurat;

c) drept de rambursare a unei prime plătite anterior (mai puțin în costul taxelor de asigurare, fie că acestea sunt sau nu efectiv aplicate) în conformitate cu un Contract de asigurare (altul decât un contract de asigurare de viață cu componentă de investiții sau un Contract de rentă viager) ca urmare a anulării sau a rezilierii contractului, a diminuării expunerii la risc pe parcursul perioadei în care contractul este efectiv în vigoare ori rezultând din corectarea unei erori de înscriere sau a unei erori similare cu privire la prima stipulată în contract;

d) drept de dividend în beneficiul de în torului poli ei de asigurare (în afară de dividendele transferate la rezilierea contractului), cu condiția ca respectivele dividende să fie legate de un Contract de asigurare în conformitate cu care singurele indemnizații de plată sunt cele prevăzute la lit. b); sau

e) drept de restituire a unei prime în avans sau a unui depozit de primă pentru un Contract de asigurare a cărui primă trebuie plătită cel puțin o dată pe an, dacă suma reprezentând prima anticipată sau depozitul de primă nu depășește suma primei anuale de plată pentru anul următor în temeiul contractului.

9. Termenul "Cont Preexistent" înseamnă :

a) un Cont Financiar administrat de o Instituție Financiară Raportoare începând cu data de 31 decembrie 2015;

b) orice Cont Financiar al unui Titular de cont, indiferent de data la care a fost deschis respectivul Cont Financiar, în cazul în care:

(i) Titularul de cont de îne, de asemenea, la Instituția Financiară Raportoare (sau la o Entitate afiliată din același stat membru ca Instituția Financiară Raportoare) un Cont Financiar care este un Cont preexistent în conformitate cu lit. a);

(ii) Instituția Financiară Raportoare (și, după caz, Entitatea afiliată din același stat membru ca și Instituția Financiară Raportoare) tratează atât Conturile Financiare menționate anterior, precum și orice alte Conturi Financiare ale Titularului de cont care sunt considerate drept Conturi Preexistente în temeiul lit. b) drept un singur Cont Financiar în scopul respectării standardelor în materie de cerințe privind cunoașterea clientului prevăzute la secțiunea a VII-a lit. A și în scopul stabilirii soldului sau a valorii oricăruia dintre Conturile Financiare atunci când aplică oricare dintre pragurile referitoare la cont;

(iii) în ceea ce privește un Cont Financiar care face obiectul Procedurilor AML/KYC, Instituția Financiară Raportoare este autorizată să respecte respectivele Proceduri AML/KYC referitor la Contul Financiar bazându-se pe Procedurile AML/KYC efectuate pentru Contul Preexistent prevăzut la lit. a);

(iv) deschiderea Contului Financiar nu implic obligația de a furniza informații despre un client nou, suplimentare sau modificate de către Titularul de cont, în afara celor necesare în scopul cap. I al titlului X.

10. Termenul "Cont Nou" înseamnă un Cont Financiar administrat de o Instituție Financiară Raportoare deschis la data de 1 ianuarie 2016 sau ulterior datei menționate, cu excepția cazului în care acesta este considerat drept un Cont Preexistent în temeiul lit. b).

11. Termenul "Cont de Persoan Fizic Preexistent" înseamnă un Cont Preexistent de inut de una sau mai multe persoane fizice.

12. Termenul "Cont de Persoan Fizic Nou" înseamnă un Cont Nou de inut de una sau mai multe persoane fizice.

13. Termenul "Cont de Entitate Preexistent" înseamnă un Cont Preexistent de inut de una sau mai multe Entități.

14. Termenul "Cont cu Valoare Mai Mică" înseamnă un Cont de Persoan Fizic Preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care, la data de 31 decembrie 2015, nu depășește echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

15. Termenul "Cont cu Valoare Mare" înseamnă un Cont de Persoan Fizic Preexistent cu un sold sau o valoare agregată a contului care depășește, la data de 31 decembrie 2015 sau la data de 31 decembrie a oricărui an ulterior, echivalentul în lei a 1.000.000 USD.

16. Termenul "Cont de Entitate Nou" înseamnă un Cont Nou de inut de una sau mai multe Entități.

17. Termenul "Cont Exclus" înseamnă oricare dintre următoarele conturi:

a) un cont de pensie care îndeplinește următoarele cerințe:

(i) contul este reglementat drept cont de pensie cu caracter personal sau face parte dintr-un plan de pensii reglementat pentru furnizarea de beneficii cu titlu de pensii sau de indemnizații (inclusiv indemnizații de invaliditate sau de deces);

(ii) contul beneficiază de un tratament fiscal favorabil (adică anume, contribuțiile în cont care ar face în mod normal obiectul impozitării sunt deductibile sau excluse din venitul brut al Titularului de cont sau impozitate la o cotă redusă ori impozitarea veniturii din investiții generată de contul respectiv este amânată sau venitul din investiții este impozitat la o cotă redusă);

(iii) este obligatorie raportarea informațiilor cu privire la cont către autoritățile fiscale;

(iv) retragerile sunt condiționate de atingerea unei vârste de pensionare determinate, de invaliditate sau deces sau se aplică sancțiuni în cazul retragerilor efectuate înainte de astfel de evenimente determinate;

(v) fie (i) contribuțiile anuale sunt limitate la echivalentul în lei a 50.000 USD sau mai puțin, fie (ii) există o limită maximă de contribuție pe durata vieții, egală cu echivalentul în lei a 1.000.000 USD sau inferioară, aplicându-se, în fiecare caz, normele prevăzute la Secțiunea a VII-a lit. C privind Agregarea conturilor și Conversia monetară.

Un Cont Financiar care îndeplinește în alt mod cerința prezentului subpunct nu va înceta să îndeplinească această cerință numai din cauza faptului că respectivul Cont Financiar poate primi active sau fonduri virate din unul sau mai multe Conturi Financiare care îndeplinesc cerințele prezentei litere sau ale lit. b) din unul sau mai multe fonduri de pensii care îndeplinesc cerințele de la oricare dintre pct. 5-7 de la lit. B;

b) un cont care îndeplinește cerințele următoare:

(i) contul este reglementat drept organism de plasament în alte scopuri decât pentru pensie și este tranzacționat în mod regulat pe o piață a titlurilor de valoare reglementată sau contul este reglementat drept instrument pentru economii în alte scopuri decât pentru pensie;

(ii) contul beneficiaz de un tratament fiscal favorabil (i anume, contribu iile în cont care ar face în mod normal obiectul impozit rii sunt deductibile sau excluse din venitul brut al Titularului de cont sau impozitate la o cot redus ori impozitarea venitului din investi ii generat de contul respectiv este amânat sau venitul din investi ii este impozitat la o cot redus);

(iii) retragerile sunt condi ionate de îndeplinirea unor criterii specifice legate de scopul contului de investi ii sau de economii (de exemplu, acordarea de beneficii medicale sau pentru educa ie) sau se aplic sanc iuni în cazul unor retrageri efectuate înainte ca aceste criterii s fie îndeplinite; i

(iv) contribu iile anuale sunt limitate la echivalentul în lei a 50.000 USD sau mai pu in, aplicându-se normele prev zute la Sec iunea a VII-a lit. C privind Agregarea conturilor i Conversia monetar .

Un Cont Financiar care îndepline te în alt mod cerin a de la lit. a) subpct. (iv) nu va înceta s îndeplineasc această cerin numai din cauza faptului c respectivul Cont Financiar poate primi active sau fonduri virate din unul sau mai multe Conturi Financiare care îndeplinesc cerin ele de la lit. a) sau de la prezenta liter sau din unul sau mai multe fonduri de pensii care îndeplinesc cerin ele de la oricare dintre pct. 5-7 din lit. B;

c) un contract de asigurare de via pe o perioad care urmeaz s se încheie înainte ca persoana fizic asigurat s împlineasc vârsta de 90 de ani, cu condi ia ca contractul s îndeplineasc urm toarele cerin e:

(i) primele sunt periodice, nu se diminueaz în timp, se pl tesc cel pu in o dat pe an pe parcursul perioadei în care contractul este în vigoare sau pân în momentul în care persoana asigurat împline te vârsta de 90 de ani, oricare dintre aceste perioade este mai scurt ;

(ii) nicio persoan nu poate avea acces la valoarea contractului (prin retragere, împrumut sau altfel) f r rezilierea contractului;

(iii) suma (alta decât o indemniza ie de deces) care trebuie pl tit în cazul anul rii sau al rezilierii contractului nu poate dep i totalul primelor pl tite pentru contract, minus suma reprezentând taxe aferente mortalit ii, morbidit ii i cheltuielilor (fie c au fost sau nu aplicate efectiv) pentru perioada sau perioadele în care contractul este în vigoare i orice sume pl tite înainte de anularea sau rezilierea contractului; i

(iv) contractul nu este de inut de un cesionar cu titlu oneros;

d) un cont care este de inut exclusiv de un patrimoniu succesoral dac documenta ia pentru respectivul cont include o copie a testamentului sau a certificatului de deces al persoanei decedate;

e) un cont instituit în leg tur cu oricare dintre urm toarele elemente:

(i) un ordin judec toresc sau o hot râre judec toresc ;

(ii) o vânzare, un schimb, închirierea unei propriet ii imobiliare sau personale, cu condi ia ca acest cont s îndeplineasc urm toarele cerin e:

- contul este finan at exclusiv cu o plat în avans, o sum reprezentând o plat anticipat care constituie un acout, o sum corespunz toare pentru a asigura o obliga ie direct legat de tranzac ie sau o plat similar , ori este finan at cu un Activ Financiar care este depus în cont în leg tur cu vânzarea, cedarea sau închirierea propriet ii;

- contul este instituit i utilizat exclusiv pentru a garanta obliga ia cump r torului de a pl ti pre ul de achizi ie a propriet ii, obliga ia vânz torului de a pl ti orice datorie neprev zut ori a locatorului sau a locatarului de a pl ti orice desp gubiri legate de proprietatea închiriat , dup cum s-a convenit în contractul de închiriere;

- activele contului, inclusiv veniturile câștigate din aceste active vor fi plătite sau altfel distribuite în beneficiul vânzătorului, cumpărătorului, locatorului sau locatarului (inclusiv în scopul îndeplinirii unei obligații a persoanei respective) atunci când bunul este vândut, cedat sau predat sau când contractul de închiriere este reziliat;

- contul nu este un cont în marj sau un cont similar instituit în legătură cu vânzarea sau tranzacționarea unui Activ Financiar; și

- contul nu este asociat unui cont prevăzut la lit. f);

(iii) obligația unei Instituții Financiare care achită ratele unui împrumut garantat cu bunuri imobiliare de a rezerva o parte din plată exclusiv în scopul facilitării plății impozitelor sau a asigurării referitoare la respectivul bun imobiliar la un moment ulterior;

(iv) obligația unei Instituții Financiare de a facilita plata impozitelor la un moment ulterior;

f) un Cont de Depozit care îndeplinește următoarele cerințe:

(i) contul există numai din motivul că un client face o plată care depășește soldul debitor cu privire la un card de credit sau la altă facilitată de credit reînnoibil și plata excedentară nu este restituită imediat clientului; și

(ii) de la data de 1 ianuarie 2016 sau anterior datei menționate, Instituția Financiară pune în aplicare politici și proceduri, fie pentru a împiedica un client de la a face o plată excedentară care depășește echivalentul în lei a 50.000 USD, fie pentru a asigura faptul că orice plată excedentară efectuată de un client și care depășește cuantumul respectiv este restituită clientului în termen de 60 de zile, aplicând, în fiecare caz, normele prevăzute la Secțiunea a VII-a lit. C privind conversia monetară. În acest sens, o plată excedentară a unui client nu se referă la solduri creditoare aferente unor debite contestate, dar include soldurile creditoare rezultate din restituiri de mrfuri;

g) orice alt cont care prezintă un risc semnificativ de a fi utilizat pentru evaziune fiscală are caracteristici în mod substanțial similare cu oricare dintre conturile prevăzute la lit. C pct. 17 lit. a)-f) și este inclus pe lista Conturilor excluse menționate la art. 291 alin. (7), cu condiția ca statutul respectivului cont drept Cont exclusiv să nu aducă atingere obiectivelor cap. I al titlului X;

D. Cont care face obiectul raportării

1. Termenul "Cont care face obiectul raportării" înseamnă un Cont Financiar care este administrat de o Instituție Financiară Raportoare a României și este de înut de una sau mai multe Persoane care fac obiectul raportării sau de o ENFS pasivă cu una sau mai multe Persoane care exercită controlul care sunt Persoane care fac obiectul raportării, cu condiția ca aceasta să fi fost identificată ca atare în temeiul procedurilor de precauție prevăzute la Secțiunile II-VII.

2. Termenul "Persoană care face obiectul raportării" înseamnă o Persoană din România care nu este: (i) o companie al cărei capital este tranzacționat în mod regulat pe una sau mai multe piețe ale titlurilor de valoare reglementate; (ii) orice companie care este o Entitate afiliată unei companii prevăzute la teza (i); (iii) o Entitate guvernamentală; (iv) o Organizație internațională; (v) o Bancă centrală; sau (vi) o Instituție Financiară.

3. Termenul "Persoană dintr-un alt stat membru", din perspectiva României, înseamnă o persoană fizică sau o Entitate care are rezidența în orice alt stat membru în temeiul legislației fiscale din jurisdicția respectivului stat membru sau patrimoniul succesoral al unei persoane decedate care era rezidentă a oricărui alt stat membru. În acest sens, o Entitate precum o societate civilă, o societate cu răspundere limitată sau o construcție juridică similară care nu are rezidență fiscală este considerată ca fiind rezidentă în jurisdicția în care se află sediul conducerii efective.

4. Termenul "Jurisdicție Participantă" cu privire la România înseamnă:

a) orice alt stat membru;

b) orice alt jurisdic ie: (i) cu care Romania are un acord în vigoare în temeiul c ruia respectiva jurisdic ie va furniza informa iile men ionate la Sec iunea I; i (ii) care este identificat pe o list publicat de România i notificat Comisiei Europene;

c) orice alt jurisdic ie: (i) cu care Uniunea are un acord în vigoare în temeiul c ruia respectiva jurisdic ie va furniza informa iile men ionate la Sec iunea I; i (ii) care este identificat pe o list publicat de Comisia European .

5. Termenul "Persoane care exercit controlul" înseamn persoanele fizice care exercit controlul asupra unei Entit i. În cazul unei fiducii, acest termen înseamn constitutorul (constitutorii), fiduciarul (fiduciarii), protectorul (protectorii) (dac este cazul), beneficiarul (beneficiarii) sau clasa (clasele) de beneficiari, precum i orice alt persoan fizic care exercit un control efectiv definitiv asupra fiduciei i, în cazul unei construc ii juridice care nu este o fiducie, acest termen desemneaz persoanele aflate în pozi ii echivalente sau similare. Termenul "Persoane care exercit controlul" trebuie interpretat într-o manier consecvent cu recomand rile Grupului de Ac iune Financiar .

6. Termenul "ENFS" înseamn orice Entitate care nu este o Institu ie Financiar .

7. Termenul "ENFS pasiv " înseamn orice: (i) ENFS care nu este o ENFS activ ; sau (ii) o Entitate de investi ii prev zut la lit. A pct. 6 lit. b) care nu este o Institu ie Financiar dintr-o jurisdic ie participant .

8. Termenul "ENFS activ " înseamn orice ENFS care îndepline te oricare dintre urm toarele criterii:

a) mai pu in de 50% din venitul brut al ENFS pentru anul calendaristic precedent sau pentru alt perioad de raportare adecvat este venit pasiv i mai pu in de 50% din activele de inute de ENFS în cursul anului calendaristic precedent sau al altei perioade de raportare adecvate sunt active care produc sau sunt de inute pentru a produce venit pasiv;

b) ac iunile ENFS sunt tranzac ionate în mod regulat pe o pia a titlurilor de valoare reglementat sau ENFS este o Entitate afiliat unei Entit i ale c rei ac iuni sunt tranzac ionate în mod regulat pe o pia a titlurilor de valoare reglementat ;

c) ENFS este o Entitate guvernamental , o Organiza ie interna ional , o Banc central sau o Entitate de inut în totalitate de una sau mai multe dintre entit ile sus-men ionate;

d) toate activit ile ENFS constau, în esen , în de inerea (în totalitate sau par ial) a ac iunilor subscribe emise de una sau mai multe filiale ale c ror tranzac ii sau activit i sunt diferite de activit ile unei Institu ii Financiare ori în finan area i prestarea de servicii respectivelor filiale. Cu toate acestea, o Entitate nu are statutul de Entitate activ dac func ioneaz (sau se prezint) drept un fond de investi ii, cum ar fi un fond de investi ii în societ i necotate, un fond cu capital de risc, un fond de achizi ie prin îndatorarea companiei sau orice alt organism de plasament al c rui scop este de a achizi iona sau de a finan a companii i de a de ine capital în cadrul respectivelor companii, reprezentând active de capital în scopul unor investi ii;

e) ENFS nu desf oar înc activit i comerciale i nu a mai desf urat niciodat , dar investe te capital în active cu inten ia de a desf ursa o activitate comercial , alta decât cea a unei Institu ii Financiare, cu condi ia ca ENFS s nu se califice pentru aceast excep ie ulterior datei la care se împlinesc 24 de luni de la data ini ial a constituirii ENFS;

f) ENFS nu a fost o Institu ie Financiar în ultimii 5 ani i este în proces de lichidare a activelor sale sau de restructurare cu inten ia de a continua sau de a relua opera iunile în alte activit i decât cele ale unei Institu ii Financiare;

g) activitățile ENFS constau în principal în finanțarea operațiunilor de acoperire a riscurilor cu sau pentru Entitățile afiliate care nu sunt Instituții Financiare, iar ENFS nu prestează servicii de finanțare sau de acoperire a riscurilor niciunei alte Entități care nu este o Entitate asimilată, cu condiția ca grupul din care fac parte respectivele Entități afiliate să desfășoare în principal o activitate diferită de activitățile unei Instituții Financiare; sau

h) ENFS îndeplinește toate condițiile următoare:

(i) este constituită în desfășurarea activității în România sau în altă jurisdicție de rezidență exclusiv în scopuri religioase, caritabile, tiințifice, artistice, culturale, sportive sau educaționale; ori este constituită în desfășurarea activității în România sau în altă jurisdicție de rezidență este o organizație profesională, o asociație de afaceri, o cameră de comerț, o organizație a muncii, o organizație din sectorul agriculturii sau al horticulturii, o asociație civică sau o organizație care funcționează exclusiv pentru promovarea bunăstării sociale;

(ii) este scutită de impozitul pe venit în România sau în altă jurisdicție de rezidență;

(iii) nu are acționari sau membri care au drepturi de proprietate sau beneficii legate de activele sau veniturile sale;

(iv) legislația României aplicabilă ENFS sau altei jurisdicții de rezidență a ENFS ori documentele de constituire a ENFS nu permit(e) ca vreun venit ori vreun activ al ENFS să fie distribuit sau utilizat în beneficiul unei persoane fizice sau al unei Entități noncaritabile în alt mod decât în scopul desfășurării de activități caritabile ale ENFS sau drept plată a unor compensații rezonabile pentru servicii prestate ori drept plată reprezentând valoarea justă de piață a proprietății pe care ENFS a cumpărat-o;

(v) legislația României aplicabilă ENFS sau altei jurisdicții de rezidență a ENFS ori documentele de constituire a ENFS impun(e) ca, în momentul lichidării sau dizolvării ENFS, toate activele sale să fie distribuite către o Entitate guvernamentală sau altă organizație nonprofit, sau să revină Guvernului României sau al altei jurisdicții de rezidență a ENFS sau oricărei subdiviziuni politice a acestora.

E. Diverse

1. Termenul "Titular de cont" înseamnă persoana inclusă pe o listă sau identificat drept titularul unui Cont Financiar de către Instituția Financiară care ține contul. O persoană, alta decât o Instituție Financiară, care deține un Cont Financiar în beneficiul sau în numele altei persoane, în calitate de agent, custode, mandatar, semnatar, consilier de investiții sau intermediar, nu este considerat drept deținător al contului în sensul cap. I al titlului X, ci cealaltă persoană este considerat drept titular al contului. În cazul unui Contract de asigurare cu valoare de risc mare sau al unui Contract de rentă viager, Titularul de cont este orice persoană care are dreptul să acceseze valoarea de risc mare sau să modifice beneficiarul contractului. În cazul în care nicio persoană nu poate să aibă acces la valoarea de risc mare sau să modifice beneficiarul, Titularul de cont este orice persoană desemnată în calitate de proprietar în contract și orice persoană cu un drept la plată în conformitate cu termenii contractuali. La scadența unui Contract de asigurare cu valoare de risc mare sau a unui Contract de rentă viager, fiecare persoană care are dreptul să primească o plată în conformitate cu contractul este considerat ca fiind un Titular de cont.

2. Termenul "Proceduri AML/KYC" ("anti-money laundering" - combaterea spălării banilor/"know-your-client" - cunoașterea clientelei) înseamnă procedurile de precauție referitoare la clientela unei Instituții Financiare Raportare în conformitate cu cerințele privind combaterea spălării banilor sau cu cerințe similare care se aplică respectivei Instituții Financiare Raportare.

3. Termenul "Entitate" înseamnă o persoană juridică sau o construcție juridică, de exemplu, o companie, un parteneriat, o fiducie sau o fundație.

4. O Entitate este o "Entitate afiliată" unei alte Entități dacă: (i) oricare dintre cele două Entități deține controlul asupra celeilalte; (ii) cele două Entități se află sub control comun; sau (iii) cele două Entități sunt Entități de investiții prevăzute la lit. A pct. 6 lit. b) din prezenta secțiune, se află sub o conducere comună și respectiva conducere este cea care asigură respectarea cerințelor de precauție care revine unor astfel de Entități de investiții. În acest sens, noțiunea de "control" include de înțeles direct sau indirect a peste 50% din voturile din valoarea unei Entități.

5. Termenul "NIF" înseamnă număr de identificare fiscal (sau echivalentul său funcțional) dacă nu există un număr de identificare fiscal).

6. Termenul "Documente Justificative" include oricare dintre următoarele:

a) un certificat de rezidență emis de un organism guvernamental autorizat al statului membru sau a unei alte jurisdicții în care beneficiarul plății afirmă că este rezident;

b) în ceea ce privește o persoană fizică, orice identificare valabilă eliberată de un organism guvernamental autorizat, care include numele persoanei și este utilizată, de regulă, în scopuri de identificare;

c) cu privire la o Entitate, orice document oficial eliberat de un organism guvernamental autorizat (de exemplu, un guvern sau o agenție a acestuia sau o comună), care include numele Entității și fie adresa sediului său principal în statul membru sau în altă jurisdicție în care aceasta afirmă că este rezident, fie statul membru sau altă jurisdicție în care entitatea a fost înregistrată sau constituită;

d) orice situație financiară auditată, raport de credit efectuat de o parte terță, declarație de falimentului sau raport al unei autorități de reglementare a pieței titlurilor de valoare.

Cu privire la un Cont de Entitate Preexistent, Instituția Financiară Raportoare poate utiliza ca Documente Justificative orice clasificare care figurează în registrele Instituției Financiare Raportoare cu privire la Titularul de cont care a fost determinat pe baza unui sistem standardizat de codificare a segmentelor de activitate, care a fost înregistrat de către Instituția Financiară Raportoare în conformitate cu practicile sale obișnuite de afaceri în scopul aplicării Procedurilor AML/KYC sau în alte scopuri de reglementare (altele decât fiscale) și care a fost pus în aplicare de către Instituția Financiară Raportoare înainte de data utilizată pentru a clasifica Contul Financiar drept un Cont Preexistent, cu condiția ca respectiva Instituție Financiară Raportoare să nu fi aflat sau să nu aibă motive de a fi aflat că respectiva clasificare este incorectă sau nefiabilă. Termenul "Sistem standardizat de codificare a segmentelor de activitate" înseamnă un sistem de codificare utilizat pentru a clasifica unitățile în funcție de tipul activităților lor în alte scopuri decât în scopuri fiscale.

SEC IUNEA a IX-a

Punerea în aplicare efectivă

În conformitate cu art. 291 alin. (4), România trebuie să dispună de norme și proceduri administrative menite să asigure punerea în aplicare eficace și respectarea procedurilor de raportare și de precauție menționate anterior, inclusiv:

1. norme care să împiedice orice Instituții Financiare, persoane sau intermediari, să adopte practici destinate să eludeze procedurile de raportare și de precauție;

2. norme care impun Institu iilor Financiare Raportoare s p streze eviden a m surilor întreprinse i orice dovezi pe care s-au bazat în desf urarea procedurilor sus-men ionate, precum i s dispun de m suri adecvate pentru ob înerea acestor eviden e;

3. proceduri administrative pentru a verifica respectarea de c tre Institu ia Financiar Raportoare a procedurilor de raportare i de precau ie; proceduri administrative pentru a monitoriza o Institu ie Financiar Raportoare în cazul în care sunt raportate conturi nedocumentate;

4. proceduri administrative pentru a se asigura c Entit ile i conturile definite în legisla ia na ional drept Institu ii Financiare care nu fac obiectul raport rii i, respectiv, Conturi excluse prezint , în continuare, un risc sc zut de a fi utilizate pentru evaziune fiscal ; i

5. dispozi ii eficace de asigurare a respect rii, pentru abordarea cazurilor de neconformitate.

SEC IUNEA a X-a

Date de punere în aplicare în ceea ce prive te institu iile financiare raportoare situate în Austria

În cazul Institu iilor Financiare Raportoare situate în Austria, toate trimiterile la "2016" i "2017" în prezenta anex se interpreteaz drept trimiteri la "2017" i, respectiv, "2018".

În cazul Conturilor preexistente de inute de Institu ii Financiare Raportoare situate în Austria, toate trimiterile la "31 decembrie 2015" în prezenta anex se interpreteaz drept trimiteri la "31 decembrie 2016".

ANEXA 2

NORME SUPLIMENTARE de raportare i de precau ie pentru schimbul de informa ii referitoare la conturile financiare

1. Modificarea circumstan elor

O "modificare a circumstan elor" include orice modificare care are drept rezultat ad ugarea de informa ii relevante privind statutul unei persoane sau într , în alt mod, în contradic ie cu statutul persoanei respective. În plus, o modificare a circumstan elor include orice modificare sau completare a informa iilor privind contul Titularului de cont (inclusiv ad ugarea sau substituirea unui Titular de cont ori alt modificare referitoare la acesta) sau orice modificare sau completare a informa iilor privind orice cont asociat cu un astfel de cont (aplicând normele privind agregarea conturilor prev zute la anexa nr. 1 Sec iunea a VII-a lit. C pct. 1-3), dac o astfel de modificare sau completare a informa iilor afecteaz statutul Titularului de cont.

În cazul în care o Institu ie Financiar Raportoare a aplicat testul cu privire la adresa de reziden prev zut la anexa nr. 1 Sec iunea a III-a lit. B pct. 1 i intervine o modificare a circumstan elor în urma c reia Institu ia Financiar Raportoare afl sau are motive s afle c Documentele justificative ini iale (sau orice alte documente echivalente) sunt incorecte sau nefiabile, Institu ia Financiar Raportoare trebuie, pân în ultima zi a anului calendaristic relevant sau a altei perioade de raportare adecvate ori în termen de 90 de zile calendaristice de la

notificarea sau descoperirea unei asemenea modificări a circumstanțelor, oricare dintre acestea este mai recentă, și o autocertificare și noi Documente Justificative pentru a stabili rezidența fiscală (rezidențele fiscale) a(lei) Titularului de cont. În cazul în care o Instituție Financiară Raportoare nu poate obține autocertificarea și noi Documente Justificative până la data respectivă, aceasta trebuie să aplice procedura de consultare în registrul electronic prevăzută la anexa nr. 1 Secțiunea a III-a lit. B pct. 2-6.

2. Autocertificarea pentru Conturile de Entitate Noi

În ceea ce privește Conturile de entitate noi, pentru a stabili dacă o Persoană care exercită controlul asupra unei ENFS pasive este o Persoană care face obiectul raportării, o Instituție Financiară Raportoare se poate baza numai pe o autocertificare, fie din partea Titularului de cont, fie din partea Persoanei care exercită controlul.

3. Rezidența unei Instituții Financiare

O Instituție Financiară este "rezidentă" în România în cazul în care aceasta se află sub jurisdicția României (și anume, România poate impune raportarea de către Instituția Financiară). În general, în cazul în care o Instituție Financiară are rezidența fiscală într-un stat membru, aceasta se află sub jurisdicția acestui stat membru și, prin urmare, este o Instituție Financiară a statului membru. În cazul unei fiducii care este o Instituție Financiară (indiferent dacă aceasta este rezident fiscal într-un stat membru), fiduciarul este considerat că se află sub jurisdicția unui stat membru dacă unul sau mai mulți fiduciarți sunt rezidenți în respectivul stat membru, cu excepția cazului în care fiduciarul raportează altui stat membru toate informațiile care trebuie raportate în temeiul cap. I al titlului X cu privire la Conturile care fac obiectul raportării administrate de fiducie, în virtutea faptului că fiduciarul are rezidența fiscală în acel stat membru. Cu toate acestea, în cazul în care o Instituție Financiară (care nu este o fiducie) nu are rezidență fiscală (de exemplu, pentru că este considerat transparent din punct de vedere fiscal sau pentru că se află într-o jurisdicție în care nu există impozit pe venit), se consideră că aceasta se află sub jurisdicția unui stat membru și este, prin urmare, o Instituție Financiară a statului membru, în cazul în care:

a) este constituit în temeiul legislației statului membru respectiv;

b) are sediul conducerii efective (inclusiv sediul administrativ efectiv) într-un stat membru; sau

c) face obiectul supravegherii financiare în statul membru respectiv.

În cazul în care o Instituție Financiară (care nu este o fiducie) este rezidentă în două sau mai multe state membre, respectiva Instituție Financiară face obiectul cerințelor de raportare și de precauție ale statului membru în care aceasta își menține Contul/Conturile Financiar(e).

4. Cont administrat

În general, se poate considera că un cont este administrat de către o Instituție Financiară în următoarele situații:

a) în cazul unui Cont de custodie, de Instituția Financiară care deține custodia activelor din contul respectiv (inclusiv o Instituție Financiară care deține active în regim "street name" pentru un Titular de cont în respectiva instituție);

b) în cazul unui Cont de depozit, de Instituția Financiară care este obligată să facă plăți cu privire la contul respectiv (cu excepția unui reprezentant al unei Instituții Financiare, indiferent dacă acest reprezentant este sau nu o Instituție Financiară);

c) în cazul oricui titlu de capital sau de creanță asupra unei Instituții Financiare care constituie un Cont Financiar, de către respectiva Instituție Financiară;

d) în cazul unui Contract de asigurare cu valoare de risc mare sau al unui Contract de rent viager , de Institu ia Financiar care este obligat să fac plăți cu privire la respectivul contract.

5. Fiducii care sunt ENFS pasive

O Entitate precum o societate civilă , o societate cu răspundere limitată sau o construcție juridică similară care nu are rezidență fiscală , în conformitate cu anexa nr. 1 Secțiunea a VIII-a lit. D pct. 3, este considerată ca fiind rezident în jurisdicția în care se află sediul conducerii efective. În acest sens, o persoană juridică sau o construcție juridică este considerată a fi "similară " cu o societate civilă și cu o societate cu răspundere limitată în cazul în care aceasta nu este tratată ca o unitate impozabilă în România în temeiul legislației fiscale române. Cu toate acestea, în scopul de a evita raportarea dublă (înând cont de sfera amplă a termenului "Persoane care exercită controlul" în cazul fiduciilor), o fiducie care este o ENFS pasivă nu poate fi considerată o construcție juridică similară .

6. Adresa sediului principal al Entității

Una dintre cerințele prevăzute la anexa nr. 1 Secțiunea a VIII-a lit. E pct. 6 lit. c) este că , în ceea ce privește o Entitate, documentația oficială include fie adresa sediului principal al entității în statul membru sau în altă jurisdicție în care aceasta afirmă că este rezident , fie din statul membru sau altă jurisdicție în care Entitatea a fost înregistrată sau constituită . Adresa sediului principal al Entității este, în general, locul în care se află sediul conducerii efective. Adresa unei Instituții Financiare la care Entitatea administrează un cont, o casă postală sau o adresă utilizată exclusiv pentru corespondență nu este adresa sediului principal al Entității, cu excepția cazului în care respectiva adresă este singura adresă utilizată de către Entitate și figurează ca adresă socială a Entității în documentele de constituire. Mai mult decât atât, o adresă furnizată purtând mențiunea "post-restant" nu este adresa sediului principal al Entității.
